A. VOLKOV

Urfin și SOLDAȚII SĂI de LEMN

În românește de MIHAIL CALMÎCU

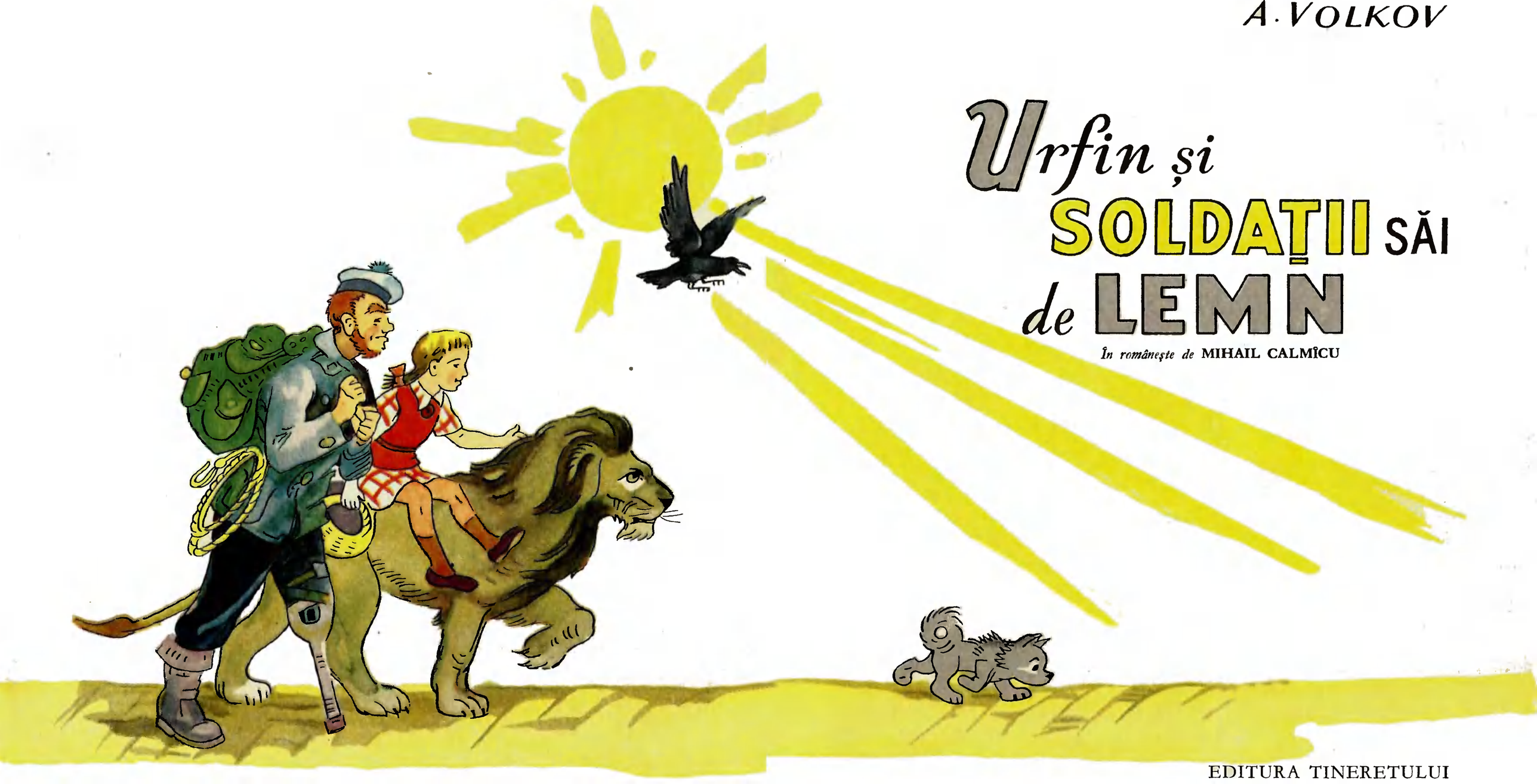

EDITURA TINERETULUI

EDITURA TINERETULUI

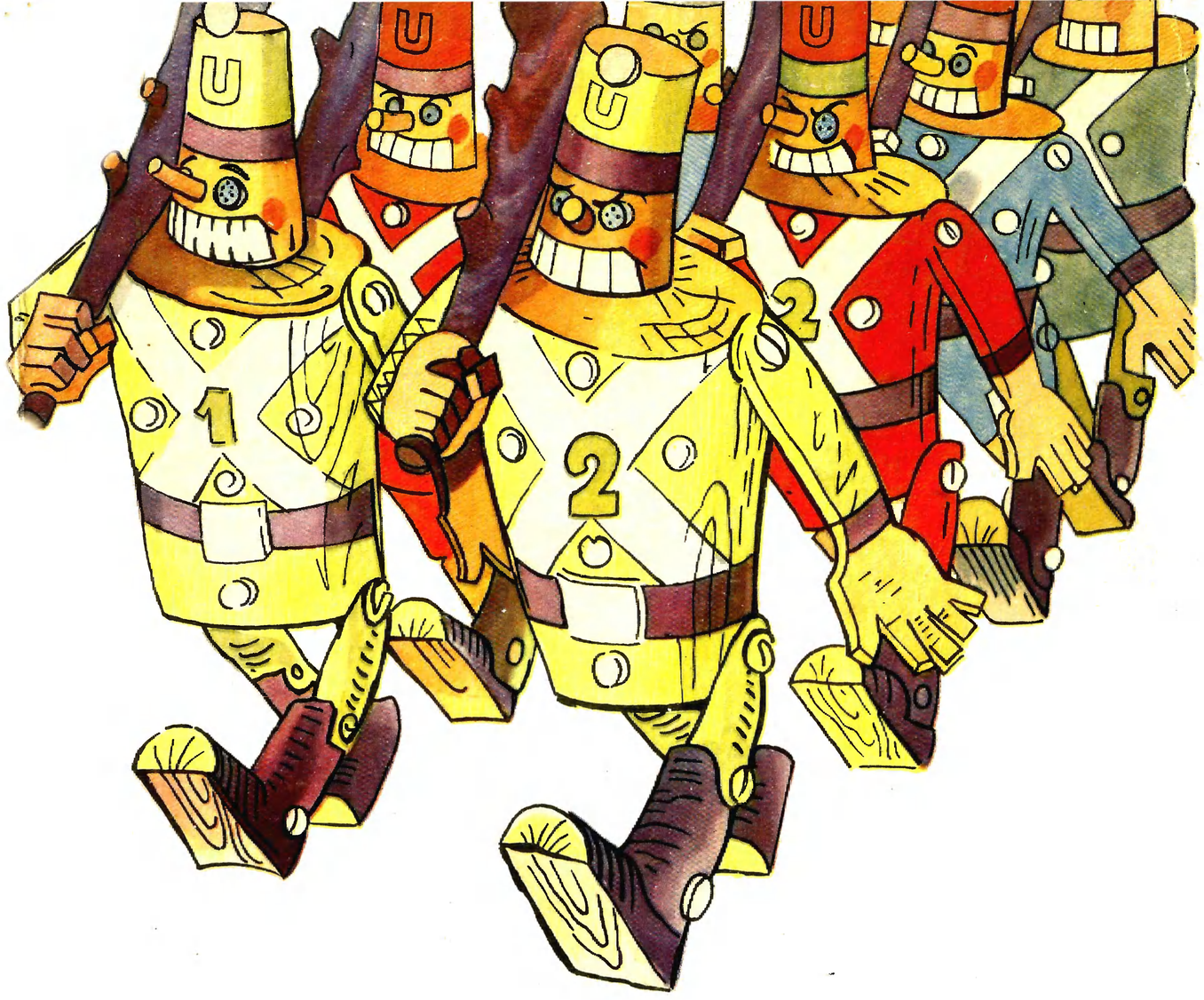

A. VOLKOV

Urfin și SOLDAȚII SĂI DE LEMN

www.ecarti.org

A. VOLKOV

Urfin și soldații săi de lemn

Desenele după ediția originală.

АЛЕКСАНДР ВОЛКОВ УРФИН ДЖЮС И ЕГО ДЕРЕВЯННЫЕ СОЛДАТЫ
ИЗДАТЕЛЬСТВО СОВЕТСКАЯ РОССИЯ, МОСКВА, 1964

Tîmplarul singuratic

Pe vastul continent al Americii de Nord se afla cîndva o țară înconjurată de un pustiu cît vedeai cu ochii și de un lanț de munți de-a dreptul de netrecut, purtînd numele de Împărăția Fermecată. Și se numea așa țara aceea, fiindcă trăiau în ea zîne bune, babe cloanțe-cotoroanțe, păsările și fiarele vorbeau între ele, iară vara nu avea sfîrșit: sub razele fierbinți ale unui soare care nu apunea niciodată creșteau în pomi roade cum nu se află nicăieri pe fața pămîntului.

Trebuie spus că partea de miazăzi-apus a Împărăției Fermecate era populată de Mestecuși — niște omuleți din cale-afară de sfioși și de blînzi, cei mai înalți bărbați ai lor abia ajungînd la înălțimea unui băiețel de opt ani de prin țările unde oamenii nu cunosc minunile.

Atotputernica stăpînitoare a Țării Albastre a Mestecușilor era Gingema, o vrăjitoare negrăit de rea,ce-și trăia veacul într-o peșteră adîncă și întunecoasă, de care Mestecușii nu se apropiau să-i fi picat cu ceară. Totuși, spre marea lor mirare, se găsi printre ei un localnic ce nu se sfii a-și zidi casa în vecinătatea faimoasei peșteri. Numele lui era Urfin Juce.

Încă de mic copil, Urfin, spre deosebire de compatrioții lui, vădea o fire arțăgoasă și rea. Rar se întîmpla să intre el în joaca celorlalți copii, iar atunci cînd intra, le cerea tuturor supunere și ascultare. De aceea, mai totdeauna, jocurile acelea se sfîrșeau cu păruieli în lege.

Părinții lui Urfin muriseră demult, pe vremea cînd el era mic, de copil îndurîndu-se un tîmplar bătrîn din satul Cosida, care-l luă ucenic. Însă pe măsură ce creștea, băiatul devenea tot mai nesociabil și mai morocănos, iar după ce învățâ meseria de tîmplar, îl părăsi fără remușcări pe meșterul său, negăsind de cuviință măcar să-i mulțumească pentru grija ce i-o arătase atîția ani de zile. Cu toate acestea, bunul meșter îi dădu la plecare sculele și tot ce îi era lui de trebuință spre a putea începe să lucreze de sine stătător.

Urfin deveni un meșteșugar priceput, lucrînd în atelierul lui mese, scaune, unelte trebuincioase în gospodărie și la munca cîmpului. Dar, ciudat lucru, firea sa de om arțăgos și rău prinse a se transmite tuturor obiectelor meșterite de el. Astfel, furcile făcute de mîna lui tot chiteau să-i împungă în coaste pe stăpînii lor, lopețile — să-i pălească în frunte, grebelele — să le intre sub picioare și să-i dea de-a berbeleacul. Așa încît, în scurtă vreme, Urfin Juce rămase fără clientelă.

Văzînd una ca asta, Urfin se apucă să cioplească jucării. Numai că iepurii, urșii, cerbii și celelalte animale cioplite de el în lemn aveau o înfățișare atît de fioroasă, încît copiii, numai dînd cu ochii de ele, începeau să plîngă și nu mai dormeau de frică toată noaptea. Jucăriile rămaseră să zacă și ele în colbul magaziei, neaflîndu-și cumpărători.

Urfin Juce se înfurie așa de tare, că se lăsă de meserie și nu se mai arătă multă vreme în sat. Trăia din ce putea scoate din grădina lui de legume aflată în preajma casei.

Singuraticul tîmplar îi ura atît de mult pe compatrioții săi, încît se străduia să nu le semene în nimic. Mestecușii locuiau în niște căsuțe rotunde, de culoare albastră, cu acoperișuri țuguiate, fiecare avînd în vîrf cîte un glob de cristal. Urfin Juce își construi o casă în formă de cub, o vopsi în culoare cafenie, iar pe acoperiș înfipse, drept sperietoare, un vultur împăiat.

Mestecușii purtau haine și botfori de culoare albastră, în vreme ce haina și botforii lui Urfin erau de culoare verde. Pălăriile Mestecușilor, țuguiate, aveau boruri largi de care atîrnau puzderie de zurgălăi. Cum Urfin Juce nu putea suferi zurgălăii, pălăria lui nu avea boruri, el purtînd doar calota ei. Mestecușii, blînzi cum erau din fire, plîngeau din te miri ce, cîtă vreme în ochii întunecați ai lui Urfin nimeni nu văzuse vreodată măcar urmă de lacrimă.

Astfel trecură cîțiva ani. Într-o zi, Urfin Juce se înfățișă Gingemei și o rugă pe bătrîna vrăjitoare să-l tocmească slugă. Vrăjitoarea, auzind una ca asta, mai să sară în sus de bucurie: de sute de ani de cînd se știa pe lume nu venise un singur Mestecuș să o roage a-i sluji de bunăvoie, toate poruncile ei împlinindu-se numai sub amenințarea cu pedeapsă. În sfîrșit, avea și ea un ajutor de nădejde, care îndeplinea cu multă tragere de inimă orice poruncă. Și, cu cît erau mai împovărătoare și mai greu de împlinit poruncile Gingemei, cu atît arăta mai mare rîvnă Urfin de a le aduce la cunoștință oamenilor. Ursuzului tîmplar îi plăcea nespus de mult să colinde satele Țării Albastre și să pună dări peste dări în spinarea localnicilor — atîția șerpi are de dat cutare, atîția șoareci cutare, atîtea broaște cutare, atîtea lipitori și atîția păianjeni cutare și cutare.

Și trebuie spus că Mestecușilor le era o frică de moarte de șerpi, de păianjeni și de lipitori. Primind din partea lui Urfin porunca de a aduna aceste lighioane, omuleții cei sfioși și blajini începeau să plîngă de ți se rupea inima, nu alta. Plîngînd, ei își scoteau pălăriile și le puneau jos pe pămînt, alături, pentru ca sunetul zurgălăilor să nu-i împiedice a-și vărsa în voie amarul. Urfin, văzînd lacrimile compatrioților săi, rîdea plin de răutate. Apoi, în ziua sorocită, se înfățișa iar, cu niște coșuri mari, pe la casele lor, strîngea în ele birurile și le transporta în peștera Gingemei. Aici, lighioanele adunate fie că luau calea cămării de alimente, fie că erau folosite pentru tot felul de farmece și vrăjitorii.

Într-una din zile, tot turbînd de ură împotriva oamenilor, Gingema se hotărî să-i stîrpească pe toți pînă la unul. Pentru asta, făcînd ea anumite vrăji, iscă un uragan nimicitor și îl trimise peste lanțul de munți și peste pustiul înconjurător, ca să distrugă toate orașele și satele lumii, îngropîndu-i pe oameni sub ruinele lor.

Dar nu se întîmplă așa. În partea de miazănoapte-apus a Țării Fermecate trăia o zînă bună cu numele de Willina. Aflînd ea despre planul perfid al Gingemei, izbuti să-l dejoace la vreme. Ea îngădui uraganului să ridice în slăvi din stepa Kansasului doar un mic furgon-vagonaș, scos de pe roți și așezat direct pe pămînt. Ascultînd porunca Willinei, uraganul duse acel furgon în Țara Mestecușilor și-l aruncă drept în capul Gingemei, omorîndu-o pe loc.

Spre marea mirare a Willinei, care veni la fața locului să constate efectele vrăjitoriei ei, în furgonul-vagonaș era o fetiță cu numele de Elly. Fetița se afla în acel furgon împreună cu cățelul său Toto, taman cînd se stîrni uraganul.

Neputînd să o ducă pe fetiță acasă, Willina o sfătui să plece în Orașul de Smarald, capitala Împărăției Fermecate, după ajutor. Despre cîrmuitorul

Orașului de Smarald, Goodwin cel Mare și Cumplit, circulau tot felul de zvonuri. Unele din ele afirmau cum că Goodwin e în stare să abată brusc o ploaie de foc asupra cîmpurilor ori să invadeze casele oamenilor cu broaște și șobolani. Din această cauză localnicii vorbeau în șoaptă și cu mare fereală despre stăpînitorul lor, ca nu cumva să-i ajungă la urechi și să-l supere vreo vorbă necugetată a lor. Așadar, ascultînd de sfatul zînei celei bune, Elly se duse la Goodwin, nădăjduind că vrăjitorul n-o fi chiar atît de cumplit cum vorbesc oamenii și că o va ajuta să se întoarcă în Kansasul ei. Trebuie spus că fetița, căzînd cu furgonul în capul Gingemei, nu se întîlni acolo cu ursuzul tîmplar Urfin Juce.

În ziua în care se petrecuseră toate acestea, Urfin nu se afla în preajma vrăjitoarei, trimis fiind de ea să îndeplinească anume treburi într-o localitate mai îndepărtată. Știrea despre moartea Gingemei îl întristă, dar îl și bucură în aceeași măsură pe Urfin. Îl întristă faptul că nu va mai avea de-acum încolo o protectoare atît de puternică, dar se bucură de prilejul ivit de a pune mîna pe puterea și bogățiile ei.

Negăsind țipenie de om în preajma peșterii, Elly și Toto purceseră, așadar, spre Orașul de Smarald.

Întors din călătoria sa, Urfin Juce se gîndi numaidecît să se stabilească în peșteră și să se declare urmaș al Gingemei și stăpînitor al Țării Albastre, știind bine că Mestecușii cei timizi nu vor avea curajul să i se împotrivească.

Intrînd însă în peștera aceea umedă, cu pereții ca tăciunele, cu legături de șoareci afumați atîrnînd deasupra capului, cu crocodilul cel împăiat agățat de tavan și cu toate celelalte unelte, atît de sinistre, ale vrăjitoriei, Urfin, cutremurat, bătu în retragere.

— Brr!... exclamă el. Să trăiesc aici? Nu, nu se prinde!

Și se apucă pe loc să caute pantofii de argint ai Gingemei, la care știa el că vrăjitoarea ținea mai mult ca la orice. Dar strădania îi fu zadarnică, pantofii erau de negăsit.

— Uhu-uhu-uhu! se auzi deodată de sus, asemenea unui rîs batjocoritor.

Speriat, Urfin ridică privirea.

De pe stinghia agățată sub tavan îl ațînteau prin întuneric doi ochi galbeni, fosforescenți ai unei bufnițe.

— Tu ești, Huam?

— Nu mă cheamă Huam, doar știi prea bine, ci Huamocolatokint — se burzului bufnița.

— Da' unde sînt celelalte surate ale tale?

— Și-au luat tălpășița.

— Și tu de ce ai rămas?

— D-apoi, ce să fac eu în pădure? Să vînez păsări ca bufnițele de rînd și ca ciufii cei proști? Ptiu!... Sînt prea bătrînă și prea înțeleaptă pentru o treabă ca asta. Îți dă prea multă bătaie de cap...

Încolțindu-i numaidecît un gînd viclean, Urfin Juce îi spuse:

— Ia ascultă-mă, Huam...

Dar bufnița parcă luase apă în cioc.

— Huamoco...

De sus, nici pîs.

— Huamocolatokint!

— Te-ascult — zise bufnița.

— N-ai vrea să trăiești la mine? Am să te hrănesc cu șoareci și cu cei mai fragezi puișori.

— Bineînțeles, nu pe degeaba, nu? se informă înțeleapta zburătoare.

— Văzîndu-te în slujba mea, oamenii or să mă socotească un vrăjitor temut.

— Hm, ideea nu-i rea — zise bufnița. Mă prind. Iar acuma, pentru început, fiind în slujba ta, trebuie să-ți spun că degeaba cauți pantofii de argint ai Gingemei. I-a dus de aici o jivină mică, fără măcar a băga eu de seamă din ce neam se trăgea ea.

Apoi, peste cîteva clipe, cercetîndu-l cu luare-aminte pe Urfin, bufnița îl întrebă:

— Da' ia spune-mi, cînd ai de gînd să mănînci la masă broaște și lipitori?

— Cum? întrebă Urfin, holbînd ochii. Să mănînc broaște și lipitori?! Pentru ce?

— Pentru că aceste feluri de mîncare sînt hotărîte prin lege tuturor vrăjitorilor. Nu-ți amintești cu cîtă conștiinciozitate înfuleca Gingema șoareci, iar ca desert lipitori?

Amintindu-și de treaba asta, Urfin se cutremură: meniul bătrînei vrăjitoare îi provoca de fiecare dată o greață cumplită, așa încît, fie că Gingema își lua micul dejun, fie cina, Urfin găsea totdeauna prilejul să spele putina de acolo.

— Da' ia spune-mi, Huamoco... Huamocolatokint — zise el pe un ton lingușitor — oare nu s-ar putea să fiu scutit în vreun fel de un asemenea meniu?

— Eu mi-am făcut datoria, prevenindu-te, iar mai departe te privește — i-o reteză scurt bufnița, încheind discuția.

Oftînd, Urfin adună ce brumă de calabalîc îi rămăsese de pe urma vrăjitoarei, puse bufnița pe umăr și o porni iavaș-iavaș către casă.

Mestecușii, ca totdeauna zărind în drum chipul mohorît al tîmplarului, fereau numaidecît în lături.

Instalîndu-se în casă cu bufnița, Urfin prinse a vieții și mai departe fără a da ochi cu oamenii, fără a-i iubi și fără a fi iubit de ei.

PARTEA I

Praful miraculos

O buruiană ciudată

Într-o seară se dezlănțui o furtună nemaipomenit de puternică. Crezînd că furtuna a fost stîrnită de răutăciosul Urfin Juce, Mestecușii se pitiră tremurînd prin casele lor, așteptînd dintr-o clipă în alta ca acestea să se prăbușească și să-i îngroape sub ruine.

Dar asta nu se întîmplă. În schimb, trezindu-se a doua zi dimineața și ieșind să-și vadă grădina de zarzavat, Urfin Juce constată cu mirare că alături de straturile de salată au apărut cîteva lăstare ciudate, de un verde crud ce-ți lua ochii. Fără îndoială că semințele lor fuseseră aduse de furtuna din ajun, însă din care parte anume a țării fuseseră ele aduse rămînea pentru el o taină.

— Poftim, abia am plivit straturile și iar le năpădesc blestematele astea de bălării — bombăni Urfin Juce. Las' că le vin eu de hac deseară.

Ducîndu-se în pădure, unde avea întinse lațurile, Urfin petrecu acolo toată ziulica. Înarmat cu o tigaie și cu o sticlă de ulei, ascunse cu dibăcie de ochii iscoditori ai lui Huam, el își prăji un iepure de toată frumusețea, pe care îl devoră cît ai bate din palme.

La întoarcere, intrînd pe poarta casei sale, Urfin rămase cu gura căscată. Deasupra straturilor de salată se ridicau niște buruieni uriașe, cît ditamai omul, de un verde crud ce-ți lua ochii, cu frunze lungi și cărnoase.

— Hait, drăcovenie și asta! exclamă el. Blestematele de buruieni nu și-au prăpădit vremea de pomană așteptîndu-mă!

Urfin se apropie de unul din straturi, înșfăcă o buruiană și dădu să o smulgă cu rădăcină cu tot. Ți-ai găsit! Buruiana nici măcar nu se clinti din loc, iar palmele lui Urfin se umplură de spini mărunți, ce acopereau frunzele și întreaga tulpină de jos pînă sus.

Mînios nevoie mare, Urfin își scoase spinii din palme apoi, îmbrăcîndu-și niște mînuși de piele, încercă din nou să-i vină de hac burienii. Geaba strădanie! Nemaiștiind ce să facă, puse mîna pe o bardă și . . . dă-i și dă-i ceva mai sus de rădăcină!

„Harș, harș, harș!" făcea barda, retezînd tulpinile ce musteau de sevă și culcîndu-le una după alta la pămînt.

— Așa, așa, păcătoaselor! se bucura Urfin Juce, părîndu-i-se că luptă de-a adevăratelea cu niscai vrăjmași în carne și oase.

Isprăvind răfuiala o dată cu venirea nopții, Urfin, frînt de oboseală, se duse la culcare.

A doua zi dimineață, ieșind în prag și uitîndu-se înspre grădină, simți cum părul i se ridică măciucă în cap. Deasupra straturilor de salată, în care rămăseseră rădăcinile misterioaselor buruieni, cum și pe cărarea bine bătătorită, unde Urfin așezase tulpinile retezate, se înălțau acum, asemenea unui zid înalt și de netrecut, burieni proaspete, cu frunzele cărnoase, de un verde crud ce-ți lua ochii.

— Va să zică așa! urlă în culmea furiei Urfin Juce și, punînd iarăși mîna pe bardă, se năpusti asupra vrăjmașului.

Acum, atît tulpinile retezate cît și rădăcinile lor smulse din pămînt, Urfin le toca mărunt pe o buturugă pe care de obicei tăia lemnele. La celălalt capăt al grădinii sale, dincolo de copaci, se afla un loc lăsat în paragină.

Într-acolo cără el întreaga tocătură de buruieni, împrăștiind-o mînios în toate părțile.

Treaba asta îi luă toată ziulica. Văzîndu-și în cele din urmă grădina curățată de invadatori, Urfin porni spre casă, abia trăgîndu-și sufletul de oboseală. Noaptea avu coșmaruri: visă că misterioasele buruieni îl împresoară din toate părțile, amenințîndu-l cu spinii lor cei ascuțiți și tot repezindu-se care mai de care să-l înțepe.

Deșteptîndu-se în revărsatul zorilor, tîmplarul nostru se duse numaidecît spre locul lăsat în paragină, ca să vadă cum stau lucrurile. Dar în clipa cînd deschise portița, un geamăt surd îi cutremură pieptul. Se lăsă moale la pămînt, frecîndu-se la ochi. Puterea de viață a ciudatelor buruieni depășea tot ce văzuse el pînă atunci. Pămîntul sterp din fundul grădinii arăta ca o perie verde. Lăstarele buruienilor răsăriseră peste tot...

Dar mai mult decît atît. Cînd în ajun Urfin împrăștiase mînios întreaga tocătură de buruieni, puzderii de stropi din seva lor săriseră pe parii gardului, pe tulpinile copacilor... Ei bine, stropii aceștia dăduseră rădăcini din care se ițeau acum lăstarele verzi ale buruienii.

Încolțindu-i pe loc o anume bănuială, Urfin își trase cizmele din picioare și, ce credeți? Pe tălpile încălțărilor se ivise, micuță de tot, aceeași vegetație afurisită. Ea creștea din cusăturile hainelor sale, creștea pe buturuga de spart lemne... Fugind în cămară, Urfin văzu altă drăcovenie: pînă și coada bardei era invadată de lăstare.

Cuprins de disperare, tîmplarul se așeză în pragul casei, gîndindu-se ce-i de făcut. Să plece de aici, să se mute în altă parte? Da' oare nu-i păcat să lase o casă atît de încăpătoare, grădina?

Urfin se duse să se sfătuiască cu bufnița. Huam ședea în leagănul ei de sub tavan, mijindu-și, din pricina luminii, ochii de culoare gălbuie. Tîmplarul îi povesti de-a fir-a-păr necazul ce căzuse pe capul său. Bufnița se dădu cîtăva vreme huța în leagăn, cumpănind în fel și chip cele auzite...

— Încearcă să usuci la soare tocătura asta — îl sfătui ea într-un tîrziu.

Urfin îi urmă sfatul. El luă cîteva lăstare, le tocă mărunt-mărunt, le puse pe o tablă de fier cu marginile îndoite în sus și le așeză în bătaia razelor fierbinți ale soarelui.

— Ia să văd, o să mai încolțiți și aici?! bombăni el. Dacă veți încolți, atunci chiar că-mi iau valea!

Spre marea lui bucurie, tocătura de buruieni nu mai dădu colț, rădăcinile neavînd destulă putere să răzbească prin tablă. Peste cîteva ceasuri, dogoritorul soare al Țării Fermecate prefăcu întreaga tocătură într-un morman de praf de culoare cafeniu-închis.

— Se vede treaba că nu degeaba am hrănit-o eu pe Huam — zise Urfin, răsuflînd ușurat. Isteață pasăre!...

Înhămîndu-se la o roabă, Urfin Juce porni spre Cosida să adune de pe la gospodine tăvile de tablă în care acestea coceau plăcinte. Se întoarse cu roaba

plină de tăvi. După ce lăsă roaba jos, Urfin amenință cu pumnul pe invadatorii grădinii sale, șuierînd printre dinți.

— Numai un pic de răbdare, că vă vin eu de hac îndată!

Și, spunînd acestea, se puse pe treabă. Muncă de ocnaș, nu alta, că ținu din zori și pînă noaptea tîrziu cîteva zile în șir, neîngăduindu-i lui Urfin decît un scurt răgaz cam pe la crucea amiezii, ca să-și mai tragă sufletul.

Urfin lucra, vorba ceea, cum scrie la carte. Își alegea o anume porțiune de teren și o curăța ca-n palmă, nelăsînd nici un lăstar sau rădăcină în urmă. Buruienile astfel scoase erau ciopîrțite apoi într-un lighean mare de tinichea, iar după aceea puse la uscat în puzderia de tăvi, rînduite frumos în partea grădinii, unde bătea soarele mai tare. Praful cafeniu-închis astfel obținut, Urfin îl vărsa în niște găleți de tablă pe care le acoperea bine cu capace tot din tablă. Perseverența și răbdarea lui începură a-și arăta roadele. Vrăjmașul bătea în retragere.

Porțiunea de teren invadată de buruiana verde și țepoasă se micșora din ce în ce. Iată că sosi și clipa cînd ultimul lăstar se prefăcu în praful ușor, de culoare cafeniu-închis.

Muncind astfel o săptămînă încheiată, Urfin Juce se simțea atît de obosit, încît abia de se mai ținea pe picioare. Cînd să treacă pragul casei, cu una din găleți, Urfin se împiedică și vărsă o parte din conținutul găleții pe blana de urs așternută acolo în loc de covor. Însă tîmplarul nu băgă de seamă. După ce aduse ultima găleată și o acoperi bine, ca de obicei, cu capacul, el se trînti pe pat și adormi buștean.

Se deșteptă anevoie, simțind că cineva îl tot scutură de mîna ce-i atîrna în jos. Deschise ochii și înlemni de groază: în fața patului stătea o matahală de urs, ținînd în dinți mîneca haine sale.

„ Sînt pierdut — gîndi în sinea lui tîmplarul. Mă face bucăți-bucățele cît ai bate din palme... Da' de unde să fi apărut ursul acesta? Doar la culcare am închis ușa“...

Clipele se scurgeau una după alta, însă, în ciuda așteptărilor sale, ursul nu dădea dovadă de intenții dușmănoase, mulțumindu-se doar să-l tragă de mîneca hainei. Pe neașteptate însă, Urfin auzi o voce groasă, de bas:

— Stăpîne! E timpul să te scoli, prea mult trîndăvești în pat!

Auzind asta, Urfin, de uimire, se rostogoli din așternut: blana ursului său domesticit, pusă de el în prag, se ridicase în patru labe și stătea lîngă patul lui, legănîndu-și capul dintr-o parte în alta.

„Poftim, a înviat blana ursului — își spuse Urfin. Poate umbla de colo-colo, poate vorbi... Dar cum de s-a întîmplat așa ceva? Nu cumva praful buruienilor?“...

Pentru a se încredința că nu greșește, Urfin se adresă bufniței:

— Huam . . . Huamoco!

Dar bufnița parcă luase apă în cioc.

— Ascultă, tu, buhă neobrăzată ce ești! urlă tîmplarul, clocotind de mînie. Ajunge cît mi-am vătămat limba tot rostind pe de-a-ntregul blestematul tău nume! Dacă nu vrei să-mi răspunzi, cară-te de aici și-ți caută singură demîncare prin hățișurile pădurii!

Văzîndu-l atît de straşnic ieşit din fire, bulbucata zburătoare îi spuse cu glas împăciuitor:

— Hai, lasă, nu te mai aprinde! Vrei Huamoco, Huamoco să fie, da' mai puţin nu primesc în ruptul capului. Ia zi, ce vroiai să mă-ntrebi?

— Oare puterea de viaţă a acestei buruieni necunoscute este atît de mare, că pînă şi praful obţinut din ea a înviat blana ursului?

— Este, nimic de zis. Despre această buruiană am auzit cîndva de la cea mai înţeleaptă bufniţă din cîte s-au aflat pe lume, o străbunică de-a mea pe care o chema Caritofilaxi . . .

— Ajunge! i-o reteză scurt Urfin. Iară tu, blană mitoasă, aşază-te la locul tău şi nu mă mai împiedica să cuget la ale mele!

Auzind porunca, blana se trase numaidecît spre prag, tolănindu-se ascultătoare în locul ei dintotdeauna.

— Grozavă întîmplare! bombăni Urfin Juce, instalîndu-se la masa sa de lucru şi sprijinindu-şi în mîini capul ciufulit. Întrebarea ce se pune acum nu poate fi decît una singură: la ce-mi poate fi de folos toată afacerea asta?

După o adîncă cugetare, tîmplarul nostru ajunse la concluzia că afacerea asta îi poate fi de mare folos, deoarece îi oferă puteri nelimitate asupra lucrurilor.

Rămînea doar să mai verifice încă o dată miraculoasa putere a prafului.

Pe masa de lucru a tîmplarului se afla un papagal împăiat chiar de el pentru frumoasele lui pene albastre, verzi şi roşii. Fără a sta mult pe gînduri, el luă între degete un pic din miraculosul praf şi-l presără pe capul şi pe spinarea papagalului. Minunea se produse numaidecît. Praful începu să fumege şi se mistui cu un sfîrîit abia auzit printre penele papagalului. Pasărea ridică îndată capul, iar apoi. . . zvîcnind din aripi şi dînd un strigăt de bucurie, ţîşni pe fereastra deschisă, făcîndu-se nevăzută în înaltul cerului.

— Straşnică putere mai are! chiui în culmea bucuriei Urfin Juce. Ia să mai încerc încă o dată, da' asupra cui?

Ideea îi veni numaidecît. În perete, drept podoabă, Urfin avea o pereche de coarne de cerb, mari cît toate zilele. Hait! Şi Urfin presără la repezeală peste coarne o porţie bunicică din praful său miraculos.

— Să vedem ce-o ieşi şi din asta — zîmbi el, satisfăcut.

Efectul nu se lăsă aşteptat prea mult. Îndată ce fumul mistui firicelele de praf presărate peste coarne, cuiele în care erau ele bătute scrîşniră scurt, smulse din perete, iar coarnele, căzînd pe duşumea, se înălţară numaidecît şi se năpustiră cu o furie nemaipomenită asupra lui Urfin Juce.

— Ajutor! urlă tîmplarul, îngrozit, rupînd-o la fugă din fața vrăjmașului.

Dînd dovadă de o sprinteneală nemaipomenită, coarnele îl ajungeau din urmă peste tot: în pat, sub pat, pe masă, sub masă . . . Văzînd una ca asta, blana de urs se tupilă înfricoșată în dreptul ușii închise, răcnind:

— Stăpîne! Deschide ușa! . . .

Ferindu-se, numai el știe cum, de lovituri, Urfin trase zăvorul și țîșni ca din pușcă afară în tindă. După el, val-vălătuc venea urlînd blana de urs, iar după ea, turbatele coarne, săltînd de te cuprindeau fiorii. Apoi, amestecîndu-se toate acestea într-un tăvălug viu de urlete și mormăituri, se rostogoliră în josul treptelor, însoțite de hu-hu-urile rîsului batjocoritor al bufniței. Văzîndu-se scăpat din strîmtoarea odăii, coarnele bușiră de pămînt portița casei, apoi o porniră în salturi mari spre pădure și se mistuiră în hățișurile ei. Mai mult mort decît viu,

Urfin se ridică de jos și gemu amar, pipăindu-și coastele:

— La naiba, asta-i prea de tot!...

Blana de urs spuse cu dojană:

— Oare n-ai știut atîta lucru, stăpîne, că taman acum e vremea cînd cerbii sînt al naibii de bătăioși? Bine că ai scăpat cu atîta . . . Să vezi ce-or să pățească bieții cerbi din pădure de la afurisitele astea de coarne! hohoti blana de urs.

Din cele pătimite, Urfin trase o învățătură de minte: miraculosul praf trebuie folosit cu multă băgare de seamă, și nu la te miri ce, cum făcuse el din imprudență. Locuința lui arăta ca după un adevărat dezastru: mobila era harcea-parcea, răsturnată, farfuriile sparte, pernele spintecate, iar fulgii zburau prin odaie . . .

Văzînd toate acestea, Urfin se întoarse mînios spre bufniță, zicîndu-i:

— Ia spune, de ce nu m-ai prevenit de primejdia ce mă paște înviind acele afurisite de coarne?

Răzbunătoarea și vicleana buhă îi dădu răspunsul pe loc:

— Huamocolatokint te-ar fi prevenit, cîtă vreme lui Huamoco îi lipsea jumătate din perspicacitate . . .

Hotărînd în sinea lui să-i plătească mai tîrziu pentru perfidia ei, Urfin se apucă să deretice prin odaie. Dereticînd el așa, găsi într-un ungher un clovn de lemn meșterit de el mai demult. Clovnul avea însă un obraz ce te băga în sperieți, o gură cu dinții rînjind amenințător, fapt pentru care nu-l cumpărase nimeni.

— Cred că n-ai să-mi faci bucata ca afurisitele celea de coarne — spuse Urfin, presărînd pe capul jucăriei puțin praf.

După care, puse clovnul pe masă, iar el se așeză pe un taburet alături, pradă celor mai năstrușnice vise. Îl trezi o durere cumplită la degetul arătător: înviată, jucăria îl înhățase cu dinții de deget...

— Ce, și tu, pacoste mică ce ești! urlă furios Urfin, zvîrlind cît colo pe dușumea clovnul.

Acesta se ridică numaidecît și o porni șonticăind spre cel mai îndepărtat ungher al odăii, unde se ascunse după o lacră și se apucă să facă, rînjind, fel de fel de tumbe și giumbușlucuri.

Ambițioasele planuri ale lui Urfin Juce

Într-una din zile, Urfin ședea în prag și trăgea cu urechea la cearta ce se iscase în casă între pielea de urs și bufnița Huamoco.

— Tu, bufniță — mormăia pielea de urs — nu-l iubești cîtuși de puțin pe stăpînul nostru. Ai tăcut într-adins cînd l-ai văzut că învie coarnele de cerb, deși știai ce are să se întîmple... Ce pramatii îmi sînteți voi cu tot neamul vostru! Dacă nu v-aș fi cunoscut, mai zic, da' tot trăind în pădure, v-am aflat feleșagul ca nimeni altul! Las' că-mi pici tu în labe!...

— Uhu-uhu-uhu! rîse batjocoritor bufnița, stînd în leagănul ei de sub tavan. Nu mai pot eu de frica ta, cap găunos ce ești!

— Că-i găunos pe dinăuntru, asta-i adevărat! oftă cu adîncă întristare blana de urs. Da' las' că am să-l rog eu pe stăpîn să mă umple cu niscai rumeguș, că-s prea ușoară și mă poate da grămadă orice vîntișor...

„Ideea nu-i rea — își spuse în sinea lui Urfin Juce — chiar așa va trebui să fac.“ Dar cum glasurile celor din casă deveneau tot mai ascuțite și mai pline de harțag, Urfin răcni amenințător:

— Gura! Să nu vă mai aud!

Gîlcevitorii continuară cearta în surdină.

În vremea asta, Urfin făcea planuri de viitor. Bineînțeles, își zicea el, acum va trebui să ocupe o situație mai acătării în Țara Albastră. El știa că, după moartea Gingemei, Mestecușii aleseseră în fruntea statului pe Preem Coocs, un bătrînel venerabil, sub ocîrmuirea căruia începură să trăiască mult mai bine și mai în voie.

Intrînd în casă, Urfin prinse a se plimba de colo-colo. Bufnița și blana de urs amuțiră pe loc. Tîmplarul începu a-și spune cu glas tare:

— La drept vorbind, de ce Preem Coocs să fie maimarele Mestecușilor, și nu eu? Oare e mai înțelept decît mine? Oare e meșter mai iscusit decît mine? Oare-i mai arătos la chip de cum mi-s eu? Aici, Urfin se opri în fața oglinzii, înălță cu semeție capul, își umflă pieptul, apoi foalele obrajilor și zise: Nici vorbă de așa ceva! Preem Coocs nu face o para chioară pe lîngă mine!

Atunci blana de urs sări cu slugărnicie, spunînd:

— Ai dreptate, stăpîne! Nici că se află careva mai arătos și mai impunător decît domnia-ta!

— Să taci, că nu te-a întrebat nimeni de vorbă! tună Urfin, după care urmă: Ce-i drept, e drept. Preem Coocs este mult mai bogat decît mine, are ogoare întinse pe care muncesc o mulțime de oameni. Însă acum, avînd acest praf minunat, îmi pot face și eu cîți muncitori poftesc. I-oi pune să defrișeze pădurile și oi avea și eu ogoare . . . Ba nu! Oare n-ar fi mai bine ca în loc de muncitori să-mi fac niște soldați? Ura! Asta-i cea mai grozavă idee! Am să-mi fac niște soldați voinici, cu mutre fioroase, și să-i văd atunci pe Mestecuși dacă or avea curajul să nu mă recunoască de stăpîn și de cîrmuitor al acestei țări!

Și Urfin Juce, cuprins de emoție, începu să alerge ca un apucat de colo-colo prin odaie.

„Dacă pînă și măscăriciul acesta de-o șchioapă m-a mușcat atît de tare de deget, încît mă doare și acum — își spunea el — d-apoi ce să zic de niște soldați de lemn de mărimea unui om adevărat, care, pe deasupra, să știe a mînui și armele? . . . Păi atunci chiar că m-oi putea măsura pînă și cu Goodwin!“ . . .

Părîndu-i-se că a rostit aceste cuvinte cu glas tare, Urfin își astupă gura cu palma, cătînd temător în toate părțile. Dacă l-o fi auzit cumva marele și cumplitul Goodwin? Urfin își trase capul între umeri, așteptînd din clipă în clipă să fie

făcut fărîmițe de atotputernica și nevăzuta mînă a stăpînului. Cum însă teama nu-i fu îndreptățită, Urfin răsuflă ușurat.

„Totuși trebuie să fiu mai cu băgare de seamă — se gîndi el. Pentru început, îmi ajunge și Țara Albastră . . . După aceea . . . După aceea, vom mai vedea“ . . .

Frică îi era pînă și în gînd să se încumete a visa mai mult.

. . . Urfin Juce cunoștea bogățiile și frumusețea Orașului de Smarald. Încă în tinerețe avusese prilejul să-l viziteze, iar ademenitoarele amintiri legate de el nu-l părăsiseră nici pînă în ziua de azi.

Văzuse acolo case de mai mare minunea: caturile de sus atîrnau parcă suspendate deasupra celora de jos, iar acoperișurile aproape că se uneau între ele pe deasupra străzilor. Neajungînd soarele pînă la caldarîm, străzile erau cufundate întotdeauna în penumbră și răcoare, iar orășenii care se plimbau fără grabă

purtau toți pînă la unul ochelari verzi pe nas, pentru a nu le lua ochii fantastica strălucire a smaraldelor încrustate nu numai în zidurile caselor, dar și de-a dreptul în caldarîm, între pavele...

Ce de comori! Însă, ciudat lucru, pentru paza acestora, vrăjitorul nu folosea te miri ce armii puternice, întreaga lui armată fiind alcătuită dintr-un singur soldat pe care-l chema Dyn Gyor. Și-apoi, la drept vorbind, ce-i trebuia lui Goodwin armată, cînd cu o singură privire el putea preface în scrum regimente întregi de vrăjmași?

Atîta grijă avea Dyn Gyor: să-și îngrijească barba. Să fi văzut numai ce barbă era aceea! Ajungîndu-i pînă la pămînt, soldatul abia de prididea să o pieptene, muncind din zori și pînă seara, cu ajutorul unui pieptene de cristal, iar uneori o împletea într-o coadă...

În fiecare an, cu prilejul Marii Sărbători a Curții, Dyn Gyor făcea demonstrații ostășești de mînuire a armelor chiar în piața palatului, spre marea bucurie a puzderiei de gură-cască adunată acolo. Cu atîta dibăcie își sucea el sulița, paloșul și scutul, că privitorii încremeneau locului de uimire.

La sfîrșitul serbării din anul acesta, Urfin Juce s-a apropiat de Dyn, adresîndu-i următoarele cuvinte:

— Onorabile oștean Dyn Gyor, permite-mi să-ți exprim întreaga și nețărmurita mea admirație, precum și să te întreb: cînd și unde ai învățat acest grozav meșteșug?

Măgulit de întrebare, soldatul îi răspunse:

— Trebuie să știi că înainte vreme țara noastră ducea multe războaie. Lucrul acesta l-am aflat din letopisețe. Răsfoind eu documentele rămase, am putut afla cum vechii comandanți își instruiau ostașii, cum se făcea mînuirea armelor, cum se dădeau comenzile. Învățînd totul cu multă luare-aminte și tragere de inimă poftim... rezultatul!

Pentru a pune în practică metodele de luptă folosite de soldat, Urfin se hotărî să-l instruiască deocamdată pe clovnul său de lemn.

— Ei, măscăriciule! îl strigă el. Unde ești?

— Aici, stăpîne — se auzi de după lacră vocea pițigăiată a acestuia. Nu cumva iar vrei să dai în mine?

— Haide, haide, nu-ți fie frică. Mi-a trecut supărarea.

Auzind asta, clovnul ieși cît ai bate din palme din ascunzătoarea sa.

— Vreau să văd la ce te pricepi — îi spuse Urfin. Știi să mărșăluiești?

— Da' cum vine asta, stăpîne?

— Nu mai îmi spune stăpîne, ci slăvite! Hei, piele de urs, ai auzit ce-am zis, că doar vorbele mele te privesc și pe tine!

— Am înțeles, slăvite! strigară într-un glas clovnul și blana de urs.

— A mărșălui înseamnă a merge în cadență, a face întoarceri la stînga și la dreapta, sau la stînga-mprejur, după comandă.

Clovnul se dovedi destul de isteț, prinzînd pe loc meșteșugul ostășesc, numai că, din păcate, nu putea lua în mînă sabia de lemn pe care i-o cioplise Urfin. Și asta, din pricină că mîinile sale nu fuseseră prevăzute de meșter cu degete, ci numai cu doi pumni ca două ghioage mititele.

«Viitorilor mei soldați va trebui să le fac degete la mîini» — hotărî Urfin în sinea lui.

Instrucția ținu pînă seara tîrziu. Urfin obosise să tot comande, în vreme ce clovnul de lemn dădea dovadă de aceeași voiciune și sprinteneală ca la început. Era și de așteptat: cum poate obosi o jucărie de lemn?

În timpul instrucției, blana de urs căta cu negrăită admirație la slăvitul său stăpîn, repetînd în șoaptă comenzile acestuia. Numai Huamoco se uita la ei cu dispreț, mijindu-și ochii de culoare galbenă.

Urfin Juçe era încîntat de rezultatele instrucției. Totuși, o neliniște îi încolți în adîncul inimii: da' dacă s-o găsi careva să-i fure praful miraculos? Paza bună trece primejdia rea: Urfin închise bine ușa, trase toate trei zăvoarele, apoi închise și mai bine cămara, unde se aflau gălețile cu prețiosul praf, însă, în ciuda acestor măsuri de prevedere, dormi iepurește întreaga noapte, ciulind urechile la cel mai mic zgomot.

A doua zi se gîndi că ar putea da înapoi Mestecușilor tăvile de copt, de care nu mai avea nevoie. Hotărî să folosească prilejul pentru a-și face o intrare triumfală în Cosida, că doar acum avea tot temeiul s-o facă. Se apucă, așadar, să transforme roaba într-o cotigă la care să înhame blana de urs.

Aici își aminti de discuția dintre acesta din urmă și bufniță, discuție la care trăsese el cu urechea.

— Ascultă, blană de urs — spuse Urfin — am băgat de seamă că ești prea ușoară și nu ai tărie destulă în picioare, de aceea m-am hotărît să te umplu cu rumeguș.

— O, slăvite, cît de înțelept ești! scînci cu negrăită bucurie nătînga blană de urs.

În magazie, Urfin avea mormane de rumeguș, așa încît întreaga operație decurse cu repeziciune. Isprăvind și treaba asta, Urfin căzu pe gînduri.

— Știi ceva, blană de urs — spuse el în cele din urmă — m-am gîndit să-ți dau un nume.

— O, slăvite, ce bucuroasă sînt! exclamă blana. Și, desigur, numele ce mi-l vei da va fi tot atît de lung ca și al bufniței, nu?

— Dimpotrivă — i-o tăie Juce — va fi un nume mai scurt. Te vei chema Tropotilă, ursul Tropotilă.

Numele îi plăcu peste măsură ursului.

— Grozav nume! strigă el. Tro-po-ti-lă! Cel mai sonor și mai frumos nume din toată Țara Albastră. Să vedem dacă o să mai aibă curaj bufnița să-și ia nasul

la purtare față de mine! Și Tropotilă, ieșind din magazin, prinse a tropoti vesel, mormăind: Deh, acuma ce să mai zic, te simți într-adevăr ca un urs adevărat!

Urfin Juce îl înhămă pe loc la cotigă, îi luă cu sine pe Huamoco și pe clovn și își făcu intrarea triumfală în Cosida. Cum tăvile de copt zdrăngăneau cumplit la orice hîrtop, Mestecușii se adunară în grabă de-a lungul străzii, holbînd ochii și șoptindu-și unul altuia:

— Acesta-i Urfin Juce, marele vrăjitor. El a înviat ursul cel domesticit care murise acum un an...

Auzind frînturi din vorbele lor, Urfin nu-și mai încăpea în piele de bucurie. El porunci gospodinelor să-și ia tăvile din cotigă, poruncă pe care ele o îndepliniră în mare grabă, cătînd cu spaimă la urs și la bufnița vrăjitorului.

— Ei, acum v-ați dumerit cine-i stăpîn atotputernic în Cosida? îi întrebă Urfin pe Mestecuși, privind la ei cu asprime.

— Ne-am dumerit — oftără bieții omuleți și se puseră pe bocit.

Ajungînd acasă, Urfin Juce se gîndi că va trebui să folosească cu multă chibzuială rezervele sale de praf miraculos, nefăcînd pic de risipă. De aceea el porunci unui tinichigiu să-i mestereasca niște bidoane încăpătoare ale căror capace să se închidă înșurubîndu-le, apoi deșertă în ele, cu multă grijă, praful și îngropă bidoanele la rădăcina unui pom din grădina sa. Cămara nu-i mai părea atît de sigură pentru păstrarea comorii.

Nașterea armatei de lemn

Urfin Juce își făcu socoteala că, dacă va munci singur la crearea armatei plănuite, fie chiar a unei armate nu prea numeroase, treaba îi va lua prea mult timp. De aceea, într-una din zile, în Cosida își făcu apariția ursul lui Urfin, dînd cumplit răget ca să se adune localnicii. Spăimîntați, Mestecușii veniră cu sufletul la gură să vadă despre ce este vorba.

— Slăvitul nostru stăpîn — spuse Tropotilă — a dat poruncă să trimiteți în fiece zi cîte șase bărbați voinici care să muncească în pădure la doborîrea copacilor și strujirea bușteniilor. Oamenii se vor înfățișa cu uneltele lor.

Ce să facă bieții Mestecuși? Bociră ei cît bociră, da' pînă la urmă se învoiră să vină...

Urfin Juce însemnă în pădure copacii ce urmau să fie doborîți, apoi dădu instrucțiuni muncitorilor săi cum și în ce fel să curețe și să taie bușteniii, pe care îi căra pînă în ogradă Tropotilă, iar aici tîmplarul îi punea la uscat, însă nu în bătaia soarelui, ci colea mai la umbră, ca să nu crape.

Peste cîteva săptămîni, după ce butucii se uscară bine, Urfin se apucă de treabă. Strujea mai întîi grosolan trupurile viitorilor soldați, apoi modela mîinile și picioarele acestora. Își făcu socoteala că pentru început îi vor fi de ajuns cinci plutoane a zece soldați fiecare, forță suficientă, după părerea lui, pentru ceea ce își pusese în gînd: să ia în mîinile sale frînele Țării Albastre a Mestecușilor.

În fruntea fiecărui pluton va fi un caporal, iar comanda întregii armate de lemn va fi trecută în seama unui general.

Se mai gîndi Urfin Juce ca trupurile soldaților săi să fie făurite din lemn de pin, deoarece pinul se cioplește mult mai lesne, iar capetele din stejar, că-i lemn de esență mai tare, fiind mult mai rezistent în cazul cînd soldații ar fi nevoiți să se bată cu capetele. Și-apoi, la drept vobind, pentru niște soldați cărora nimeni nu le cere să gîndească, tigvele de esență tare sînt cele mai potrivite.

Pentru confecționarea caporalilor, Urfin pregăti lemn de mahon în cantități suficiente, iar pentru general, lemn de palisandru, pe care cu multă greutate îl află în hățișurile pădurii. Socoteala lui era simplă: soldații săi de pin cu capete de stejar îi vor respecta pe caporalii din lemn de mahon, iar aceștia, la rîndul lor, îl vor venera și-l vor urma orbește pe frumosul general din lemn de palisandru.

Confecționarea unor siluete omenești în mărime naturală fiind o treabă cu totul nouă pentru meșter, el se gîndi să facă mai întîi una de probă. Bineînțeles, soldatul ieșit din mîinile lui avea un obraz înfiorător, la care se adăuga scăpărarea sinistră a unor nasturi de sticlă ce țineau loc de ochi. Turnîndu-i o porție de praf miraculos pe cap și pe piept pentru a-i da viață, nu se știe cum Urfin întoarse privirea în altă parte, dar într-aceeași clipă mîna de lemn a soldatului se ridică și-l lovi cu atîta putere în frunte. încît meșterul se duse de-a berbeleacul. Cuprins de mînie, el sări numaidecît în picioare și puse mîna pe topor să facă bucăți-bucățele plămada sa de lemn, care zăcea la pămînt cît era de lungă, însă se stăpîni la vreme, zicîndu-și:

— Na, că tot pe pielea mea o fac!... Drace, da' ce putere are! Cu soldați ca ăștia, nimeni nu-mi va sta împotrivă cîtu-i lumea și pămîntul!

Isprăvind și pe cel de-al doilea soldat, Urfin căzu pe gînduri. Nici vorbă că îi vor trebui multe luni pentru făurirea întregii oaste, iar el ardea de nerăbdare să se vadă odată pornit la marea bătălie.

Și iată că-i veni ideea de a recurge la ajutorul celor doi soldați, făcîndu-i ucenici într-ale meșteșugului.

Treaba se dovedi însă a nu fi de loc ușoară. Soldații pricepeau tare anevoie tainele meseriei de tîmplar, scoțîndu-l din răbdări pe inimosul lor meșter, care numaidecît tăbăra cu gura pe ei, strigînd:

— Butuci nepricepuți ce sînteți! Capete de lemn!

Și iată că într-una din zile, la întrebarea încruntatului lor instructor: „La urma urmei, știi cine ești tu?", unul dintre ucenici, făcînd „drepți" și trîntindu-și

un pumn de lemn în pieptul său dintr-același material, strigă: „Cap de Lemn mă cheamă!“

Urfin izbucni în hohote de rîs și zise:

— Bravo! Să știți că de acum încolo chiar așa o să vă numiți: Capete de Lemn. E cel mai potrivit nume pentru voi!

Prinzînd puțin cîte puțin meșteșugul, Capetele de Lemn începură în curînd să-i fie într-adevăr de oarecare folos. Ei ciopleau trupurile viitorilor confrați, picioarele și mîinile acestora, strujeau degetele...

Se întîmplară însă și cîteva incidente dintre cele mai nostime. Într-una din zile, fiind nevoit să lipsească cîtva timp de acasă, Urfin Juce dădu calfelor sale ferăstraie și le porunci să taie în bucăți cîțiva bușteni groși. Întorcîndu-se el în scurtă vreme și băgînd de seamă pozna acestora, își puse mîinile în cap. Sfîrșind cît ai bate din palme tăiatul în bucăți al bușteni lor, vrednicele calfe, văzînd că nu mai au altceva de făcut, se apucară să taie cu ferăstrăul tot ce le cădea sub mînă: caprele de lemn, gardul, poarta... În curte zăceau mormane de lemne, bune acum numai pentru foc. Dar nu se mulțumiră doar cu atît istețele Capete de Lemn: mîntuind toate de tăiat ei se apucară să-și taie unul altuia picioarele!...

Într-altă zi, o altă calfă despica un butuc mare cu ajutorul unor pene. Bătînd penele cu muchia toporului, pe care îl ținea în mîna dreaptă, naivul meșter vîrî degetele mîinii stîngi în despicătura butucului. Cum penele săriră de la locul lor, și el se pomeni cu degetele imobilizate în despicătură, începu să tragă de mînă, dar în zadar. Pînă la urmă, ca să scape din strînsoare, își reteză degetele cu toporul. De atunci, Urfin Juce se ferea să-și mai lase calfele fără supraveghere, de capul lor.

Isprăvind cu parte din soldați, Urfin Juce se apucă de confecționarea caporalilor din lemn de mahon. Aceștia ieșiră niște caporali pe cinste: erau mai înalți decît soldații, cu brațe și picioare mai vînjoase, iar obrazurile, roșii și grozav de încruntate, băgau pe oricine în sperieți.

Soldații, de bună seamă, nu trebuiau să știe că și comandanții lor sînt meșteriți din lemn, la fel ca ei, de aceea Urfin își lucra caporalii într-o altă încăpere.

Toate ca toate, dar instruirea acestora din urmă îi pricinui multă bătaie de cap. Caporalii trebuiau să înțeleagă și să se pătrundă de gîndul că, în comparație cu slăvitul lor stăpîn, erau niște rîme neputincioase și că orice ordin al lui era lege pentru ei. Pentru soldați însă, ei, caporalii, erau puterea întruchipată, exigența și asprimea care nu rabdă nici cea mai mică abatere, ci doar o ascultare

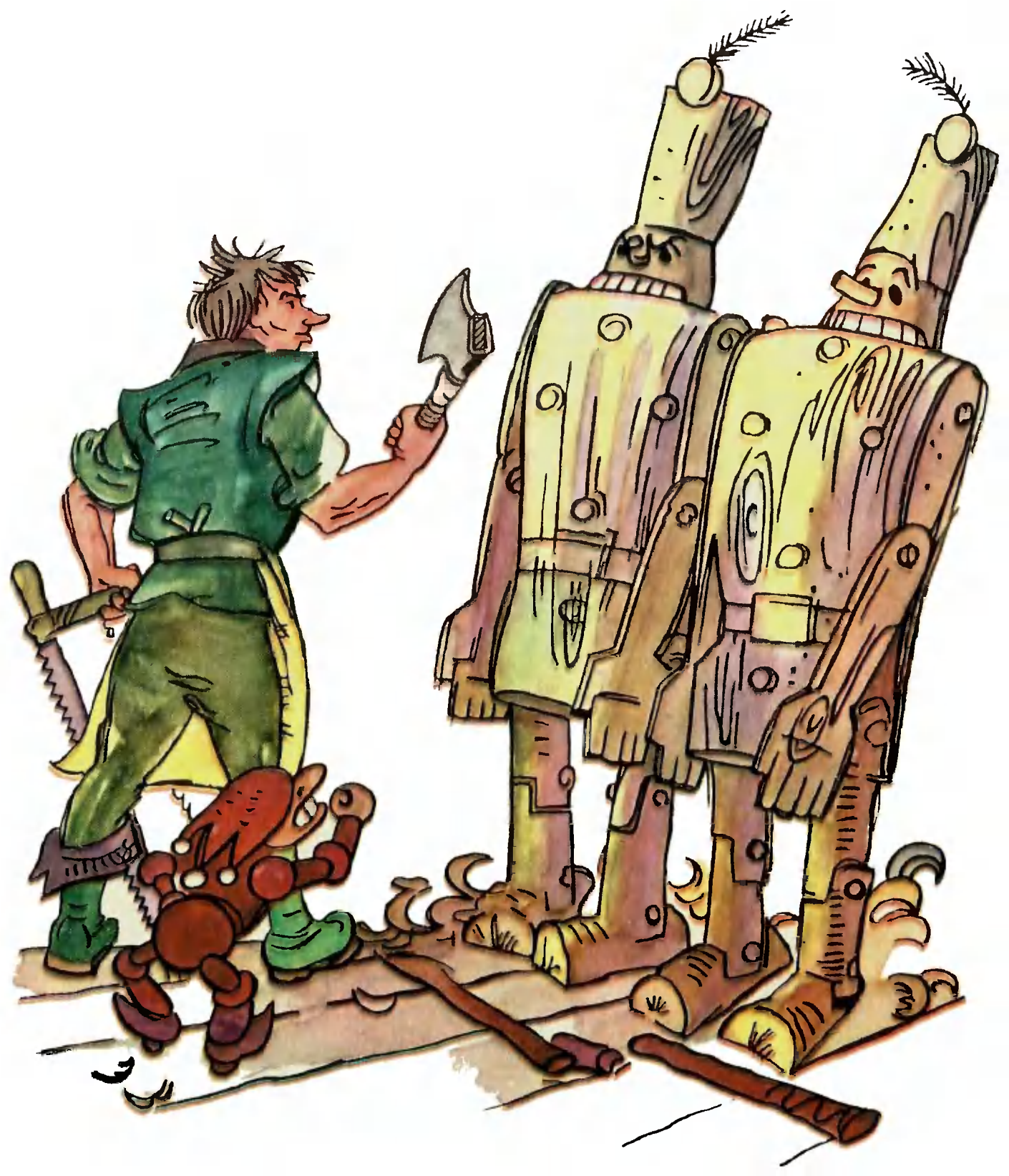

oarbă și atît. Drept semn al puterii, Urfin Juce dădu caporalilor niște măciuci grozave, asigurîndu-i că nu-i va trage la răspundere dacă le vor rupe pe spinările subalternilor.

Iar ca prestigiul lor să fie și mai mare în fața acestora, Urfin Juce dădu fiecărui caporal un nume, după cum urmează: Arum, Befar, Watis, Hiton și Daruk. Cînd instruirea caporalilor luă sfîrșit, aceștia își făcură apariția în fața soldaților și îi spetiră pe loc în bătaie la cea mai mică abatere. De fapt, soldații nu simțeau durere cînd încasau loviturile, însă cătau cu amară părere de rău la urmele proaspete lăsate de măciuci pe trupurile lor abia geluite.

Luîndu-și sculele și materialele de trebuință, Urfin Juce se închise în casă și, dînd lui Tropotilă strașnică poruncă de a-i supraveghea armia de lemn, se apucă de confecționarea faimosului general de palisandru. Urfin munci cu mult sîrg și măiestrie, fiind vorba de oșteanul numărul unu, care-i va duce în bătălie pe bravii săi soldați.

Două săptămîni de zile meșteri la desăvîrșirea generalului, cîtă vreme, pentru executarea unui simplu soldat, nu-i trebuia mai mult de trei zile! Într-adevăr, generalul ieși așa cum și-l dorise Urfin Juce: trupul, capul, mîinile, picioarele lui erau împodobite cu tot soiul de desene și incrustații, iar trupul întreg în așa fel era șlefuit, că-ți lua ochii, nu alta! Văzîndu-l atît de falnic, Urfin îl botează Laan Pyrot.

Aspectului feroce al lui Laan Pyrot i se potrivi de minune și caracterul său, care numaidecît ieși la iveală. Era atît de hain și atît de cîrcotaș, încît chiar din prima clipă voi să se grozăvească înaintea meșterului, arătînd că el este maimarele acolo, însă Urfin Juce îl făcu să-i mai scadă trufia, demonstrîndu-i pe loc care din ei e stăpînul. De altfel, Laan Pyrot se consolă repede aflînd că are în subordine cinci caporali și cincizeci de soldați, al căror număr se prevede a fi și mai mare.

În vreme ce Laan Pyrot se iniția, sub supravegherea directă a lui Urfin Juce, în tainele artei militare, învățînd mînuirea armelor și manierele indispensabile unui adevărat general, treaba în atelier își urma cursul firesc datorită îndemînaticelor mîini ale calfelor, care nu cunoșteau nicicînd oboseala.

În cele din urmă, în curte își făcu apariția Urfin Juce, însoțit de falnicul și impunătorul general Laan Pyrot. Văzîndu-l, Capetele de Lemn se pătrunseră pe dată de o adîncă venerație pentru asemenea mîndrețe de comandant.

Fără pic de zăbavă, generalul trecu în revistă trupa și o admonestă cumplit pentru ținută, părîndu-i-se că aceasta cam lăsa de dorit.

— Am să v-arăt eu ce înseamnă milităria! tună el cu glas răguşit de adevărat comandant. Scot eu untul din voi, fiţi pe pace!

Spunînd acestea, îi ameninţă cu o ghioagă de trei ori mai grea decît măciucile caporalilor, care ghioagă putea face ţăndări cel mai tare cap de lemn din cîte se aflau acolo.

Din ziua aceea, Laan Pyrot prinse a-şi instrui zilnic armata, iar Urfin Juce îi completa cu multă osîrdie rîndurile.

Pentru rîvna şi abnegaţia de care Urfin Juce dădea dovadă în crearea armatei Capetelor de Lemn, vicleana bufniţă Huamoco începu să-i poarte respect. Huamoco înţelese că, la drept vorbind, serviciile ei nu erau chiar atît de importante, iar traiul fără de griji pe care îl ducea în casa noului vrăjitor nu era de lepădat. Înţelegînd asta, Huamoco încetă cu zeflemelile şi cu batjocura la adresa lui Urfin, spunîndu-i tot mai des slăvite stăpîn. Lucrul acesta îi plăcu lui Urfin şi între ei doi se stabiliră în curînd relaţii dintre cele mai bune.

Cît despre Tropotilă, el se umfla în pene, văzînd minunile ce le săvîrşeşte maimarele său. De aceea ursul cerea cu insistenţă tuturor Capetelor de Lemn să dea dovadă de cel mai mare respect faţă de stăpîn.

Într-una din zile, întîmplîndu-se ca Laan Pyrot să nu se scoale chiar atît de repede în picioare la sosirea lui Urfin Juce şi nici să se grăbească a-l saluta cum se cuvine, Tropotilă îi arse una sub falcă, de-l făcu grămadă jos. Din fericire, nici unul din soldaţi nu asistase la această scenă, aşa încît autoritatea generalului rămase neştirbită, ceea ce nu se putea spune şi despre coastele lui cele lustruite cu atîta migală. Nu încape îndoială însă că de atunci Laan Pyrot arătă un negrăit respect nu numai slăvitului stăpîn, ci şi vrednicului slujitor în patru labe al acestuia.

Curînd, armata Capetelor de Lemn, în frunte cu un general şi numărînd cinci caporali şi cincizeci de soldaţi, îşi desăvîrşi instrucţia şi pregătirea ei de luptă. Neavînd de unde procura săbii, Urfin îşi înarmă soldaţii cu nişte măciuci strașnice. Pentru început era de ajuns şi acest armament dacă mai punem la socoteală şi faptul că armata Capetelor de Lemn era invulnerabilă în faţa săgeţilor şi a sulițelor inamicului.

În marş

Într-o nefastă dimineaţă, locuitorii Cosidei fură deşteptaţi de un tropăit năprasnic, care cutremură zidurile oraşului. Pe ulița principală mărşăluia armata Capetelor de Lemn a lui Urfin Juce. În frunte mergea ţanţoş generalul de palisandru, ţinînd în mînă o uriaşă ghioagă, iar în urma lui se înşiruiau plutoanele, fiecare avînd în frunte un caporal de mahon.

— Un', doi! Un', doi! strigau caporalii, acoperind cu glasurile lor tropăitul sacadat al trupei.

În stînga coloanei, călare pe Tropotilă, înainta Urfin Juce, nemaiîncăpîndu-şi în piele de mîndrie.

— Ar-ma-tă, stai! tună Laan Pyrot, în care clipă picioarele de lemn bufniră scurt, oprindu-se.

Bieţii locuitori ai Cosidei, ieşind din casele lor, se îngrămădiră ciotcă dinaintea porţilor şi gardurilor.

— Luaţi aminte, locuitori ai Cosidei, la cele ce vă spun! îşi înălţă glasul Urfin Juce. De-acum încolo mă declar stăpînitor atotputernic al Ţării Albastre. Sute de ani, voi, Mestecuşii, aţi slujit-o pe vrăjitoarea Gingema. Gingema a murit, dar meşteşugurile ei vrăjitoreşti trăiesc şi azi. Ele trăiesc prin mine! Îi vedeţi cu toţii pe aceşti soldaţi de lemn, aci de faţă. Eu i-am făcut şi eu le-am dat viaţă. Ar fi destul să le spun un singur cuvînt şi ei ar mătura de pe faţa pămîntului toate casele voastre, dimpreună cu voi toţi. Aşadar, mă recunoaşteţi pe mine stăpînitor atotputernic?

— Te recunoaştem — gîngăviră Mestecuşii, punîndu-se numaidecît pe bocit.

De amarnic ce boceau, îşi clătinau atît de vîrtos capetele, încît clopoţeii de sub borurile pălăriilor prinseră a clincheti vesel. Cum acest clinchet nu se potrivea cîtuşi de puţin cu starea lor sufletească, Mestecuşii îşi scoaseră numaidecît pălăriile şi le puseră în nişte ţăruşi bătuţi anume în faţa porţilor.

Spunîndu-le să se împrăştie pe la casele lor, Urfin Juce îi opri numai pe fierari, poruncind acestora să-i meşterească nişte săbii straşnice pentru caporali şi una pentru general, care săbii să taie ca briciul.

Pentru ca nici un locuitor al Cosidei să nu-l poată vesti pe Preem Coocs să se pregătească de apărare, Urfin Juce ordonă Capetelor de Lemn să se posteze în jurul satului şi să nu lase pe nimeni să-l părăsească. Apoi, alungîndu-i din casă pe

toți membrii familiei starostelui, Urfin își făcu acolo culcușul, punîndu-l de strajă la ușă pe Tropotilă.

De cum își lăsă capul pe pernă, Urfin adormi bușteau și se trezi abia seara, cînd se duse degrabă să inspecteze străjile din jurul satului.

Rămase însă uluit de cele ce văzu acolo. Nu-i vorbă, generalul, caporalii și soldații săi se aflau la posturi, dar toți țineau în mîini crengi și frunze mari cu care își acopereau trupurile.

— Ce s-a-ntîmplat, ce-i cu voi? îi întrebă uimit Urfin Juce.

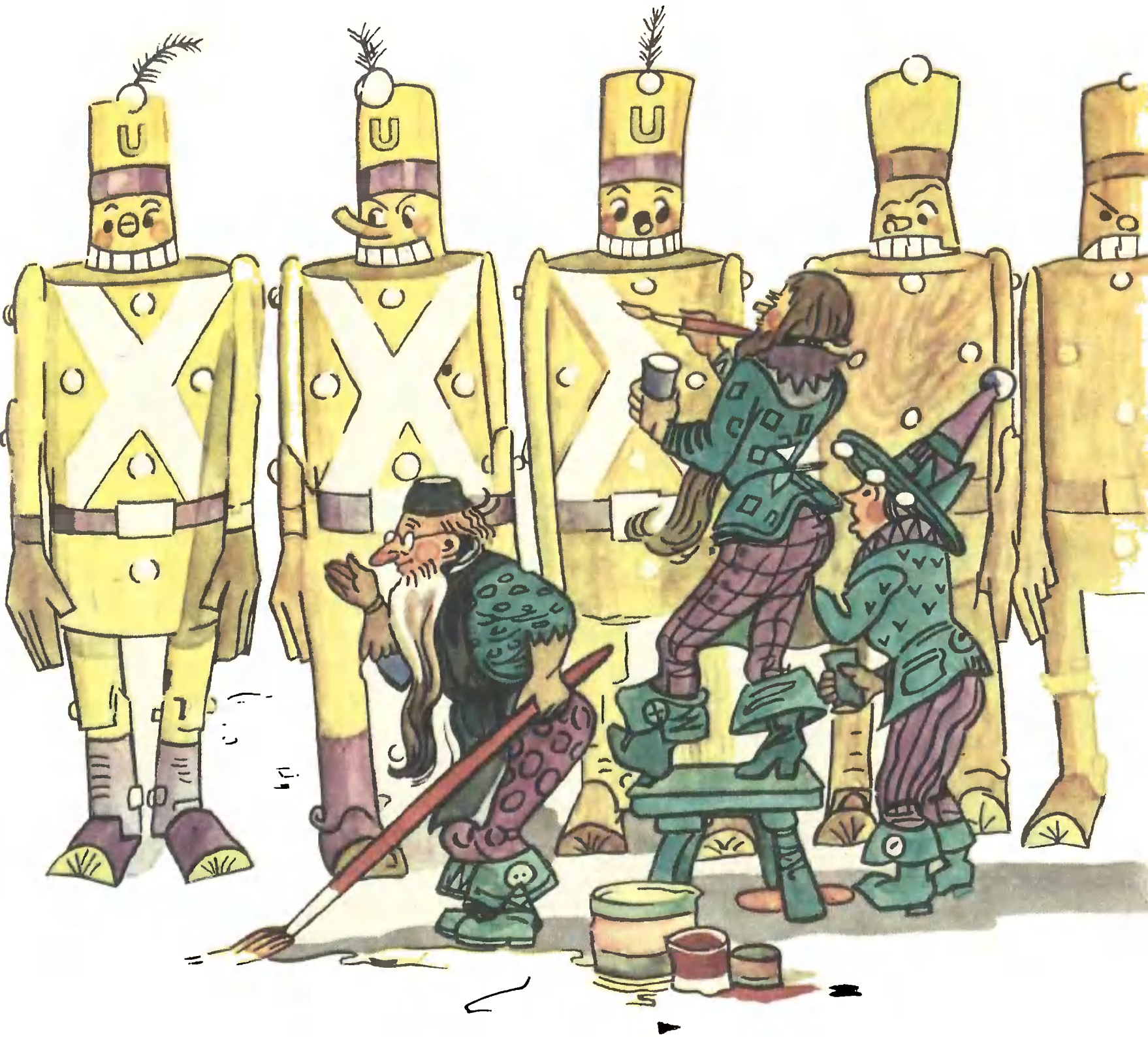

— Ne e rușine... răspunse fîstîcit Laan Pyrot. Sîntem goi.

— Asta-i bună! se înfurie Urfin Juce. Păi voi sînteți de lemn!

— De lemn, de nelemn, slăvite stăpîne, da'avem chipul și asemănarea oamenilor. Doar singur ai spus asta — răspunse Laan Pyrot. Iar oamenii poartă haine și își rîd de noi...

— Asta să vă fie toată nenorocirea! Lăsați, am să vă dau și haine!

La auzul acestor cuvinte, bucuria oștenilor fu atît de mare, încît sloboziră numaidecît, de trei ori la rînd, un „ura" în cinstea slăvitului.

După ce le dădu pe loc repaus, Urfin căzu pe gînduri: ușor e, nici vorbă, să făgăduiești straie unui număr de cincizeci și șase de oșteni, da' de unde să le iei? Fără îndoială că în sat nu se va găsi stofă pentru uniforme, nici piele pentru cizme și centiroane, cum, de asemenea, nu se vor găsi meșteri destui care să execute o comandă atît de mare.

Ce-i de făcut? Urfin își spuse păsul bufniței Huamoco. Aceasta, cătînd în toate părțile cu ochii ei mari și galbeni, nu se osteni să rostească decît un singur cuvînt:

— Vopsea!

Dar auzind cuvîntul, Urfin se dumeri îndată. Într-adevăr, de ce să îmbraci în straie de stofă niște trupuri de lemn care nu au nevoie să fie apărate împotriva frigului, cînd poți, pur și simplu, să le vopsești?

Așadar, Urfin Juce îl chemă pe staroste la el și îi porunci să-i aducă vopsele de toate culorile, cîte se află în sat.

Rînduind cutiile cu vopsele în jurul lui, cum și pensulele de care avea nevoie, Urfin se apucă de treabă. Hotărî mai întîi să vopsească de probă un singur soldat, ca să vadă cum va arăta acesta. Mundirul i-l făcu galben, nasturii și centironul de culoare albă, apoi pantaloni și cizme în picioare.

Arătîndu-și opera celorlalți soldați, aceștia fură încîntați și îl rugară să le dea o înfățișare identică.

Fiind vorba de treabă, nu glumă, Urfin chemă îndată la el toți vopsitorii satului. Munca merse strună. Peste două zile, întreaga armată era proaspăt vopsită, mirosind de la un kilomeru a terebentină și a ulei de in.

Primul pluton fu vopsit în galben, al doilea, în albastru, al treilea, verde, al patrulea, portocaliu și cel de al cincilea, violet.

Caporalilor, spre deosebire de soldați, li se zugrăviră niște diagonale de culoare corespunzătoare, cu care aceștia se fuduleau nevoie mare. Se ivi însă și un neajuns. Neavînd destulă minte ca să aștepte pînă s-o usca vopseaua, soldații,

încîntați peste măsură de noua lor ținută, începură să se înghiontească cu degetele în burtă, în piept, în umăr, astfel că, în curînd, din pricina petelor rămase, arătau cam ca niște leoparzi.

Cît despre generalul Laan Pyrot, Urfin reuși să-l convingă pînă la urmă că minunatele lui podoabe și incrustații sînt mai frumoase decît orice vopsea.

Entuziasmul armatei nu cunoaștea margini. Cu toate acestea se ivi și o mică încurcătură. Dacă mai înainte comandanții îi recunoșteau pe soldați după poziția nodurilor în lemn, acum, nodurile dispărînd sub vopsea, dispăru și posibilitatea de a-i recunoaște.

Dar Urfin Juce nu-și pierdu capul nici de data asta: el zugrăvi cîte un număr de ordine pe pieptul și pe spinarea fiecărui oștean. Astfel, numerele de ordine deveniră numele fiecăruia, rezolvînd problema.

Înainte, vrînd să cheme un soldat oarecare, comandantul spunea:

— Ei, tu, ăla cu nod pe pîntece, pas înainte, marș! Tu, celălalt, stai pe loc, doar nu ție îți ordon! Cum, ai și tu un nod pe pîntece? Nu, nu de tine am nevoie, ci de ăl din dreapta ta care mai are două noduri mici pe umărul stîng . . .

Acum treaba era mult mai simplă:

— Ostașul verde numărul unu, doi pași înainte, marș! De ce te tot sucești în front, hai? Răspunde, n-auzi ce te întreb?! Taci? Na! Mai na, răcane, ca să te înveți minte!

Și îndată se auzeau două bufnituri înfundate de măciucă, după care vinovatul se întoarcea în front, lecuit de păcate.

În sfîrșit, armata putea porni în marș. Săbiile ieșiseră de sub barosul fierarilor și erau ascuțite ca briciul, vopseaua mundirelor, pantalonilor și cizmelor se uscase. Urfin își întocmise o șa grozavă, ca să poată sta mai comod pe spinarea ursului, de care șa prinsese niște coburi încăpători și ascunsese în ei cîteva bidonașe cu miraculosul praf, dînd totodată strașnică poruncă tuturor oștenilor, inclusiv generalului, cum că le este cu desăvîrșire interzis să se apropie de coburi.

Unii soldați cărau în spinare o mulțime de scule luate din atelier: ferăstraie, topoare, dălți, burghie, precum și o rezervă îndestulătoare de capete, picioare și brațe de schimb.

Urfin zăvorî casa starostelui cu cîteva lacăte, uriașe, interzicînd Mestecușilor să se apropie de dînsa. Pe clovn îl băgă în sîn, spunîndu-i ca nu care cumva să-l muște, că atîta îi trebuie! Pe bufnița Huamoco și-o instală pe umărul drept. Și așa . . .

— Un', doi, un', doi! Stîng, drept, stînguu! . . .

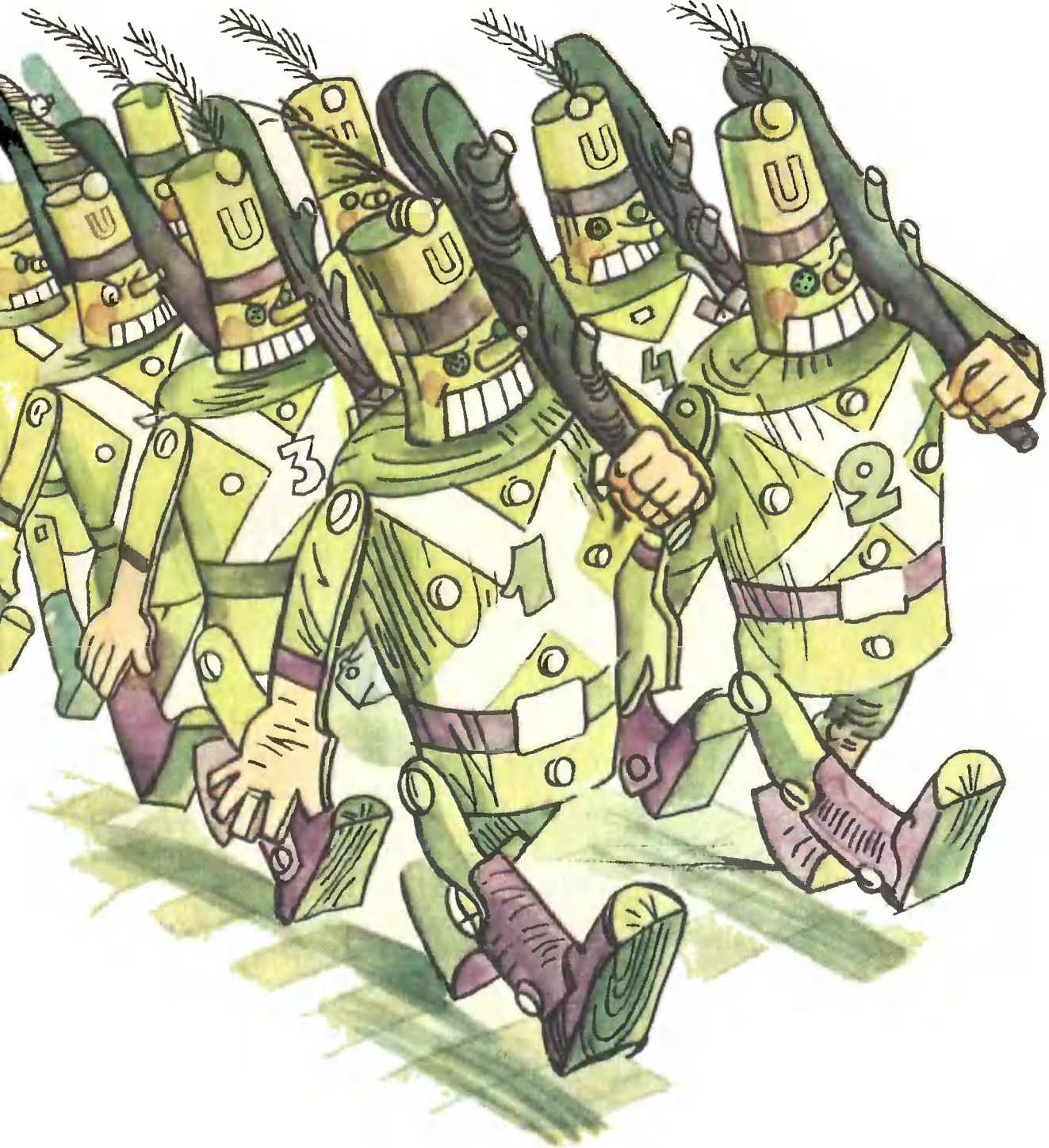

Oastea se porni la drum în zorii zilei spre localitatea în care sălăşluia Preem Coocs. Soldaţii mărşăluiau sprinteni şi plini de voie bună, iar Urfin Juce, în urma lor, pe Tropotilă, se bucura din cale-afară că îi venise năstruşnica idee de a le zugrăvi numere de ordine nu numai pe piept, dar şi pe spate. „ Aha — îşi zicea el — cum de-oi vedea pe vreunul că a dat dosul de pe cîmpul de bătălie, nici că-mi mai scapă: surcele îl fac!“ . . .

O privire aruncată în trecut

Să lăsăm deocamdată ostea lui Urfin Juce să-şi vadă de drum spre localitatea unde trăieşte Preem Coocs, şi noi să ne întoarcem la furgonul-vagon al Ellyei, care, căzînd în capul Gingemei, a omorît-o pe loc, iar fetiţa a pornit după ajutor în Oraşul de Smarald.

Prin cîte păţanii însă, unele hazlii, altele mai puţin hazlii, şi prin cîte spaime a trebuit să treacă Elly, în peregrinările ei prin Împărăţia Fermecată! Dar tot aici trebuie spus că Elly îşi găsi trei prieteni de nădejde.

Primul dintre ei, întîlnit în drum, a fost Mogîldeţ, un om de paie aşezat în chip de sperietoare de ciori în vîrful unui parc, la mijlocul unui lan mare de grîu. Aflase Mogîldeţ de la pălăvrăgioaica Kaggi-Carr, o cioară ca toate ciorile, însă ceva mai isteaţă decît suratele ei, că pentru a putea deveni şi el un om ca toţi oamenii îi trebuie un dram de minte, aşa încît Mogîldeţ se bucură nespus cînd Elly îl scoase din par şi îl pofti să meargă cu ea în Oraşul de Smarald, unde spera ca Goodwin să-i împlinească această lipsă.

Cel de-al doilea prieten fu Tăietorul de Lemne, un om de fier din cap pînă-n picioare. Elly îl salvase de la o pieire sigură, aflîndu-l înglodat într-o pădure adîncă şi ruginit ca vai de lume. Visul Tăietorului de Lemne era să capete o inimă, şi el nădăjduia, la rîndu-i, că Goodwin îl va putea ajuta în această privinţă. Se alătură numaidecît Ellyei, lui Toto şi lui Mogîldeţ, pornind voios cu ei spre aceeaşi ţintă.

Mergînd ei aşa, îl întîlniră în drum pe Leu, un mare fricos din născare. Pentru a putea deveni cu adevărat rege al tuturor animalelor, adică rege cu fapta, îi trebuia şi lui un dram de curaj. Leul li se alătură îndată, nădăjduind şi el că va obţine de la Goodwin ceea ce îi trebuia lui mai mult decît orice.

Numai că, înainte de a le împlini toate aceste dorinţe, Goodwin le puse o anume condiţie: să-i elibereze pe Clipuşi, locuitorii Ţării Violete, de sub asuprirea Bastindei, o vrăjitoare rea şi vicleană din cale-afară. Lupta împotriva Bastindei n-a fost de loc uşoară, totuşi pînă la urmă Elly i-a făcut de petrecanie cotoranţei: zvîrlind asupră-i o găleată de apă, vrăjitoarea s-a topit cît ai zice peşte.

Elly şi prietenii ei s-au întors victorioşi în Oraşul de Smarald, unde Goodwin — care de fapt nu era decît un mincinos ce-i ducea pe oameni de nas cu tot felul de minuni săvîrşite, chipurile, de el — a fost totuşi în stare să împlinească dorinţa lui Mogîldeţ, a Tăietorului de Lemne şi a Leului.

În ajunul plecării sale cu balonul din Împărăția Fermecată, Goodwin îl numi pe Mogîldeț cîrmuitor al Orașului de Smarald, acordîndu-i în mod onorific titlul de Mogîldeț cel Înțelept, deoarece mintea ce i-o dăduse se dovedi a fi din cale afară de isteață, în ciuda faptului că nu era decît un amestec de tărîță, paie și ace cu gămălie.

În pieptul de fier al Tăietorului de Lemne, Goodwin introduse o inimă de catifea roșie plină cu rumeguș, al cărei zvîcnet necontenit îl umplea pe naivul cavaler de o bucurie copilărească fără de margini. El plecă numaidecît în Țara Violetă a Clipușilor, care-l aleseră cîrmuitor în locul Bastindei, hîda vrăjitoare ucisă de Elly.

Leul, la rîndul său, dînd pe gît o dușcă zdravănă de „curaj" (de fapt un amestec de sirop cu picături de valeriană), se întoarse în pădure, unde animalele îl recunoscură pe loc rege și stăpîn atotputernic al lor.

Iar Elly și Toto se întoarseră în stepa Kansasului, unde își aveau casa. Îi duseră pînă acolo pantofii de argint ai Gingemei, a căror taină fu dezvăluită Ellyei de către Stella, stăpîna Țării Trandafirii, o zînă negrăit de bună, care cunoștea taina tinereții fără bătrînețe.

O nouă urzeală

Cucerirea Țării Albastre se dovedi mai ușoară decît își închipuise Urfin Juce. Luați pe nepusă masă, Preem Coocs și colaboratorii săi nu opuseră nici o rezistență fioroaselor Capete de Lemn, plecînd pe loc grumazul în fața învingătorilor.

Lovitura de stat reuși: Urfin Juce deveni cîrmuitorul oficial al întregii țări a Mestecușilor.

Trebuie arătat că, în urmă cu vreo doi ani, în Împărăția Fermecată avusese loc un puternic cutremur de pămînt. De atunci, drumul care ducea spre Orașul de Smarald era brăzdat de două crăpături adînci, fiind tăiată astfel orice legătură între capitală și Țara Mestecușilor. Este drept că în timpul călătoriei lor spre Orașul de Smarald, Elly și prietenii ei reușiseră să treacă peste aceste crăpături,

însă cu prețul unor eforturi neînchipuit de mari. Cum Mestecușii cei timizi nu erau în stare de asemenea fapte, preferau să stea pe la casele lor și să se mulțumească cu știrile aduse de păsările călătoare care zburau mereu de colo-colo.

Astfel, tot trăgînd cu urechea la taifasul zburătoarelor (cele mai informate se dovedeau a fi întotdeauna coțofenele), Mestecușii aflară cum că Goodwin părăsise de cîteva luni Împărăția Fermecată, lăsînd drept succesor al său pe Mogîldeț cel Înțelept. Mai aflară ei, de asemenea, că Zîna Furgonașului Fatal, pe care o iubeau nespus pentru că îi izbăvise de haina Gingema, se întorsese pe meleagurile natale.

Acest lucru îl află și Urfin. Știrea i-o aduse bufnița Huamoco, informată, la rîndu-i, de ciufi și de alte surate zburătoare de prin pădure.

Fiind aceste vești deosebit de importante pentru el, fostul tîmplar, actualmente cîrmuitor al Țării Albastre a Mestecușilor, căzu pe gînduri. Cumpănind el bine lucrurile, ajunse la concluzia că a sosit clipa realizării visului său dintotdeauna de a pune stăpînire pe Orașul de Smarald. Pe vremuri, atît misterul care învăluia personalitatea lui Goodwin, cît și puterea acestuia de a lua chipul și înfățișarea unor păsări și fiare îl înspăimîntau pe Urfin, acum însă nu mai avea de ce să se teamă. E drept, îl cam punea pe gînduri porecla de Înțelept acordată de Goodwin noului cîrmuitor cu numele de Mogîldeț.

Dar Urfin îi spuse bufniței Huamoco:

— Să presupunem că, într-adevăr, Mogîldeț dispune de înțelepciune. În schimb, Urfin Juce dispune de forță. Ei bine, vreau să văd la ce îi va folosi înțelepciunea în fața unei armate cum este a mea, cînd toată oastea lui o alcătuiește un singur soldat!... Nu-i vorbă, are el un aliat de nădejde în persoana Tăietorului de Lemne, dar acesta nu se va grăbi să-i vină în ajutor... Așadar, m-am hotărît: pornesc la cucerirea Orașului de Smarald!

Huamoco încuviință pe loc planul slăvitului.

Armata lui Urfin se puse în mișcare.

Peste cîteva zile, coloana Capetelor de Lemn ajunse în fața primei crăpături adînci rămase de pe urma cutremurului, care brăzda drumul așternt cu pavele de cărămidă galbenă. Aici se petrecu primul accident. Obișnuiți să meargă pe drum neted ca-n palmă, soldații lui Urfin nu se sinchisiră de primejdie. Cînd primul rînd, în frunte cu caporalul Arum, ajunse în fața crăpăturii și ridică piciorul drept pentru a face pasul următor, simți că pămîntul i-a fugit de sub picioare, se clătină și, cît ai clipi, se duse de-a berbeleacul în gol... Al doilea rînd, fără a lua aminte la bufnitura venită din afund, păți la fel, căci, vorba ceea, minte prea

multă nu puteai cere de la nişte capete de lemn . . . Numai Urfin, dîndu-şi seama de catastrofa inevitabilă ce-l aşteaptă, strigă ca ieşit din minţi:

— Generale, opreşte armata!

Laan Pyrot se conformă numaidecît ordinului, strigînd la rîndul său:

— Armată, stai!

Astfel, dezastrul fiind evitat, nu le rămînea decît să-i scoată din crăpătură pe cei căzuţi şi să-i supună unor reparaţii capitale. Operaţia ca atare, precum şi construirea unui pod de trecere de pe un mal pe celălalt le pricinuiră o întîrziere bunicică de aproape cinci zile.

În sfîrşit, după ce trecură de primul obstacol, intrară încolonaţi într-o pădure adîncă. Trebuie spus că acestei păduri îi mersese vestea în întreaga ţară, deoarece în sînul ei hălăduiau nişte tigri uriaşi şi sîngeroşi cum nu s-au mai văzut. Aveau aceşti tigri ditamai colţii cît toate zilele, ieşiţi în afară, din care pricină şi fuseseră porecliţi tigri cu colţi-baionetă. Printre Mestecuşi circulau tot felul de zvonuri, devenite legende, privitor la cruzimea acestor fiare, stăpîne atotputernice ale Pădurii Tigrilor.

Urfin Juce se uita în jurul său, simţindu-şi inima cît un purice. O privelişte măreaţă, şi totodată înspăimîntătoare. Copaci uriaşi, acoperiţi de sus pînă jos cu ghirlande de muşchi albicios, îşi împleteau deasupra coroanele, alcătuind bolţi fără sfîrşit, sub care întunericul şi umezeala dăinuiau veşnic. Drumul aşternut cu pavele de cărămidă galbenă era acoperit aici cu un strat gros de frunze scuturate, aşa încît paşii grei ai Capetelor de Lemn sunau înfundat, ca pe un covor moale.

La început, totul merse bine, numai că deodată Laan Pyrot se întoarse înspăimîntat spre Urfin Juce, strigînd:

— Slăvite stăpîne! Din desişuri ne pîndesc nişte fiare uriaşe. Au ochii galbeni, iar colţii le ies în afară şi sînt ascuţiţi . . .

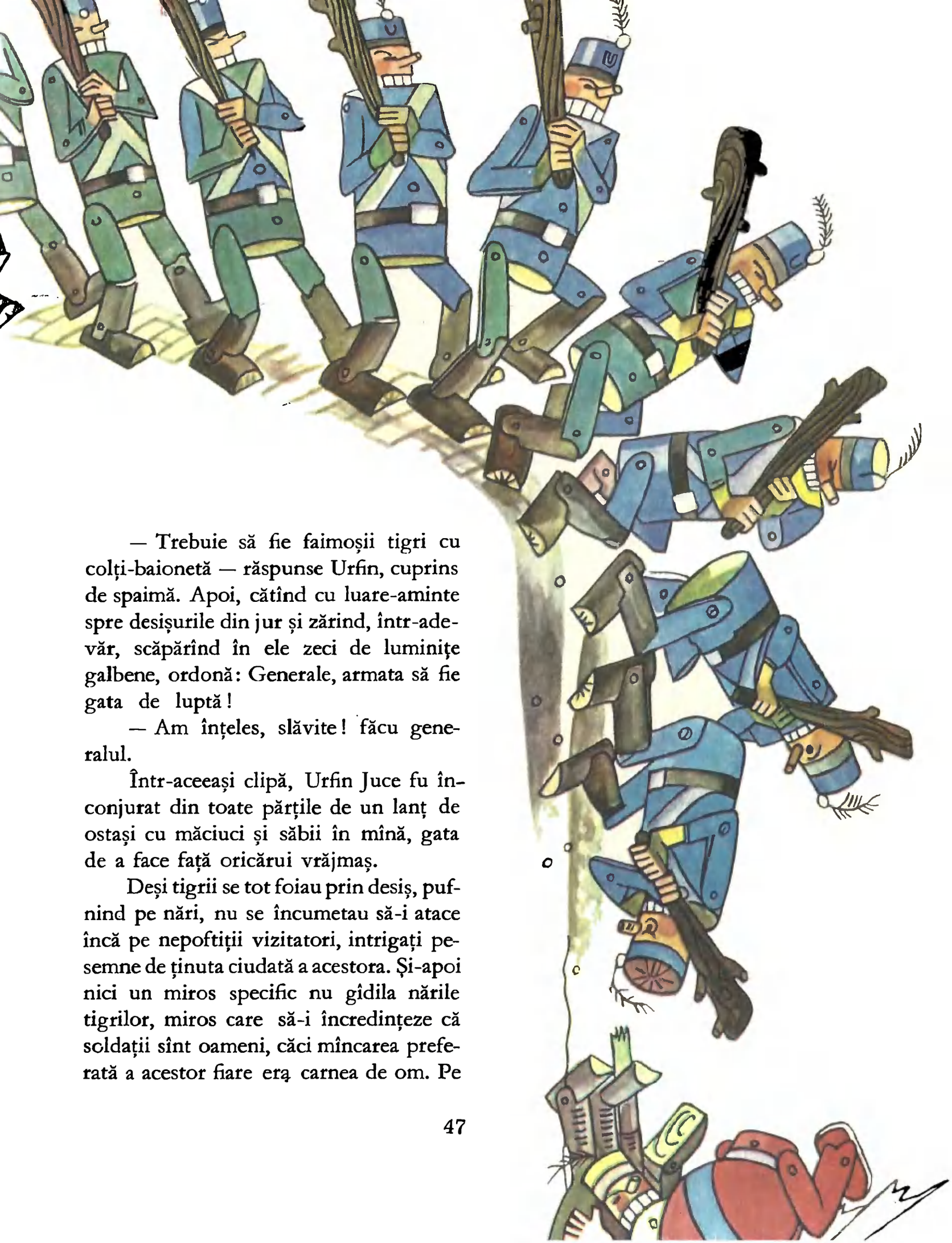

— Trebuie să fie faimoșii tigri cu colți-baionetă — răspunse Urfin, cuprins de spaimă. Apoi, cătînd cu luare-aminte spre desișurile din jur și zărind, într-adevăr, scăpărînd în ele zeci de luminițe galbene, ordonă: Generale, armata să fie gata de luptă!

— Am înțeles, slăvite! făcu generalul.

Într-aceeași clipă, Urfin Juce fu înconjurat din toate părțile de un lanț de ostași cu măciuci și săbii în mînă, gata de a face față oricărui vrăjmaș.

Deși tigrii se tot foiau prin desiș, pufnind pe nări, nu se încumetau să-i atace încă pe nepoftiții vizitatori, intrigați pesemne de ținuta ciudată a acestora. Și-apoi nici un miros specific nu gîdila nările tigrilor, miros care să-i încredințeze că soldații sînt oameni, căci mîncarea preferată a acestor fiare era carnea de om. Pe

neașteptate însă, o boare de vînt le aduse la nas mirosul lui Urfin Juce. Atunci, doi dintre cei mai hămesiți și mai nerăbdători patrupezi se hotărîră să atace. Țișnind din desiș, ei se năpustiră în salturi năprasnice spre drum, chitind să cadă de-a dreptul în capul prăzii.

Numai că tot în aceeași clipă, la comanda scurtă a lui Laan Pyrot, săbiile caporalilor zvîcniră în sus primind în tăișurile lor pe hămesiții vrăjmași. Nici măciucile soldaților nu stătură locului, ci se porniră care mai de care a sfărîma capetele și coastele jivinelor.

Isprăvind cît ai bate din palme cu cei doi tigri, soldații azvîrliră cît colo, la marginea drumului, trupurile însîngerate. Jubilînd cu adevărat în urma acestei victorii fulgerătoare, Urfin Juce felicită pe loc întreaga armată pentru vitejeasca ei faptă de arme.

Primind lecția bine meritată, tabăra adversă nu se mai încumetă să-și măsoare puterile cu un vrăjmaș atît de primejdios. Mîrîind și cu ochii scînteietori, tigrii se mai foiră o vreme grozăvindu-se — deh, pentru a nu se face de tot de rușine — apoi o tuliră cu coada-ntre picioare în deșisul pădurii.

La început, lui Urfin Juce îi trecu prin minte să învie pieile celor doi tigri căzuți în luptă, ca să aibă și el, colea, sub ordine, două slugi mai tari în virtute decît toate fiarele Împărăției Fermecate. Și dăduse poruncă ostașilor săi să jupoaie dihăniile, dar, chibzuind mai cu temei, revocă numaidecît ordinul. Și pe bună dreptate: da' dacă viclenele jivine se vor răzvrăti împotriva lui, pe unde va scoate cămașa?

Dobîndind destulă minte după prima lor pățanie pe drum, cînd ajunseră la cea de a doua crăpătură rămasă de pe urma cutremurului, Capetele de Lemn se opriră singure.

Zăboviră însă multă vreme și aici, deoarece construirea unui pod nu era o treabă chiar atît de ușoară. Isprăvind-o, oastea se puse iar în mișcare și ieși într-o cîmpie largă cît vedeai cu ochii. Dar și aici, pe Urfin Juce îl aștepta o istorie dintre cele mai neplăcute.

În scurta lor viață, Capetele de Lemn văzuseră prea puține lucruri, așa încît orice piedică neprevăzută le deruta numaidecît.

Dacă în calea lui Urfin Juce s-ar fi nimerit, să zicem, o a treia crăpătură de-a curmezișul drumului, ostașii săi ar fi știut ce au de făcut. Însă, din nenorocire, în locul ei apăru un rîu mare, pe care n-aveai cum să-l ocolești dacă țineai cu tot dinadinsul să ajungi în Orașul de Smarald. Cum nici unul dintre oșteni, în frunte cu generalul, nu văzuse pînă atunci decît pîraie cu apă puțină, peste care puteai

trece cu ușurință fără măcar a-ți uda picioarele ajungînd la malul acelui rîu, generalul Laan Pyrot își spuse numaidecît că ceea ce vede el în față este un drum negrăit de neted și de frumos, taman bun pentru mărșăluit, așa încît nici n-apucă Urfin Juce să se frece bine la ochi, că îl și auzi pe general tunînd către ostași:

— După mine, bravii mei soldați!

Zicînd acestea, se și năpusti în apă, urmat de grosul trupei.

Rîul fiind adînc și din cale-afară de repede în locul acela îi cuprinse numaidecît, învălmășind caporali, soldați, general, și îi duse la vale, tot înălțîndu-i pe unde și izbindu-i unul de altul. Geaba alerga Urfin Juce, disperat, în lungul malului, strigînd din răsputeri:

— Opriți-vă, Capete de Lemn, opriți-vă!

Soldații, care ascultau doar de porunca generalului, nici că se sinchiseau de el și se năpusteau în apă, pluton după pluton. Așa că nu trecură nici două minute, vorba aceea, și ia-ți oaste de unde nu-i, slăvite cuceritor!

Furios nevoie mare, Urfin prinse a-și smulge părul din cap. Atunci bufnița Huamoco se îndură de el, liniștindu-l:

— Nu te pierde într-atît cu firea, slăvite! În tinerețile mele m-am vînturat eu și prin aste meleaguri, iar după cît mi-aduc aminte, la cîteva mile de locul acesta, în josul apei se află niscai stufărișuri dese ca peria: ele vor opri întreaga noastră oaste...

Cuvintele bufniței îl liniștiră întrucîtva pe Urfin, așa încît, punînd în spinarea lui Tropotilă cele scule de tîmplărie scăpate ca prin minune de dezastru, el porni cu mare grabă în josul apei. Cam după o oră și jumătate de mers, Urfin băgă de seamă că rîul începe să se lărgească și apa să scadă, pe suprafața lui ivindu-se o seamă de ostroave acoperite cu stuf, în dreptul cărora se tot foiau puzderii de pete multicolore. Văzîndu-le, Urfin oftă cu negrăită ușurare: oastea era ca și salvată.

Zărindu-l pe general în mijlocul unui pîlc de ostași, Urfin Juce îi strigă:

— Hei, generale, dă poruncă soldaților să pornească înot spre mal!

— Da' cum vine asta, să pornească înot? căscă a nedumerire gura Laan Pyrot.

— Atunci să meargă prin vad, dacă apa nu-i prea adîncă!

— Da' ce-nseamnă a merge prin vad? căscă a doua oară gura generalul.

Văzînd cîtă istețime poate încăpea într-o căpățînă de lemn, Urfin scuipă scîrbit și se apucă să construiască o plută. Operația de salvare a întregii oaste dură o zi și o noapte, la sfîrșitul căreia Capetele de Lemn aveau o înfățișare jalnică:

vopseaua, pe alocuri, se cojise, mîinile și picioarele oștenilor se umflaseră de apă, și aceștia abia puteau să le mai miște.

Drept rezultat, Urfin Juce se văzu nevoit să facă un popas de lungă durată. În zilele ce urmară, vitezele plutoane, în frunte cu caporalii, nu făcură alta decît să stea tolănite la soare și să se usuce, iar Urfin se apucă să construiască niște plute mari, cu ajutorul cărora să-și treacă armata peste rîu.

Faimosul drum așternut cu pavele de cărămidă galbenă care se îndrepta spre miazănoapte se afla în paragină. Îl năpădiseră bălăriile, doar la mijloc rămînînd o cărare.

Oastea se puse în mișcare în flanc cîte unul. În frunte mergea caporalul Befar, iar cel ce încheia șirul era generalul Laan Pyrot. La urmă venea, călare pe Tropotilă, Urfin Juce, singura plămadă omenească, din toată această armie de lemn, care putea simți foamea și oboseala drumului.

Sosi ora prînzului. Urfin, cu mațele ghiorăind, simțea nevoia unui popas, dar Befar mărșăluia de zor înainte, urmat de ai săi, fără a se sinchisi de nimic. Într-un tîrziu, răzbit, Urfin Juce se adresă lui Laan Pyrot:

— Generale, transmite capului coloanei să se oprească. Vom face un popas.

Auzind acestea, Laan Pyrot îl atinse ușurel cu ghioaga în spate pe ultimul soldat, cu gîndul de a transmite ordinul, zicînd:

— Transmite . . .

Dar Capul de Lemn culoare galbenă numărul zece, simțind ghioaga în spinare, nu mai ascultă cuvintele ce urmară, tocmai din pricina osîrdiei de care vru să dea dovadă în transmiterea ordinului, ci îl pocni ceva mai tărișor cu măciuca în spinare pe Capul de Lemn culoare galbenă numărul nouă, zicîndu-i doar atît: „ Transmite !“

— Transmite ! strigă la rîndu-i numărul nouă culoare galbenă, altoindu-l pe cel din față, mai să-l dea grămadă la pămînt.

— Transmite ! Transmite ! Transmite ! tunară, unul după altul, bravii oșteni, detunîndu-și totodată și măciucile.

Oștenii se porniră să se plesnească, de nu-i mai puteai opri. Măciucile loveau trupurile vopsite, iar cîțiva din fruntea coloanei mușcară țărîna . . .

Numai cu multă greutate reuși Urfin să restabilească ordinea, oprind ciomăgeala, și armata lui de lemn, bine scărmănată, intră într-o poiană, printre tufe, unde făcu un popas.

Puțin după aceea, oastea se afla iar în marș. De o parte și de alta a drumului începură să apară fermele arătoase ale locuitorilor Orașului de Smarald. Cît puteai cuprinde cu ochii, numai verde pretutindeni. Verzi erau casele, verzi erau portițele și zăplazurile, verzi erau straiele și pălăriile țuguiate, cu boruri largi ale oamenilor, de sub care lipseau numai zurgălăii de argint.

Văzînd coloana Capetelor de Lemn și auzind tropotul asurzitor pe pavelele de cărămidă ale drumului, locuitorii părăseau în grabă ogoarele și, pitulîndu-se cu spaima în inimi pe după ziduri și zăplazuri, se uitau cu ochi mari la nepoftiții musafiri cu căutătură cruntă, neîndrăznind să-i întrebe cine sînt și ce anume doresc.

Povestea ciorii Kaggi-Carr

După cum am mai spus, ideea de a dobîndi minte omenească îi fu sugerată lui Mogîldeț de o oarecare cioară cu numele de Kaggi-Carr, o pălăvrăgioaică cum rar întîlnești, însă, de fapt, o pasăre tare de treabă. Aici este cazul să arătăm întîmplările prin care a trecut Kaggi-Carr după ce Elly îl scoase din par pe Mogîldeț și porniră împreună spre Orașul de Smarald.

Cioara nu-i urmă pe cei doi, ci, gîndindu-se că, la drept vorbind, după plecarea lui Mogîldeț, lanul de grîu trebuie să-i aparțină ei, rămase să hălăduiască acolo, în bună pace și îndestulare, alături de multe alte surate ale sale — stăncuțe, coțofene și cîte s-or mai fi aflînd pe lumea asta. A gospodărit atît de strașnic lanul acela, încît fermierul, venind să-și încarce recolta, nu a mai găsit decît paiele.

— Poftim, că nici sperietoarea nu m-a ajutat! oftă cu năduf omul și, fără să se sinchisească de dispariția lui Mogîldeț, porni spre casă.

Și iată că peste cîteva zile, întraripata poștă a zburătoarelor veni să o vestească pe Kaggi-Carr cum că fosta sperietoare de păsări a devenit, după plecarea

pe alte meleaguri a vrăjitorului Goodwin, cîrmuitor al Orașului de Smarald. Zicîndu-și că, fără îndoială, Mogîldeț a căpătat ceea ce l-a sfătuit ea să caute, Kaggi-Carr se hotărî pe loc s-o pornească spre Orașul de Smarald. Nu de alta, da' pentru un asemenea sfat nu strică și o răsplată pe măsură. . .

Numai că a obține o audiență aici nu era o treabă chiar atît de ușoară, mai cu seamă pentru o cioară de rînd, cum îi spuse de la obraz Dyn Gyor, bărbosul oștean al cîrmuitorului.

Auzind o necuviință ca asta, Kaggi-Carr își ieși numaidecît din pepeni și îi croncăni în nas cele ce urmează:

— Eu, cioară de rînd!!! Află tu, Barbălungă și nerușinată ce ești, că eu, Kaggi-Carr, sînt poate cea mai bună prietenă, da' ce zic prietenă — educatoare și sfătuitoare a cîrmuitorului, fără de care n-ar fi ajuns el cîtu-i lumea la rangul pe care îl are azi! Și dacă tu n-ai să-l vestești numaidecît pe Mogîldeț cel Înțelept de sosirea mea, apoi să știi că ai s-o pățești.

Spre marea mirarea a lui Dyn Gyor, cîrmuitorul, auzind de numele vizitatoarei, îi porunci deîndată să o primească la curte, da' nu ca pe oricare muritor de rînd, ci cu toate onorurile cuvenite unei persoane de vază.

Nu, Mogîldeț n-o uitase pe cioară, cum nu uitase nici ceea ce îi datora el. O primi, așadar, pe Kaggi-Carr cu mare bucurie, de față cu toți curtenii. Cîrmuitorul se sculă de pe tron și făcu trei pași pe picioarele sale cam șubrede, ieșind în întîmpinarea musafirei, fapt care fu trecut în letopisețul curții, căci de o cinste ca asta nu se bucurase încă nimeni pînă atunci.

Apoi, din porunca lui Mogîldeț cel Înțelept, Kaggi-Carr fu înscrisă pe lista curtenilor cu rangul de prima degustătoare a bucatelor ieșite din bucătăriile palatului. Deși cîrmuitorul, după cum știm, nu obișnuia să mănînce, mesele de la palat erau totdeauna întinse, fiind la dispoziția curtenilor săi. Cum pe vremea lui Goodwin un asemenea obicei nu existase la palat, curtenii se întreceau în a lăuda cu glas tare dărnicia și bunătatea noului lor stăpîn.

În afară de cele arătate mai sus, tot din porunca cîrmuitorului, Kaggi-Carr fu împroprietărită prin act domnesc cu un lan de grîu de toată frumusețea care se afla în imediata apropiere a zidurilor orașului.

Asediul Oraşului de Smarald

Tocmai în ziua invaziei armatei Capetelor de Lemn a lui Urfin Juce, Kaggi-Carr îşi ospăta suratele şi nenumăratele rubedenii în lanul de grîu aflat în exclusiva ei proprietate. Zărind de departe oastea pestriţă, cu obrazuri fioroase, tropotind asurzitor pe pavelele de cărămidă galbenă ale drumului, isteaţa Kaggi-Carr pricepu deîndată că aceştia nu pot fi decît duşmani. Dădu poruncă suratelor şi rubedeniilor sale să întîrzie pe cît posibil înaintarea vrăjmaşului, iar ea îşi luă numaidecît zborul spre poarta Oraşului de Smarald.

Aici, funcţia de Paznic al Porţii o îndeplinea un oarecare Faramant. Sarcina lui de căpetenie era să păzească un mare număr de ochelari cu lentile verzi, de toate mărimile. Încă de pe vremea lui Goodwin rămăsese în vigoare dispoziţia că oricine intră în oraş trebuie să-şi pună o pereche de ochelari cu lentile verzi, iar pentru ca respectivul să nu poată scoate cumva ochelarii, aceştia erau prevăzuţi cu un mic lacăt ce se închidea la ceafă. Din respect pentru fostul cîrmuitor, Mogîldeţ cel Înţelept nu se atinse de această dispoziţie.

Înştiinţîndu-l din zbor pe Faramant de primejdia ce se apropia, Kaggi-Carr îşi urmă drumul spre curte.

Între timp, un cîrd uriaş de stăncuţe, coţofene şi vrăbii se năpusti asupra armatei de lemn a lui Urfin Juce. Păsările treceau în zbor razant pe sub nasurile soldaţilor, le zgîriau spinările sau li se aşezau pe cap, străduindu-se să-i lase fără ochii cei de sticlă. Iar una din coţofene, mai neînfricată şi mai hoaţă pesemne decît celelalte, izbuti chiar să-i smulgă generalului Laan Pyrot podoaba de pălărie din cap şi s-o ia la sănătoasa, cu pălărie cu tot, peste cîmpuri.

Geaba se străduiau Capetele de Lemn să chitească păsările cu săbiile şi cu măciucile lor, fiindcă, tot ferindu-se ele cu negrăită sprinteneală, armele se abăteau asupra altor ţinte, mai lesne de lovit... Astfel, un soldat de culoare albastră îl lovi la mînă pe un tovarăş al său de culoare verde, pentru care lovitură, acesta, bineînţeles, nu-i rămase dator. Caporalul Hiton se vîrî între ei ca să-i despartă, iar un alt Cap de Lemn de culoare galbenă, chitind şi el o stăncuţă, îl lăsă pe caporal fără o ureche.

Se încinse o păruială în toată legea. În zadar tropăia din picioare şi striga cît îl ţinea gura Urfin Juce. Nehotărît se arătă a fi şi generalul Laan Pyrot: să fugă după pălărie? Să încerce a-şi linişti oastea? Totuşi, pînă la urmă, disciplina militară ieşi biruitoare. Luîndu-şi rămas bun de la pălărie (strașnic cuib îşi mai

făcu din ea coțofana!), generalul înșfăcă mai cu nădejde ghioaga, și capetele de lemn ale soldaților prinseră să trosnească.

Ordinea fiind restabilită, iar dușmanul alungat, armata, cam betegită e drept, putu să-și urmeze în sfîrșit drumul spre poarta orașului. Întîrziind-o însă în drum cu tărăboiul iscat, Kaggi-Carr avu tot timpul să-i vestească pe apărători de primejdia ce se apropia.

Dyn Gyor sări numaidecît să-și facă datoria de oștean. Zvîrlindu-și barba peste umăr, o porni în goană pe străzi, strigînd în gura mare:

— Săriți, cetățeni! O oaste vrăjmașă dă năvală asupra orașului!

Dar locuitorii Orașului de Smarald chibzuiră că-i treabă mai înțeleaptă să se ascundă prin casele lor și să aștepte cele ce vor urma.

Dyn Gyor se întoarse la poarta cetății, pe care Faramant o și închisese, trăgînd cele zăvoare trainice nevoie mare. Socotind că totuși e prea puțin, apărătorii se apucară să smulgă pietrele și cristalele cele mari din caldarîm și să le îngrămădească în spatele porții.

Cînd poarta fu astupată pînă la jumătate, se auziră în ea lovituri năprasnice.

— Deschideți! Deschideți! strigă un glas de afară.

— Da' cine ești? întrebă Faramant.

— Eu sînt Urfin Juce, atotputernicul cîrmuitor al Țării Albastre a Mestecușilor!

— Şi ce pofteşti?

— Poftesc ca Oraşul de Smarald să mi se supună şi să mă recunoască de stăpîn!

— Asta n-o să se întîmple! răspunse bravul Dyn Gyor.

— Atunci vom lua oraşul cu asalt!

— Încercaţi dacă vă dă mîna! se sumeţi Barbălungă.

Apoi, înşfăcînd cîţiva bolovani şi bucăţi de cristale din cele mari, Dyn Gyor şi Faramant se urcară pe zidul cetăţii şi se pitiră după creneluri.

Tot izbind în poartă cu pumnii, cu picioarele şi chiar cu capetele lor cele tari şi dumerindu-se că treaba e mai încurcată decît se aşteptau ei, soldaţii lui Urfin Juce se duseră în pădurea din apropiere, unde tăiară din rădăcină un copac înalt şi gros, taman cum le trebuia. După aceea se aşezară pe două rînduri, cu caporalii în frunte, şi, folosind trunchiul de copac în chip de berbece, îşi făcură vînt şi izbiră în poartă cu toată puterea. Poarta pîrîi.

Dar într-aceeaşi clipă, Dyn Gyor slobozi de sus un cristal din cele mari care îl nimeri pe Urfin drept în umăr, dîndu-l grămadă. Un alt bolovan îl pocni pe general în creştetul capului, lăsîndu-i o urmă adîncă, în jurul căreia se întinse numaidecît o reţea de plesnituri mărunte ce porneau în toate părţile.

Urfin Juce sări în picioare şi o luă la sănătoasa, urmat îndeaproape de viteazul său general de palisandru. Asta fu de ajuns pentru ceilalţi. Văzîndu-i pe maimarii lor că-şi pun nădejdea în picioare, Capetele de Lemn le urmară pilda.

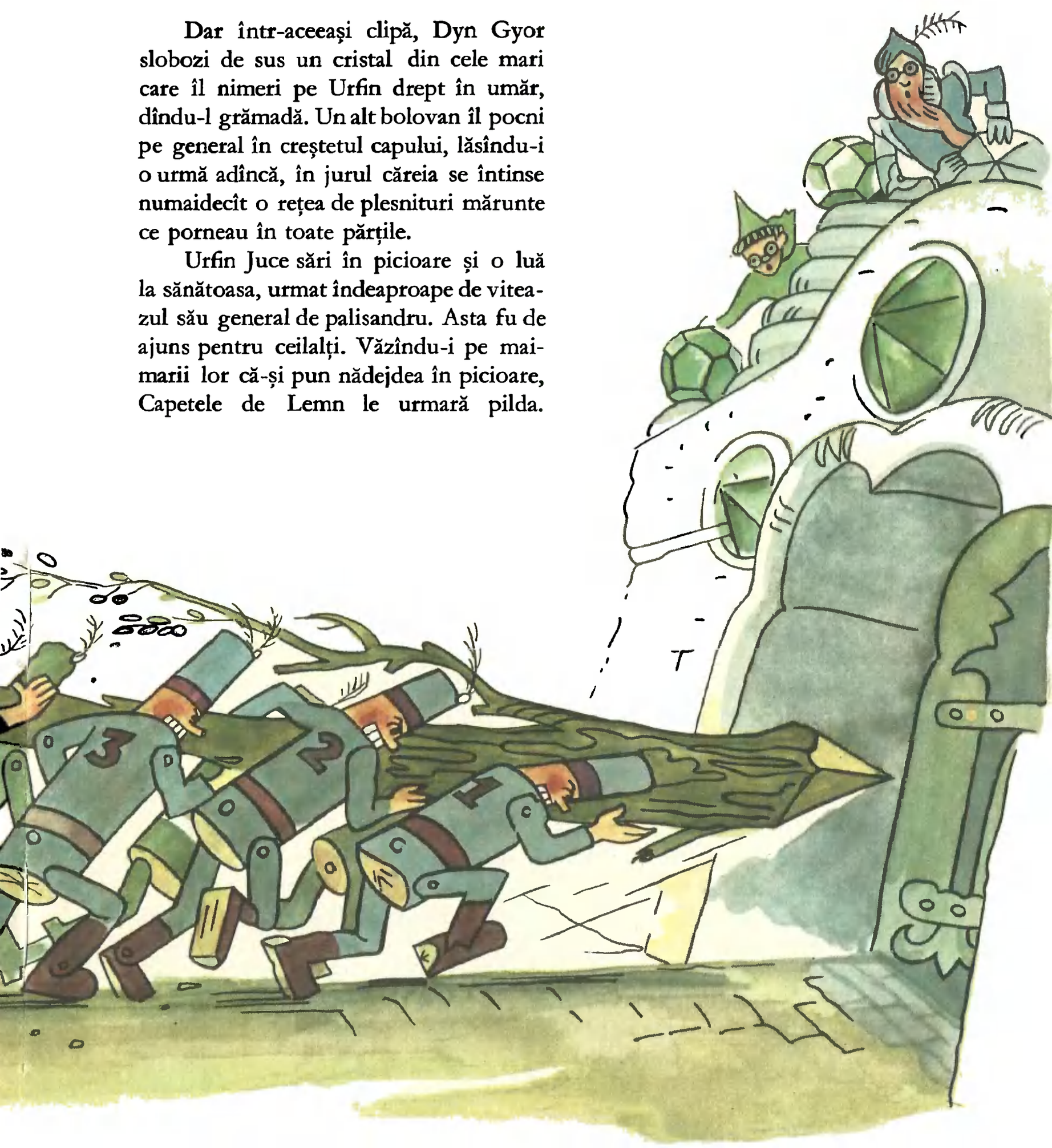

Caporali și ostași de-a valma, năpustindu-se unii peste alții, trîntindu-i la pămînt pe cei ajunși din urmă și poticnindu-se de cei căzuți, o rupseră la fugă, azvîrlind măciucile și săbiile, urmați de răgetele pline de spaimă ale lui Tropotilă și de hohotele de rîs ale soldatului Barbălungă.

Goana conteni la o depărtare bunicică de zidurile cetății. Blestemînd, Urfin Juce prinse a-și freca umărul smintit de bolovan, bodogănindu-l pe general pentru lașitatea de care dăduse dovadă, iar acesta căută a se izbăvi de întreaga vină, arătîndu-i creștetul capului.

— Apoi, după cum văd, și dumneata ai bătut în retragere, slăvite stăpîne — mai zise Laan Pyrot.

— Cap de Lemn! se oțărî Urfin Juce. Cum de nu pricepi atîta lucru: eu țeasta dumitale o pot repara oricînd, lustruind-o și făcînd-o nou-nouță, cîtă vreme, dacă o spărgeau pe a mea, mort eram pe loc, generale!

— Da' ce-nseamnă a fi mort, slăvite?

— Ptiu, lasă-mă că-mi ies din pepeni!

Urfin nu mai lungi vorba, dîndu-și seama că ar fi zadarnic. Pînă la urmă, bineînțeles, aruncară întreaga vină asupra soldaților, și tot asupra lor se abătură loviturile ghioagelor.

În concluzie, al doilea atac asupra cetății nu mai avu loc, iar oastea își așeză tabăra ceva mai depărtișor de zidurile acesteia.

Începu asediul. În două-trei rînduri, Capetele de Lemn se apropiară de poartă, dar de fiecare dată fură puși pe fugă de bolovanii apărătorilor.

Se părea că asediul va dura la nesfîrșit, dar iată că și în tabăra asediaților se iviră cîteva neajunsuri. În primul rînd, întrerupîndu-se aprovizionarea orașului, cetățenii mai puteau rezista doar vreo două-trei zile, folosind rezervele proprii, după care, fără îndoială, se vor răzvrăti, cerînd predarea cetății. În al doilea rînd, răzbindu-i oboseala pe Dyn Gyor și pe Faramant, singurii apărători ai porții, aceștia vor cădea din picioare, fapt care va îngădui numaidecît vrăjmașului să pună stăpînire pe oraș.

Toate aceste lucruri le cumpăni temeinic mintea isteață a lui Mogîldeț, determinîndu-l să ia măsurile cuvenite. Astfel, văzînd că printre curtenii săi și printre cetățenii orașului cu greu s-ar putea găsi oameni de nădejde, Mogîldeț se hotărî să se instaleze chiar el în ghereta lui Faramant, fapt care, trebuie spus, avu urmări dintre cele mai bune, încă în prima noapte.

Iată cum se petrecură lucrurile. Trimițîndu-i la culcare pe Faramant și pe Dyn Gyor, Mogîldeț rămase singur de strajă pe zidul cetății, scrutînd cîmpia cu

ochii săi zugrăviți ce nu cunoșteau oboseala. Stînd el așa și cugetînd, numai ce băgă de seamă o anume mișcare în tabăra lui Urfin Juce. Lucrul acesta îi dete de bănuit. Da, vrăjmașul pregătea ceva.

Într-adevăr, neauzind nici o mișcare dincolo de ziduri, Capetele de Lemn prinseră a se strecura spre poartă, ducînd în mîini răngi și topoare, rechiziționate de pe la fermele din apropiere. Mogîldeț nu stătu pe gînduri. El îi trezi îndată pe Dyn Gyor și pe Faramant, iar cotropitorii păţiră și de data asta ceea ce pățiseră înainte: o ploaie de pietre se prăvăli asupra capetelor lor și-i puse pe fugă.

Îmbrățișîndu-i cu brațele sale mari, de cîrpă, pe neînfricații oșteni, Mogîldeț trase următoarea concluzie logică:

— Dacă aș fi în locul lui Urfin Juce, le-aș porunci soldaților mei să-și apere capetele cu scuturi de lemn. Sînt încredințat că și el va face același lucru. Apărîndu-se astfel împotriva pietrelor, ei vor putea dărîma nestingheriți poarta.

— În cazul acesta ce vom face noi, stăpîne? întrebă Dyn Gyor.

— Acești oameni de lemn se tem fără îndoială de ceea ce mă tem și eu — răspunse Mogîldeț. Ați ghicit că mă gîndesc la foc... Ei bine, pentru asta tre-

buie să avem sus, pe ziduri, destule paie uscate și cîteva cutii de chibrituri la îndemînă.

Judecata lui Mogîldeț cel Înțelept se dovedi a fi fără cusur. Peste cîtva timp, cam după miezul nopții, vrăjmașul dezlănțui un nou atac. Strecurîndu-se spre zidul cetății, soldații lui Urfin Juce țineau deasupra capetelor tăblii de lemn smulse din porțile aceleași ferme. Și iată că, ajungînd ei în dreptul zidului, de pe zid se abătură asupra lor șomoioage aprinse de paie. Aici se repetă oarecum pățania cu apa. Soldații nu cunoșteau primejdia focului, cum n-o cunoscuseră nici pe aceea a apei, deoarece pe vremea cînd își meșterea oastea de lemn, Urfin, temîndu-se din cale-afară de un incendiu, renunțase pînă și la focul din sobă. Acum, această măsură de prevedere se întoarse împotriva lui.

Șomoioagele de paie aprinse cădeau cu nemiluita fie pe pămînt, fie pe scuturile soldaților, care, plini de uimire, căscau ochii la ele, părîndu-li-se niște flori negrăit de frumoase ce creșteau cu o iuțeală uluitoare și de care nici prin cap nu le trecea să se ferească. Dimpotrivă, unii din ei prinseră chiar a vîrî mîinile în flăcări și, nesimțind vreo durere, se uitau cu o bucurie prostească la minunatele flori de culoare roșie înflorite în vîrful degetelor... Ba unii dintre soldați începură să ardă de-a binelea, împrăștiind în jur un puternic miros de vopsea scorojită.

Văzînd că armata sa este amenințată de o primejdie și mai mare decît cea ivită cu prilejul trecerii peste rîu, Urfin alerga îngrozit de colo-colo, neștiind ce să facă. Apă nu se găsea în apropiere...

Ideea salvatoare veni tot din partea bufniței Huamoco.

— Stinge-i cu nisip! îi strigă ea.

Ursul Tropotilă fu primul care sări să pună în aplicare sfatul. Trîntindu-l la pămînt pe un caporal a cărui țeastă de lemn ardea cu vîlvătăi, Tropotilă se apucă să scurme nisipul, aruncîndu-l apoi în mare grabă peste oștean. Capetele de Lemn îi urmară pilda, sărind într-ajutorul tovarășilor lor. Înțelegînd, în sfîrșit, primejdia ce-i paște dinspre partea focului, nici un oștean nu se mai încumetă să se apropie de acele flori din cale-afară de frumoase...

Curînd oastea se trase îndărăt, cu mari pierderi în rîndurile sale. Unii soldați aveau capetele arse pe jumătate, altora le lipseau urechile, ochii, degetele de la mîini...

— Of, Capete de Lemn, Capete de Lemn! ofta cuceritorul. Ați fi voi oșteni pe cinste dinspre partea puterii, curajului, rezistenței. Cît dinspre partea minții... of!

Dar dacă nu e, nu e!

Urfin Juce ajunse, aşadar, la concluzia că Oraşul de Smarald poate fi cucerit numai prin înfometare. Tot astfel cumpăni şi Mogîldeţ cel Înţelept. El convocă numaidecît consiliul militar, la care luă parte, bineînţeles, şi Kaggi-Carr.

Mulţi şi-au spus părerea. Dyn Gyor şi Faramant au propus, de pildă, să se adreseze un nou apel către locuitorii oraşului, ca aceştia să se ridice întru apărarea libertăţii lor. Kaggi-Carr socoti că un asemenea apel n-ar folosi la nimic, dar nu fu în stare să facă o altă propunere care să înlesnească ieşirea din această situaţie.

Cît despre Mogîldeţ cel Înţelept, el îşi concentră într-atîta mintea, încît acele cu gămălie îi ieşiră toate din cap, făcîndu-l să semene cu un arici. În cele din urmă spuse următoarele:

— Urfin Juce, după cum ştiţi cu toţii, a adus mulţi soldaţi cu el, dar aceşti soldaţi sînt de lemn. Bunul meu prieten Tăietorul de Lemne, cîrmuitorul Ţării Clipuşilor, deşi este singur, are trupul de fier din creştet pînă-n tălpi. Şi iarăşi, după cum ştim cu toţii, lemnul nu taie fierul, în schimb acesta din urmă taie lemnul, ceea ce înseamnă că fierul este mai tare decît lemnul. Şi dacă el ne va veni la vreme într-ajutor, surcele se va alege din toată oastea lui Urfin Juce.

— Adevărrrat! cîrîi Kaggi-Carr.

Fiind Kaggi-Carr singura în stare să iasă din cetate şi să străbată la repezeală drumul pînă în Ţara Violetă, ea fu trimisă pe dată după ajutor. Pornind la drum, Kaggi-Carr făgădui solemn că nu va zăbovi pe nicăieri şi că se va întoarce cît mai curînd cu faimosul prieten al lui Mogîldeţ cel Înţelept.

Trădarea

Trecu o zi, după care mai trecu încă una.

Apărătorii porţii dădeau dovadă de multă vigilenţă, fapt ce-l făcu pe Urfin Juce să-şi piardă răbdarea. Atunci îi veni în minte un vicleşug pe care nu-l putu prevedea nici măcar Mogîldeţ cel Înţelept.

Într-una din nopți, la oarecare depărtare de poarta orașului, Urfin Juce îl aruncă peste zid pe clovn, prietenul său de nădejde cel cu dinții ascuțiți, dîndu-i înainte de asta următoarele îndrumări:

— Faci ce-i face, da' nu te lași pînă nu-mi găsești printre localnici un trădător care să ne deschidă poarta cetății. Făgăduiește-i drept răsplată că am să-l fac mare dregător, că am să-i dau aur cît îi poftește inima, că am să . . . În sfîrșit, făgăduiește-i tot ce-ți trece prin cap, că pînă la urmă om vedea noi.

Clovnul de lemn zbură peste zid, nimerind, din fericire pentru el, într-un strat de flori . . . Aici se ridică în picioare și o zbughi asemenea unui șobolan pe străzile învăluite în întuneric ale orașului.

In prima casă în care intră prin uşa lăsată întredeschisă găsi doi bătrîni, un moşneag şi o babă. Zicîndu-şi că acolo nu-i de el, clovnul o rupse la fugă mai departe.

Ajungînd în faţa unei alte case, se tupilă sub fereastra deschisă, căci auzi dinăuntru pe cineva vorbind:

— Ruşine pentru noi... Ar fi trebuit să sărim toţi ca unul... Ah, dacă am avea arme!...

Desluşind tîlcul cuvintelor, clovnul o luă şi de-aici la sănătoasa.

Pe lîngă multe case mai trecu el, şi iată că în cele din urmă văzu ieşind în pragul unei case mai arătoase ca altele doi bărbaţi care discutau între ei. Trase cu urechea.

— Şi aşa, prietene Ruff Bilan, zici că tot mai eşti supărat pe cîrmuitorul nostru Mogîldeţ? spuse unul dintre ei.

Celălalt, un grăsan mic de stat, cu obrazul roşu ca pătlăgica, pufni supărat:

— Apoi cum crezi, amice, că aş putea eu să mă împac cu o momîie de paie, un uzurpator al tronului, venit la putere fără nici un drept. Treacă-meargă dacă acest impostor mi-ar fi oferit măcar o slujbă pe măsura minţii şi meritelor ce le am, dar aşa... Să mă ţină el pe mine, Ruff Bilan, în mizerabilul cin de supraveghetor al camerei de baie de la palat?! Ruşine!

După ce amicul grăsanului plecă, iar acesta dădu să închidă uşa, numai ce auzi de jos o voce piţigăiată:

— Stai niţeluş, stimabile Ruff Bilan! Vreau să-ţi spun cîteva cuvinte.

Uluit de neaşteptata apariţie, grăsanul îl lăsă pe clovn să intre în casă. Cît ai bate din palme, acesta se cocoţă pe masă şi aruncînd o privire fugară în jur, îi şopti stăpînului la ureche cele ce urmează:

— Vin din partea vestitului vrăjitor Urfin Juce. Măiestria şi puterea lui le poţi judeca privindu-mă mai cu luare-aminte pe mine. După cum vezi, nu sînt altceva decît o păpuşă de lemn căreia el i-a dat viaţă, treabă pe care n-ar fi putut-o înfăptui nici măcar faimoasele vrăjitoare surori Gingema şi Bastinda.

— Şi ce vrei de la mine? bolborosi Ruff Bilan.

— Iată ce vreau, stimabile. Dumneata trebuie să intri neîntîrziat în slujba stăpînului meu. El îţi va da putere şi bogăţie, cum şi tot ce-ţi pofteşte inima...

Ruff Bilan nu stătu mult pe gînduri, prinzîndu-se pe loc să îndeplinească orice poruncă a vestitului vrăjitor.

În aceeaşi noapte, el îl azvîrli pe clovn înapoi peste zid, iar acesta raportă lui Urfin Juce că misiunea a fost îndeplinită.

A doua zi dimineaţă, Ruff Bilan se înfăţişă înaintea lui Mogîldeţ cel Înţelept, spunîndu-i că vrea să ia parte la apărarea oraşului natal. Toată ziua aceea Ruff şi-o petrecu pe zidul cetăţii, prăvălind bolovani asupra vrăjmaşilor şi chiar doborîndu-l la pămînt pe unul din ei, fapt pentru care fu citat pe ordin de zi, însuşi cîrmuitorul aducîndu-i mulţumiri.

Seara tîrziu, Ruff Bilan fu vizitat de un slujitor de-al său, care-i aduse un coşuleţ cu merinde şi un butoiaş cu vin. Bineînţeles, Ruff îşi pofti numaidecît la masă tovarăşii de arme. Dyn Gyor şi Faramant se ospătară cu poftă, cinstind şi cîteva pahare cu vin, fără a băga de seamă gustul ciudat al băuturii. Fiind vinul acela dres cu un anume praf somnifer, cei doi căzură din picioare şi adormiră buştean.

Scăpînd de cei doi oşteni, Ruff Bilan şi slujitorul său îl legară fedeleş pe Mogîldeţ cel Înţelept, înlăturară baricada din faţa porţii şi, deschizînd poarta, îi poftiră pe cuceritori în cetate.

A doua zi dimineaţa locuitorii oraşului fură treziţi din somn de glasul unei trompete. Deschizînd ferestrele, ei îl zăriră şi pe crainic: spre marea lor mirare acesta nu era altul decît slujitorul lui Ruff Bilan, care-i vesti că de-acum încolo Oraşul de Smarald va fi cîrmuit de atotputernicul Urfin Juce, căruia toţi locuitorii trebuie să-i arate supunere oarbă, că de nu . .

În vremea asta, Mogîldeț cel Înțelept zăcea în temnița palatului, cu zăvoare strașnice la ușă. Pe fostul cîrmuitor îl încercau nu atît părerile de rău pentru cele întîmplate lui, cît teama pentru soarta Tăietorului de Lemne, carele, venindu-i într-ajutor, ar putea cădea în capcană. Și mîhnirea lui sporea, la gîndul că nu avea cum să-l prevină pe bunul său prieten despre primejdia care îl paște, iar strădaniile lui Dyn Gyor și ale lui Faramant, închiși laolaltă cu el, de a-l liniști cît de cît rămîneau zadarnice.

Tăietorul de Lemne nimerește în captivitate

În dimineața zilei următoare, pe străzile orașului apăru iar crainicul, vestindu-i pe cetățeni că toți acei care binevoiesc să-l slujească pe atotputernicul Urfin Juce vor fi primiți de el cu toată înțelegerea și bunăvoința, acordîndu-li-se cinuri la curte după meritele și priceperea fiecăruia.

Doritori se găsiră însă puțini. În afară de Ruff Bilan se prezentară doar cîțiva indivizi de aceeași teapă cu el, din rîndurile celor mai disprețuiți cetățeni ai orașului.

Ruff Bilan obținu funcția de prim-administrator al statului. Cînd însă noul administrator încercă să-i amintească noului cîrmuitor de promisiunea făcută în legătură cu recompensa în aur sunător, acesta din urmă ridică din umeri cu negrăită mirare, zicînd că prostănacul de clovn pesemne o fi încurcat ițele, deoarece el, Urfin Juce, nu-i dăduse dezlegarea de a făgădui asemenea lucruri . . .

Cît despre ceilalți cetățeni care trecură de partea lui Urfin Juce, căpătară și ei, nu-i vorbă, diferite slujbe în administrația și cîrmuirea statului, însă numărul lor era din cale-afară de mic, pentru ca Urfin să-și poată alcătui acea curte pompoasă pe care visase să o aibă. Degeaba încercă el să trimită soli pe la casele foștilor curteni ai lui Mogîldeț cel Înțelept. Aceștia din urmă, deși obișnuiți să stea zile întregi la curte, mulțumindu-se doar să se preumble de colo-colo, să trăncănească verzi și uscate și să chicotească, încredințați fiind că se preocupă de marile probleme ale statului, refuzau cu abilitate toate promisiunile lui Urfin Juce.

Noii curteni erau disprețuiți de toți locuitorii, dar cel mai disprețuit rămînea tot Ruff Bilan, deoarece trădarea lui ajunsese la urechile tuturor.

El nu se mai încumeta să apară pe străzile orașului decît însoțit de o gardă personală, alcătuită din două Capete de Lemn. Împrejurările impuseră gărzi asemănătoare și pentru ceilalți demnitari.

Tot de la Ruff Bilan află noul cîrmuitor despre trimiterea ciorii Kaggi-Carr după Tăietorul de Lemue. Făcîndu-și el socoteala cam cînd ar putea să sosească acest prieten al lui Mogîldeț la poarta orașului, Urfin Juce îi pregăti din vreme o capcană strașnică.

Astfel, în ghereta de lîngă poarta ocupată înainte vreme de Faramant fu instalat Ruff Bilan, acesta schimbîndu-și numaidecît arătoasele straie de curtean cu o haină ponosită de străjer de rînd. În afară de asta, sub arcada porții fu ascuns un pluton de soldați de-ai lui Urfin Juce, sub comanda caporalului Arum, înarmați cu arcane...

Cît despre Kaggi-Carr, acesta ajunse cu bine și destul de repede în Țara Clipușilor. Pe cîrmuitor, cioara îl găsi în mijlocul unui drum, cu un baros în mînă.

Aici trebuie arătat că, cu vreo două luni înainte de a-i fi adresat Tăietorului de Lemne rugămintea de a deveni cîrmuitorul țării lor, Clipușii îi spuseseră printre altele:

— Un cîrmuitor ca dumneata ne-ar conveni de minune: dumneata nu mănînci, nu bei, ceea ce înseamnă că nu va fi nevoie să ne împovărezi cu tot felul de biruri...

Devenind însă Tăietorul de Lemne cîrmuitor cu adevărat, Clipușii obținură avantaje la care nici nu visaseră. Omul acesta de fier din cap pînă-n picioare nu numai că nu lua biruri de la supușii săi, ci, dimpotrivă, muncea pentru ei din zori și pînă-n seară. Ducîndu-i dorul Ellyei, lui Mogîldeț și Leului Curajos și nefiind obișnuit să trîndăvească, Tăietorul de Lemne pleca în cîmpie cu noaptea-n cap, aduna pietre, le fărîma și pietruia cu ele drumurile. Cîștigul Clipușilor era astfel dublu: cîmpurile lor se curățau de pietre, iar țara se îmbogățea cu o rețea vastă de drumuri dintre cele mai bune.

Aflînd de la Kaggi-Carr că prietenul său Mogîldeț se află în primejdie, Tăietorul de Lemne nu stătu o clipă pe gînduri. Aruncă cît colo barosul, dădu fuga la palat, luă un topor și se așternu îndată la drum. Kaggi-Carr i se instală pe umăr și prinse a-i povesti cu de-amănuntul cele întîmplări, de loc îmbucurătoare, petrecute pe meleagurile de unde venea ea...

Văzîndu-l pe cîrmuitorul lor că pleacă, Clipuşii se înşiruiră în lungul drumului, oftînd amarnic şi frecîndu-şi deznădăjduiţi ochii înlăcrimaţi.

. . .Curînd Tăietorul de Lemne se apropie de Oraşul de Smarald. În jur domnea liniştea, tabăra lui Urfin Juce dispăruse, iar poarta cetăţii era închisă ca de obicei.

Tăietorul de Lemne bătu cu pumnii în ea. Numaidecît, în ferestruia tăiată într-unul din canaturi se ivi obrazul roşcovan al lui Ruff Bilan.

— Da' Faramant unde-i? se miră Tăietorul de Lemne.

— E bolnav. Îl înlocuiesc eu.

— Ce se întîmplă pe-aici?

— Nimic deosebit. Am fost atacaţi de nişte vrăjmaşi, dar i-am pus pe fugă, pricinuindu-le mari pierderi.

— Ce face prietenul meu Mogîldeţ?

— E sănătos şi plin de voie bună. Abia aşteaptă să te vadă, stimabile Tăietor de Lemne. Poftim înăuntru!

Spunînd aceste vorbe, Ruff Bilan deschise porţile. Tăietorul de Lemne păşi în întunericul de sub boltă, dar în aceeaşi clipă toporul îi fu smuls din mînă, iar cîteva arcane groase i se încolăciră în jurul trupului. Lupta fu crîncenă şi scurtă. Văzîndu-l pe Tăietorul de Lemne doborît la pămînt şi legat fedeleş, Kaggi-Carr ţîşni în sus printre măciucile Capetelor de Lemn, strigînd în culmea disperării: „Trrrădare!"

De pe zidul cetăţii unde se aşezase, cioara văzu apoi cum soldaţii lui Urfin Juce, împresurîndu-l din toate părţile pe prizonierul lor, îl pornesc spre palat. Prin ferestrele întredeschise ale caselor, locuitorii Oraşului de Smarald se uitau cu milă şi plini de îngrijorare la Tăietorul de Lemne.

Kaggi-Carr urmă de departe tristul convoi, apoi, cînd acesta intră în palat, cioara se aşeză pe o cornişă, în dreptul unei ferestre deschise ce dădea în sala tronului, de unde putea să vadă şi să audă tot ce se petrece acolo.

Împopoţonat într-o mantie strălucitoare, Urfin şedea pe un tron negrăit de frumos, încrustat cu aur şi bătut în smaralde. Ochii lui întunecaţi, sub sprîncenele împreunate, vădeau o bucurie drăcească. Ceva mai încolo stătea o mînă de curteni, iar de-a lungul pereţilor încremeniseră, asemenea unor statui, cîţiva soldaţi de-ai săi de culoare galbenă şi verde, cu trupurile proaspăt peticite.

Curînd în sală fu introdus Tăietorul de Lemne; el mergea fără grabă, făcînd să se cutremure parchetul sub paşii săi grei de fier. În urmă, doi soldaţi de-ai lui Urfin Juce duceau tare anevoie un topor uriaş, cu muchia scăpărătoare.

Urfin se înfioră la gîndul celor ce s-ar fi putut întîmpla cu întreaga lui armata dacă acest viteaz n-ar fi fost prins la vreme prin vicleşug. Tăietorul de Lemne înfruntă fără pic de sfială privirea cercetătoare a dictatorului. Acesta îi făcu un semn anume lui Ruff Bilan, care ieşi numaidecît fugulița din sala tronului.

Peste cîteva clipe fu introdus Mogîldeț cel Înțelept, cu smocuri de paie atîrnînd în tot locul, cu brațele neputincioase atîrnînd de-a lungul trupului. Tăietorul de Lemne simți o dureroasă strîngere de inimă pentru prietenul său, pînă atunci cîrmuitor înțelept al Orașului de Smarald. Bietul Mogîldeț, cît se bucurase el pentru darul primit din partea lui Goodwin!...

Din ochii Tăietorului de Lemne se rostogoliră cîteva lacrimi.

— Păzea, nu plînge, prietene, că doar n-ai la tine cănița cu ulei! strigă speriat Mogîldeț. Ai să rugineşti numaidecît!

— Iartă-mă, dragul meu prieten! suspină Tăietorul de Lemne. Am căzut într-o mîrşavă capcană, fără a-ți putea fi de vreun folos.

— Ba tu să mă ierți, prietene, că te-am atras în ea fără să-mi dau seama ce fac — se căină Mogîldeț.

— Lăsați sclifoselile şi amabilitățile! strigă Urfin. Acum nu-i vorba să stabilim cine-i vinovat şi cine nu, ci cu totul altceva. Vreau să ştiu dacă sînteți sau nu dispuşi să înfrați în slujba mea. Am să vă dau cinuri înalte, am să vă fac guvernatorii mei şi veți cîrmui ca şi mai înainte statele voastre, însă sub sceptrul puterii mele. Primiți?

Mogîldeț şi Tăietorul de Lemne se uitară unul la altul, după care răspunseră într-un singur glas:

— Nu primim!

— Eu vă-nțeleg. Încă nu v-ați venit în fire de pe urma înfrîngerilor suferite, de aceea nu vă dați seama ce înseamnă acest refuz — rosti Urfin şi se încruntă. Gîndiți-vă că viețile voastre se află în mîinile mele şi că vi le pot lua în orice clipă. Ei?

— Nu primim! răspunseră iarăşi cei doi.

— Bine, am să vă las să vă mai gîndiți. Mîine, la aceeaşi oră, veți fi aduşi din nou înaintea mea. Străjeri, băgați-i în temniță!

Soldații, comandați de un caporal cu obrazul stacojiu, îi scoaseră pe prizonieri din sala tronului, iar Kaggi-Carr, nemaiavînd ce face pe cornişă, îşi luă zborul spre lanul ei de grîu, ca să mai prindă puteri... Dar vai! Frumosul lan de grîu nu mai era al ei. Vreo două duzini de bărbați şi femei culegeau de pe el întreaga recoltă, sub supravegherea cîtorva Capete de Lemn de culoare violetă.

Supărată ca vai de ea, Kaggi-Carr zbură spre pădure, unde cu mare greutate izbuti să-și potolească foamea. A doua zi dimineața, cioara se instală iar pe cornișă, așteptînd să fie aduși prizonierii.

Răspunsul Tăietorului de Lemne și al lui Mogîldeț fu același ca și în ajun.

A treia zi, prizonierii apărură iar în fața dictatorului turbat de mînie.

— Nu primim! strigară ei într-un glas.

— Brrravo! Urrrfin e un nemerrrnic! se bucură cioara, așezîndu-se pe pervazul ferestrei.

Pe Kaggi-Carr n-o mai răbda inima să tacă. Din ordinul lui Urfin, curtenii se repeziră să o prindă, dar strădania lor rămase zadarnică. Cioara se instală pe cornișa de deasupra ferestrei, cîrîind batjocoritor.

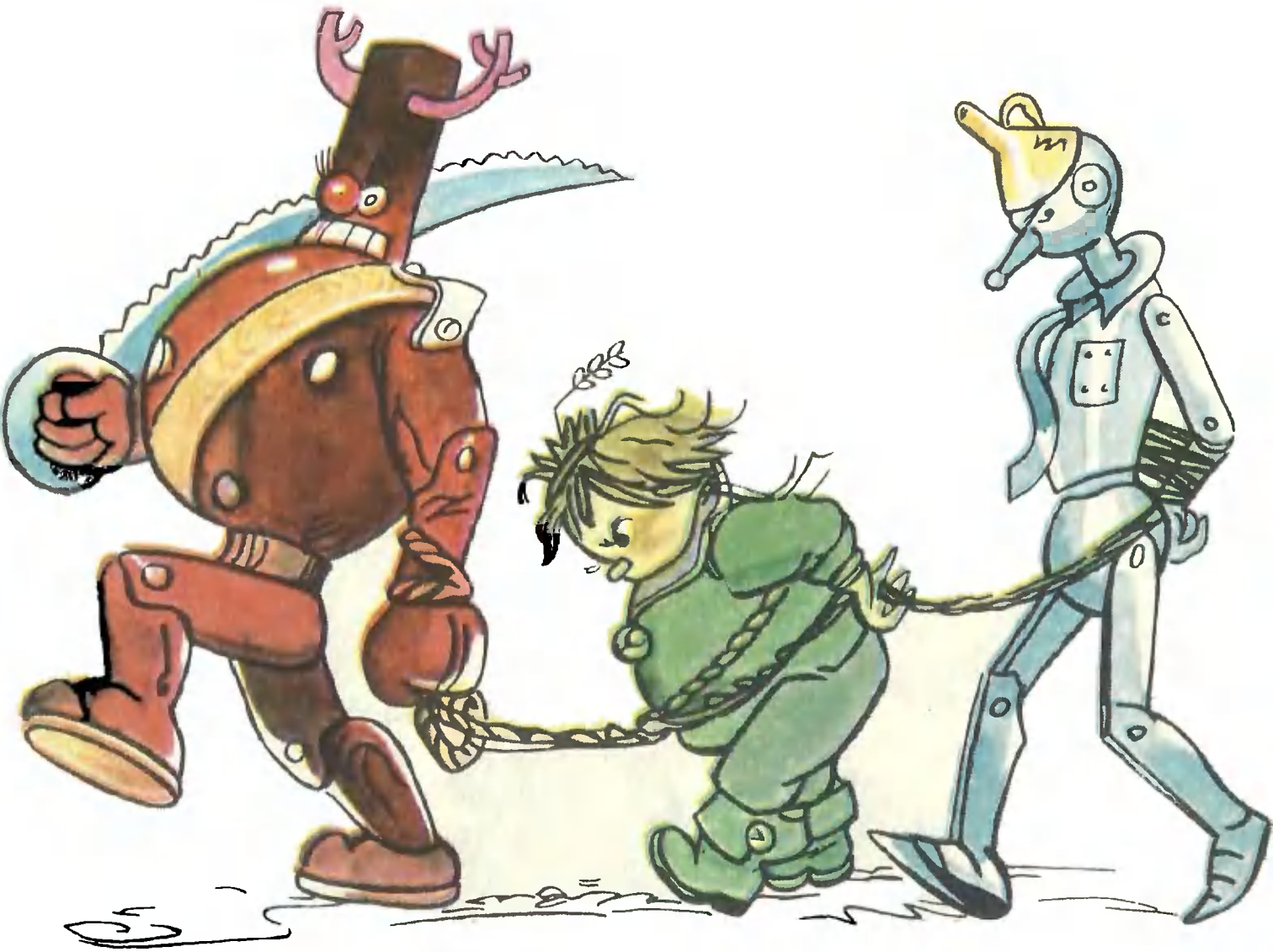

— Ascultați hotărîrea ce o iau în privința voastră ! se adresă Urfin Juce prizonierilor săi, și în sală se făcu liniște. Pe dumneata, Mogîldeț, aș putea să te-arunc în foc, iar pe dumneata, Tăietorule de Lemne, să te prefac în cuie... Cu toate acestea, vă dăruiesc viața . . .

Curtenii prinseră a lărmui, înălțînd în slăvi bunătatea și mărinimia stăpînului.

Acesta urmă:

— Da, îndărătnicilor, vă dăruiesc viața, însă numai pentru o jumătate de an. Dacă după scurgerea acestor șase luni de zile vă veți încăpățîna a nu-mi primi propunerea, mînia mea se va abate asupra capetelor voastre! Veți sta întemnițați în toată această vreme, însă nu în temnița unde v-am ținut pînă acum.

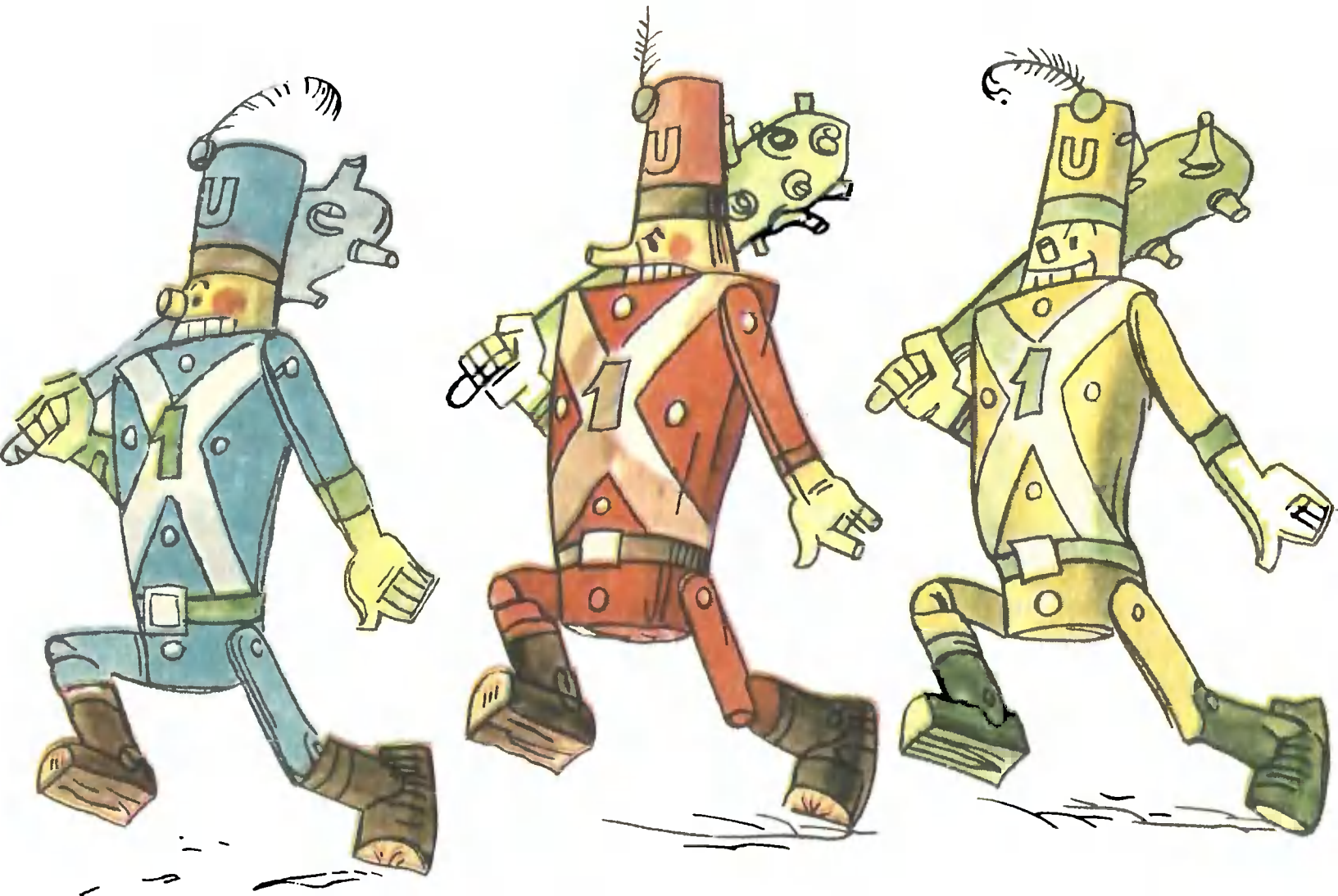

Vă voi închide într-un turn înalt, ca fiecare locuitor al orașului să vă poată vedea și, văzîndu-vă, să-și dea seama de puterea și neînfricarea lui Urfin Juce. Luați-i de aici! încheie el, întorcîndu-se către străjeri.

Aceștia ieșiră cu prizonierii, tropotind năprasnic pe parchet cu picioarele lor de lemn.

... În apropierea Orașului de Smarald se afla un turn străvechi, construit nu se știe de cine. Unii susțineau că l-ar fi înălțat un rege, alții că ar fi fost durat de un vrăjitor oarecare. Pe vremea cînd construia Orașul de Smarald, Goodwin așezase acolo un post de observație. Zi și noapte, străjeri de-ai săi cercetau cu luare-aminte împrejurimile, să vadă dacă nu se apropie cumva de oraș vreo vrăjitoare rea. Dar după ce Elly stîrpise vrăjitoarele cele rele, iar Goodwin își părăsise țara, turnul își pierdu rostul său dintru început, rămînînd să vegheze, singuratic și posac, împrejurimile și păstrîndu-se într-o stare destul de bună.

Jos, la temelia turnului, se afla ușa de intrare. O scară îngustă, în spirală, prăfuită ca vai de lume, ducea pînă la platforma superioară, care, în urma ordinului dat de cîrmuitor, fusese acoperită cu o cupolă de cărămidă. Urfin Juce nu avea nici un interes ca Tăietorul de Lemne să fie mîncat de rugină, iar obrazul lui Mogîldeț să iasă la soare, căci n-ar mai fi buni de nimic în cazul cînd vor trece în slujba sa, la palat.

Cîțiva soldați de-ai lui Urfin Juce îi duseră pe cei doi prizonieri în turn și-i închise acolo. Tăietorul de Lemne avea mîinile legate și acum, deoarece temnicerii săi, știindu-i puterea, se temeau de el, și așa neînarmat cum era.

Rămînînd singuri pe platforma superioară a turnului, cei doi prieteni prinseră a scruta depărtările.

Spre miazăzi se zăreau căsuțele verzi ale fermierilor, pierzîndu-se printre grădini și holde, prin care șerpuia, pînă la poarta orașului, faimosul drum din pavele de cărămidă galbenă, martor al atîtor întîmplări și peripeții.

Spre miazănoapte se înălța Orașul de Smarald. Dat fiind că zidul său împrejmuitor nu atingea nici pe departe înălțimea turnului în care se aflau, cei doi prieteni puteau deslușî casele orașului, cu acoperișurile aproape unite deasupra străzilor înguste, piața principală, înainte vreme împodobită cu numeroase fîntîni arteziene, apoi turnurile palatului ornamentate cu smaralde uriașe.

Mogîldeț și Tăietorul de Lemne băgară de seamă că fîntînile arteziene nu mai funcționează și că spre smaraldele din turnuri se cațără niște siluete.

— Admirați priveliștea? se auzi un glas răgușit în spatele celor doi.

Prietenii se întoarseră. În fața lor ședea Kaggi-Carr.

— Ce se petrece acolo, Kaggi-Carr? o întrebă Mogîldeț.

— Nimic deosebit — cîrîi pe un ton batjocoritor cioara. Din ordinul noului cîrmuitor, toate smaraldele din turnuri și din ziduri urmează a fi scoase și depuse în vistieria sa personală, astfel încît Orașul de Smarald va rămîne numai cu numele ca atare . . .

— Asta-i tîlhărie curată! strigă în culmea mîniei Tăietorul de Lemne. O, ce n-aș da să mă aflu față-n față cu blestematul ăsta de Urfin și cu toată șleahta Capetelor sale de Lemn, avînd în mînă un topor. Zău că aș uita pentru cîteva clipe că am o inimă moale în coșul pieptului și le-aș arăta eu ce pot!

— Ca să le-arăți, trebuie să acționezi, amice — cîrîi iar a batjocură cioara — și nu să stai cu mîinile legate și să admiri privilișteа din jur!

— Am încercat să-l dezleg — căută să se dezvinovățească, oarecum rușinat, Mogîldeț — dar nu m-ajută puterile.

— Halal de voi! zise cioara. Uitați-vă cum se face treaba asta.

Și, năpustindu-și clonțul ascuțit asupra funiilor, Kaggi-Carr le arătă întradevăr ce poate: peste cîteva minute, legăturile căzură ferfeniță de pe mîinile Tăietorului de Lemne.

— Vai ce bine mă simt! exclamă acesta, făcînd cîteva mișcări ca să-și dezmorțească mădularele. Parcă eram ruginit . . . Acum, ce-i de făcut? Aș vrea să coborîm din turn. Cît despre ușa de jos, cred că am să-i pot veni de hac.

— Degeaba ai încerca — spuse Kaggi-Carr. În fața ușii stau de pază cîteva Capete de Lemn cu măciuci în mînă. Trebuie să ne gîndim la altceva.

— Să se gîndească Mogîldeț, că el e cu soluțiile — propuse Tăietorul de Lemne.

— Care va să zică am avut dreptate cînd ți-am spus că mintea este mai de preț decît inima! exclamă, măgulit, Mogîldeț.

— Dar și inima are meritele ei — ripostă Tăietorul de Lemne. Fără inimă aș fi rămas o ființă de nimic și n-aș fi fost în stare niciodată să-mi iubesc logodnica pe care am lăsat-o în Țara Albastră.

— Totuși mintea . . . începu Mogîldeț.

— Mintea, inima, inima, mintea, la naiba! se supără cioara. Numai asta aude omul de la voi! Vă arde de pălăvrăgeală acum cînd nu e vreme de așa ceva, în loc să căutați o soluție.

Deși pasăre de treabă și tovarăș de nădejde, ciorii îi sărea ușor țandăra. Dîndu-și seama că de astă dată Kaggi-Carr are dreptate, prietenii nu se supărară. Mogîldeț căzu numaidecît pe gînduri în vederea găsirii unei soluții.

Cugetă mult, cam vreo trei ceasuri în șir, pînă cînd acele cu gămălie prinseră a ieși iar din scăfîrlia sa, alarmîndu-l pe bunul Tăietor de Lemne, care pentru nimic în lume n-ar fi vrut ca prietenul său să pățească ceva.

— Am găsit! strigă în cele din urmă Mogîldeț, plesnindu-se atît de vîrtos cu palma peste frunte, încît vreo zece ace rămaseră înfipte în mînă.

Kaggi-Carr, care ațipise între timp, se scutură speriată, spunînd:

— Dă-i drrrumul!

— Trebuie să trimitem o scrisoare Ellyei, în Kansas. Elly e o fată isteață și, fără îndoială, va găsi pe loc o soluție.

— Strrrașnică idee! cîrîi în batjocură cioara. Aș vrea să știu însă cine o să ducă scrisoarea la destinație?

— Apoi cine s-o ducă, dacă nu tu! zise Mogîldeț.

— Eu!? se burzului Kaggi-Carr. Care va să zică să străbat pustiuri, să trec peste munți, să ajung într-o țară necunoscută, unde păsările nu cunosc graiul... Grozav, ce să spun!

— Dacă nu primești, noi nu vom insista — răspunse Mogîldeț. Vom trimite în locul tău o altă cioară, mai tînără.

Kaggi-Carr își ieși din pepeni de-a binelea:

— O altă cioară zici? Mai tînără?! Ce, credeți că dacă am împlinit o sută și doi ani sînt bătrînă? Aflați că pentru noi, ciorile, asta e cea mai frumoasă vîrstă. Și-apoi, vă întreb, ce ispravă o să facă altă cioară? În primul rînd, se va rătăci pe drum și nu va ajunge în Kansas. În al doilea rînd, chiar dacă ar ajunge în Kansas, n-ar putea s-o găsească pe Elly, pentru simplul motiv că n-a văzut-o niciodată. În al treilea rînd... Da' ce mai tura-vura, scrisoarea am s-o duc eu!

— Pentru scrisoare — spuse Tăietorul de Lemne — ne-ar trebui o frunză moale, dar rezistentă, pe care s-o înfășurăm în jurul piciorului tău. În afară de frunză, ne-ar mai trebui și un ac.

— Ace am destule — zise Mogîldeț. Îmi voi smulge unul din țeastă și gata!

Kaggi-Carr își luă zborul și se întoarse curînd cu o frunză de toată frumusețea. Mogîldeț luă frunza și i-o întinse Tăietorului de Lemne:

— Haide, scrie scrisoarea!

Acesta rămase oarecum nedumerit:

— Păi bine, eram încredințat că ai s-o scrii tu. Doar a ta a fost ideea cu scrisoarea.

— Cînd mi-a venit ideea, m-am gîndit numaidecît la tine, fiindcă, din păcate, n-am învățat încă meșteșugul scrisului — răspunse Mogîldeț.

— Nici eu nu l-am învățat, împiedicat fiind de treburile statului — recunoscu la rîndu-i Tăietorul de Lemne. Așadar, ce ne facem?

— Iată ce-o să facem: în loc să scriem, vom desena — propuse Mogîldeț.

— Asta n-am mai pomenit — zise Tăietorul de Lemne, ridicînd din umeri. Cum poți desena o scrisoare?

— Simplu: vom zugrăvi chipurile noastre după niște gratii. Elly e o fată isteață și va ghici numaidecît că sîntem în primejdie și că îi cerem ajutor.

— Strașnică idee! se bucură Tăietorul de Lemne. Apucă-te de treabă!

Dar Mogîldeț nu făcu nici o ispravă, deoarece degetele îi erau prea moi ca să poată ține un ac, așa încît acul îi cădea mereu din mînă fără a trage măcar o singură linie. Treaba o făcu Tăietorul de Lemne. Și trebuie spus, o făcu mai bine decît se aștepta el. Fără îndoială că avea talent din născare pentru artele frumoase . . .

Apoi Mogîldeț smulse din poala hainei sale un fir lung de ață, înfășură frunza pe piciorul ciorii, o legă, iar Kaggi-Carr, luîndu-și rămas bun de la prietenii ei, se strecură printre gratii și țîșni în zbor, pierzîndu-se peste cîteva clipe în albastrul fără de sfîrșit al cerului.

Noul cîrmuitor al Orașului de Smarald

Punînd stăpînire pe Orașul de Smarald, Urfin Juce se căzni multă vreme să-și găsească un titlu potrivit rangului și, în cele din urmă, se opri asupra următorului titlu: Urfin Întîilea, atotputernic Rege al Orașului de Smarald și al țărilor limitrofe, Stăpîn de necontestat, la picioarele căruia se ploconește o lume.

Primii care auziră chiar din gura stăpînului acest titlu fură, bineînțeles, ursul Tropotilă și bufnița Huamoco. Mai naiv, Tropotilă rămase încîntat de pompoasele cuvinte cu care se intitula împăratul său, însă Huamoco miji cu viclenie ochii săi de culoare galbenă, spunînd:

— Se cade ca înaintea tuturor, slăvite, să învețe curtenii a rosti acest titlu.

Urfin Juce găsi cît se poate de bun sfatul bufniței și îl urmă numaidecît. El chemă în sala tronului o mînă de curteni avînd ranguri mai mari, în frunte

cu Ruff Bilan și, după ce rosti de două ori, cu negrăită fălоșenie, noul său titlu, îi spuse acestuia din urmă:

— Repetă cele ce-am spus, stimate prim-administrator al statului!

Grăsanul, făcîndu-se stacojiu la obraz și dîrdîind sub privirea încruntată a slăvitului stăpîn, slobozi pe nerăsuflate:

— Urfin Primul, preaputernicul Rege al Orașului de Smarald și al limitelor sale, Stăpîn de neconceput, ploconit la picioarele lumii.

— Ești un prost! răcni Urfin, cuprins de mînie. Apoi se adresă următorului: Ia repetă dumneata, stimabile supraveghetor al băcanilor și tarabelor din piață?

Stimabilul supraveghetor gîngăvi la rîndu-i:

— Care va să zică... vă numiți Urfin Dintîilea, a toate și puternic Rege al Orașului de Smarald și al țărilor limitrofe, Stăpîn de neconsolat, la picioarele căruia se perpelește o lume...

Se auzi o tuse seacă, înăbușită. Bufnița Huamoco se străduia din răsputeri să-și stăpînească hohotele de rîs ce-i tot năvăleau în gîtlej . . .

Roșu de mînie, Urfin îi zvîrli pe ușă afară pe netrebnicii săi curteni, după care treabă rămase iar cîteva ceasuri cufundat în adîncă cugetare. În cele din urmă, ajungînd și el la concluzia că titlul e cam lung, îl reduse după cum urmează:

„Urfin Întîiul, atotputernic Rege al Orașului de Smarald și al întregii Împărății Fermecate".

Curtenii fură convocați din nou și, de data asta, reușiră cu toții la examen. Noul titlu al stăpînitorului fu adus la cunoștința întregului popor, cum și faptul că orice denaturare a lui va fi considerată pe loc drept înaltă trădare a intereselor statului.

Totodată, cu prilejul acordării titlului regal, se hotărî organizarea unei mari festivități populare. Știind dinainte că nici unul dintre locuitorii orașului și din împrejurimi nu va veni de bunăvoie, primul administrator al statului împreună cu generalul Laan Pyrot luară de comun acord anumite măsuri de prevedere. Astfel, în ajunul zilei hotărîte, la ceasurile cînd toată lumea dormea, Capetele de Lemn ale lui Urfin Juce dădură o raită prin casele oamenilor, sculîndu-i din somn și pornindu-i sub escortă spre piața palatului. Acolo, cei aduși puteau fie să-și continue somnul întrerupt, fie să adaste zorile, preumblîndu-se de colo-colo, însă nimeni nu avea dreptul să părăsească piața.

Iată cum se explică faptul că a doua zi dimineață, ieșind Urfin Juce în balconul palatului, înveșmîntat într-o mantie regească ce-ți lua ochii, nu alta, el văzu în piața palatului o mare de capete omenești. Se auziră ici-colo cîteva strigăte răzlețe de „ura, trăiască!" slobozite, bineînțeles, de cîțiva oameni de-ai săi, precum și de soldații aflați în piață.

Răsună fanfara. Dar aceasta nu era faimoasa fanfară căreia îi mersese vestea în întreaga împărăție. În ciuda amenințărilor, muzicanții refuzară să cînte, lăsînd instrumentele în seama curtenilor și a Capetelor de Lemn ale lui Urfin Juce. Aceștia din urmă căpătară instrumentele de percuție: tobele, cimbalele, timpanele, iar curtenii, instrumentele de suflat: trompetele, flautele, clarinetele.

Dar să fi auzit numai cum cîntau ei!

Trompetele hîrîiau, clarinetele schelălăiau, flautele urlau sinistru, ca niște motani furioși, tobele și timpanele duruiau care mai de care, de ți se făcea părul măciucă în cap! Capetele de Lemn puseră atîta rîvnă în noua lor îndeletnicire, încît pielea tobelor, cum și cimbalele, crăpară numaidecît . . . Auzind această hărmălaie, oamenii adunați în piață fură cuprinși într-adevăr de o veselie de

nedescris. Cascade de rîs se rostogoleau din toate părțile. Unii își astupau gura ca să nu fie văzuți cum rîd, alții, neputîndu-se stăpîni, prinseră a se tăvăli pe jos.

Cronicarul curții notează, bineînțeles, în letopiseț, că această veselie era semn al bucuriei fără de margini care puse stăpînire pe întregul popor, cu prilejul încoronării atotputernicului rege Urfin Întîiul.

Ceremonia luă sfîrșit cu un mare ospăț, la care fură poftiți toți cei ce doriră să ia parte.

După cum știm, Gingema înghițea pe vremuri cu nespusă plăcere șoareci

și lipitori, aceste bucate alese ale tuturor vrăjitorilor din lume. Însă Urfin, cu toate insistențele bufniței Huamoco, nu se putea hotărî să înghită măcar un șoarece, să se desfete măcar cu o singură lipitoare. De aceea el recurse la un șiretlic cu totul și cu totul ieșit din comun.

În ajun, bucătarul Ballwol fu chemat în fața lui Urfin și cei doi stătură îndelung de vorbă, între patru ochi. Plecînd de la cîrmuitor, grăsunul Ballwol se schimonosea în fel și chip, abia stăpînindu-și rîsul. O, ce n-ar fi dat el să poată destăinui cuiva taina care îl lega de cîrmuitor! Dar lucrul acesta îi fusese interzis sub amenințarea cu pedeapsa capitală... Așa încît, alungînd din bucătărie toate ajutoarele sale, Ballwol își suflecă mînecile și se apucă de treabă.

Ospățul se apropia de sfîrșit. Curtenii goliseră nenumărate pocale în cinstea noului rege.

Urfin ședea în capul mesei, pe tronul lui Goodwin, adus anume aici din sala tronului ca să dea mai multă strălucire persoanei cuceritorului. Scoase de peste tot, smaraldele fuseseră păstrate numai ca podoabe ale tronului, iar strălucirea lor, reflectîndu-se pe chipul lui Urfin, scotea în relief mai mult ca oricînd trăsăturile aspre și negrăit de respingătoare ale acestuia.

Pe speteaza tronului ședea bufnița Huamoco, picotind de somn, cu ochii ei galbeni pe jumătate închiși. La dreapta slăvitului stătea de strajă ursul Tropotilă, cercetîndu-i cu luare-aminte pe meseni, gata oricînd să-l pună cu botul pe labe pe cel care ar fi îndrăznit să nu-i dea stăpînului său respectul de cuviință.

Dar iată că ușa se deschise și apăru grăsunul Ballwol, aducînd pe o tavă de aur două blide cu mîncare.

— Bucatele preferate ale maiestății voastre sînt gata! vesti bucătarul, așezînd cele două blide pe masă, în fața cîrmuitorului.

Aruncîndu-și ochii asupra acelor feluri de bucate, curtenii își duseră mîinile la gură: într-unul din blide era rînduită o piramidă de șoareci afumați, cu codițele răsucite în sus, pe celălalt — un morman de lipitori negre, cu trupuri lunecoase...

Urfin înalță capul, spunînd:

— Noi, vrăjitorii, avem gusturile noastre, care vor părea oarecum ciudate muritorilor de rînd...

Aici se auzi numaidecît mîrîitul amenințător al lui Tropotilă:

— Aș vrea să-l văd pe cel căruia îi pare ciudat gustul maiestății sale!

În tăcerea mormîntală care urmă după aceste cuvinte, Urfin înghiți cu multă poftă cîțiva șoareci afumați, apoi duse la gură o lipitoare, care prinse a se încovriga în jurul degetelor sale.

Curtenii lăsară privirile în pămînt. Numai primul administrator al statului căta cu negrăită evlavie în gura maiestății sale...

O, ce ochi ar fi făcut însă toți cei de față dacă ar fi aflat taina știută numai de rege și de bucătarul său! Căci acele bucate vrăjitorești de pomină nu erau altceva decît o iscusită imitație a originalelor: șoarecii erau pregătiți din cea mai fragedă carne de iepure de casă, iar lipitorile — dintr-un aluat dulce de ciocolată. Le încovrigau în fel și chip agilitatea și măiestria degetelor lui Urfin...

Prin acest truc, Urfin urmărea să împuște doi iepuri dintr-o dată: să-i arate bufniței Huamoco cum că stăpînul ei a devenit un vrăjitor în toată puterea cuvîntului, iar în al doilea rînd, să-i minuneze și să-i înspăimînte pe supușii săi.

Primul scop fusese atins. Huamoco, fiind cam mioapă la lumina lumînărilor, nu descoperi înșelătoria și încuviință dînd din cap. Cel de al doilea scop, de asemenea. Întorcîndu-se pe la casele lor, administratorul și consilierii de stat povestiră familiilor cele văzute la palat, fără a uita, bineînțeles, să mai adauge cîte ceva și de la ei.

Astfel că în curînd întreaga țară află cum vrăjitorul Urfin Juce înghițise la ospăț șopîrle și șerpi cu nemiluita... Înfricoșați, oamenii se cutremurau de scîrbă.

La trei zile după ospăț, cronicarul palatului întocmi un vast raport în care arăta clar și concis cum că Urfin se trage dintr-o străveche familie regală care domnise cîndva peste întreaga Împărăție Fermecată.

În baza acestui raport, cronicarul trăgea două concluzii deosebit de importante. În primul rînd, că Urfin se urcase pe tron în temeiul unor drepturi legitime ca urmaș al unor străvechi și atotputernici regi. În al doilea rînd, că vrăjitoarele Stella și Willina au acaparat cu forța pămînturi aparținînd cîndva familiei lui Urfin și că, prin urmare, trebuie pornit un război sacru împotriva perfidelor acaparatoare, pentru redobîndirea acelor pămînturi.

Drept răsplată pentru osîrdia depusă, cronicarul primi un zarf de argint, rechiziționat de la un negustător și netrecut încă, din greșeală, în inventarul vistieriei palatului.

...Pentru a-i spiona pe oameni și a-i prinde pe cîrtitori și pe nemulțumiți, Urfin Juce hotărî să înființeze o poliție, deoarece soldații săi erau prea greoi și prea neîndemînatici la treaba asta.

Astfel, Urfin concepu și făuri el însuși un model de polițai, după care încredință întreaga muncă ajutoarelor sale. În scurtă vreme, polițiștii săi invadară orașul și toate împrejurimile lui.

Poliţaii erau mai subţirei la trup decît soldaţii, iar picioarele lor lungi îi făceau deosebit de sprinteni, în timp ce urechile, cît ditai pîlniile, le permiteau să prindă şi să înregistreze pe loc orice conversaţie sau şoaptă. Pentru ca lucrurile să meargă mai repede, ajutoarele lui Urfin confecţionau mîinile poliţailor din ramificaţii de rădăcină, retezînd vîrfurile în chip de degete cînd ele erau prea lungi. Deşi în felul acesta unii poliţai se pomeneau avînd la fiecare mînă şapte ori chiar zece degete, Urfin socotea că e cu atît mai bine, deoarece numai aşa vor putea fi mai iuţi de mînă . . . Cîrmuitorul îşi înarmă poliţia cu nişte praştii straşnice, pe care, după un temeinic antrenament, aceasta prinse a le mînui cu negrăită abilitate.

Poliţaiul-şef avea cele mai lungi picioare, cele mai mari urechi, cele mai multe degete la fiecare mînă, precum şi dreptul, ca şi primul administrator al statului, să intre la orice oră în cabinetul de lucru al lui Urfin Juce pentru a-i da raportul.

...În subsolul palatului munceau zi şi noapte doi foşti soldaţi de-ai lui Urfin, unul de culoare verde, iar celălalt de culoare albastră, avansaţi în prezent la gradul de fruntaşi, deoarece învăţaseră ca nimeni altul arta tîmplăriei. De sub

mîinile lor ieșeau trupurile viitorilor soldați de lemn, stivuite cu grijă într-un colț al subsolului, alături de un morman întreg de capete semănînd cu niște bile de popice. Pentru fiecare pluton se confecționa un caporal de mahon.

În fiecare seară, Urfin Juce se închidea într-o anume odaie, unde meșterea obrazurile, aplicîndu-le, drept ochi, nasturi de sticlă multicoloră. El fixa capetele de trupuri și presăra asupra lor praful miraculos. Căpătînd viață, noile rezerve ale armatei Capetelor de Lemn erau vopsite în diferite culori, apoi expediate în curtea din dos a palatului, unde făceau instrucție sub comanda caporalilor și a generalului Laan Pyrot, a cărui rană de la cap Urfin o reparase și o lustruise cu multă dibăcie.

Zilnic, pe poarta palatului ieșeau plutoane întregi, într-o aliniere și o cadență perfectă, sub comanda caporalilor . . .

Acum armata lui Urfin Juce număra o sută douăzeci de soldați. Prin oraș și prin împrejurimi mișunau necontenit patrule. Cîteva plutoane fuseseră trimise în Țara Mestecușilor și în Țara Violetă a Clipușilor, pentru ca guvernatorii numiți acolo să poată ține sub obroc populația acestor țări.

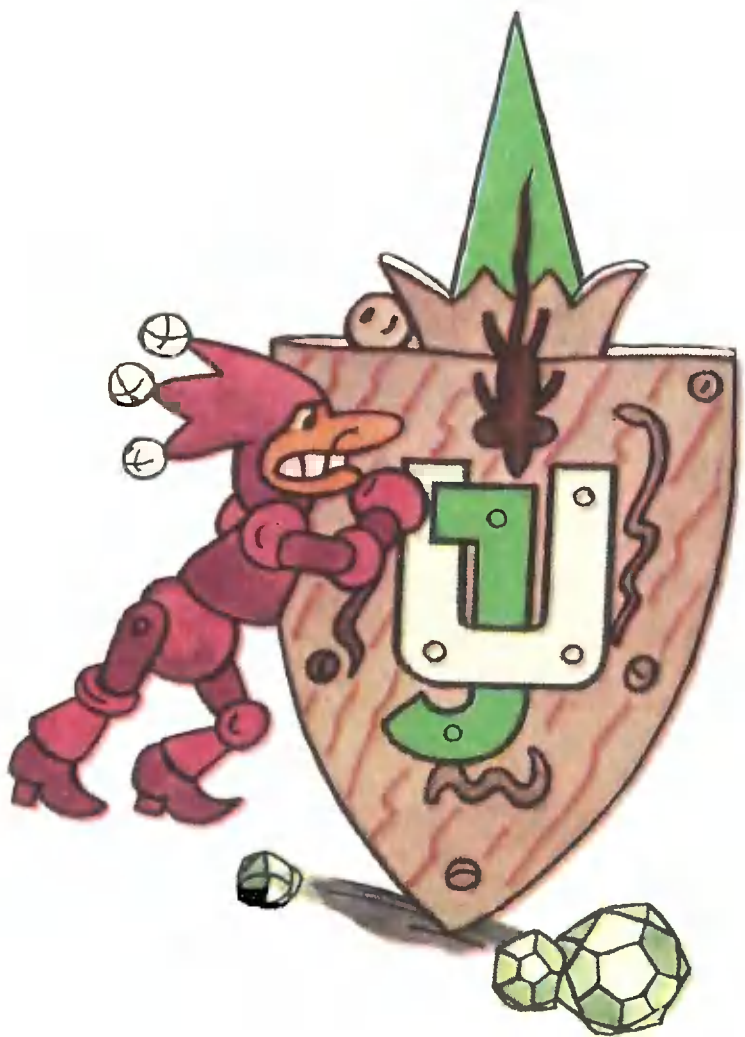

PARTEA II

În ajutorul prietenilor

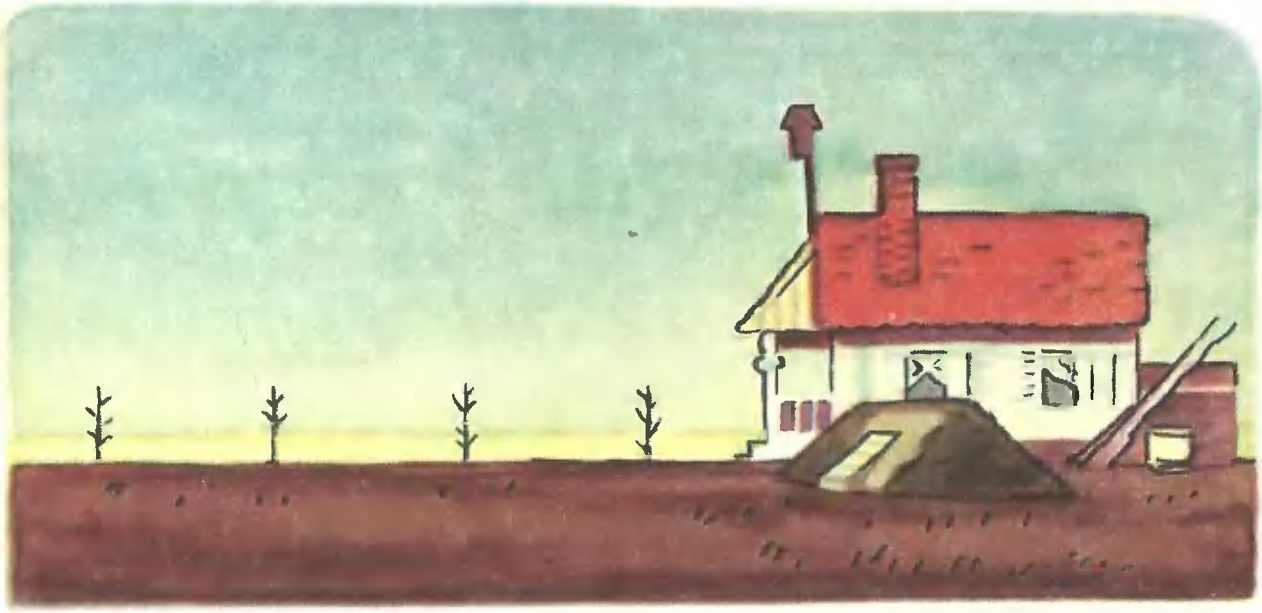

O scrisoare ciudată

Trecuse aproape un an de cînd Elly se întorsese în Kansasul ei, venind din Împărăţia Fermecată, despărţită de restul lumii de un lanţ imens de munţi şi de un pustiu cît vedeai cu ochii. Găsise în Kansas toate la locul lor: şi vasta cîmpie, şi bogatele lanuri de grîu, şi drumurile lui prăfuite care-l străbăteau în toate părţile. Nu găsise doar vagonaşul-furgon, în care faimosul uragan o purtase împreună cu Toto în împărăţia lui Goodwin. În locul acestui vagonaş-furgon, fermierul John construise o căsuţă, în care locuia acum împreună cu familia — Anna, nevastă-sa, şi micuţa lor Elly.

Într-o seară de vară, de ferma lui John se apropie un drumeţ obosit, cu un rucsac în spinare. Drumeţul era un bărbat de vîrstă mijlocie, lat în umeri, cu braţe lungi şi musculoase, numai că, în locul piciorului stîng, avea o proteză de lemn care lăsa urme adînci în colbul drumului.

Bărbatul mergea legănîndu-se, ca un marinar care umblă pe puntea unui vas săltat de valuri. Ochii lui căprui, depărtaţi unul de celălalt, pe obrazul ars de soare şi bătut de vînturi, păreau că scrutează zările unui ocean fără de margini.

Zărindu-l pe drumeț, Toto se repezi lătrînd la el și străduindu-se să-l înhațe de piciorul de lemn. Anna, care tocmai hrănea în curte orătăniile, se întoarse numaidecît și, recunoscîndu-l pe musafir, se repezi spre el cu brațele deschise și cu obrazul scăldat în lacrimi.

— Charly, frățioare! strigă ea printre suspine, cuibărindu-se la pieptul lui. Ești în viață?

— După cum vezi, dragă surioară — răspunse liniștit Charly Black, îmbrățișîndu-și sora.

— Păi de ce atunci căpitanul tău ne-a înștiințat acu' cinci ani că ai căzut în mîinile canibalilor de pe insula Cura-Cusu?

Elly, care stătea în pragul casei, tresări la auzul acestor cuvinte: doar știa ea ce înseamnă să cazi în mîinile unor canibali... Dar de ce oare mama nu i-a povestit niciodată nimic despre acest unchi Charly, marinar căzut în mîinile fioroșilor canibali?

Curînd fata avea să afle răspunsul și la această întrebare.

— Elly — strigă Anna — vino și urează-i bun venit unchiului Charly!

Elly făcu cîțiva pași spre marinar și îi întinse mîna, iar acesta o ridică pe fată în brațe, sărutînd-o pe amîndoi obrajii.

— Îți mai aduci aminte de mine, puștoaico? o întrebă el, zîmbind. Adică n-aș prea crede: aveai de-abia trei anișori cînd am fost ultima dată la voi. Ți-o fi povestit însă mama despre mine, nu-i așa?

Elly cătă fîstîcită în ochii Annei, neștiind ce să răspundă.

Anna se fîstîci și ea, apoi spuse:

— Iartă-mă, frățioare. Cînd am primit funesta scrisoare din partea căpitanului tău, Elly abia împlinise cinci ani. Ne-am sfătuit cu John că ar fi mai bine pentru copil să nu-i spunem îngrozitoarea veste. Anii treceau și Elly își amintea tot mai rar că are un unchi cu numele Charly, pînă cînd a uitat cu totul de el...

Simțindu-se vinovată, Anna lăsă ochii în pămînt.

Dar Charly nu se supără.

— Foarte bine ați făcut că nu i-ați spus nimic fetei — zise el. Îi spuneați un neadevăr, deoarece eram mai viu decît toți viii!... Ei, și acum, Elly, cred că vom deveni prieteni, ce zici?

— O, cum să nu, unchiule Charly! exclamă încîntată fetița. Da' ia spune-mi și mie cum de nu te-au mîncat canibalii? Te-ai bătut cu ei și i-ai învins?

— Nu, draga mea — zîmbi marinarul. De învins nu-i puteam învinge pe canibali căci erau mii, iar eu, unul singur. Canibalii mei s-au dovedit însă a fi

niște băieți de ispravă. Cînd le-am demonstrat practic că, lăsîndu-mă în viață, au mai mult de cîștigat decît dacă m-ar vîrî în ceaun, s-au hotărît pe loc să-mi dăruiască zilele, devenindu-mi prieteni.

— Ai învățat cumva limba canibalilor? se miră Elly.

— Ehe, draga mea, numai să vrei, c-apoi cu un om te poți înțelege oricînd. Primindu-mă ei în tribul lor Cura-Cusu, i-am învățat să prepare cinci feluri noi de bucate din pește; totodată am descoperit pe insulă nouă soiuri de plante comestibile și le-am arătat cum să le cultive . . . Așa încît, după patru ani de ședere la ei, localnicii mi-au pus la dispoziție o barcă încărcată cu alimente și cîteva butoiașe cu apă potabilă, m-au scos în larg și mi-au urat drum bun, invocînd asupra capului meu ocrotirea tuturor zeilor lor. Pesemne că numărul acestora, cît și puterea lor au fost destul de mari, căci după patruzeci și două de zile mi-a ieșit înainte o corabie . . . Și iată-mă-s acum alături de voi! Dar, ce văd, nu cumva e John călărețul acela care vine în galop întins încoace?

Într-adevăr, călărețul era John. Aflînd de pe la vecini că spre ferma sa se îndreaptă un drumeț necunoscut, fermierul sări în șa numaidecît, ca să vadă cine este călătorul și de unde vine. Mare îi fu bucuria cînd recunoscu în el pe cumnatul său Charly Black.

Bărbații își strînseră mîinile cu multă căldură.

— Am venit pentru o anume treabă la tine, frate John — îi spuse zîmbind Charly.

— Care va să zică, numai din dragoste pentru noi nu puteai să vii? îl rușină John.

— Apoi noi, ăştia , vagabonzii lumii, tot de treburi ne împiedicăm, că la altele nu ne taie capul ! încercă să se scuze Charly. Iată, mi-a venit ideea năstruşnică de a-mi cumpăra o ambarcaţie pentru a-mi vizita prietenii de pe Cura-Cusu. Un miar îmi lipseşte pentru asta, că restul îl am . . .

Fermierul îl cunoştea pe Charly, aşa încît această năstruşnică idee nu-l miră cîtuşi de puţin.

— Bine, bine — spuse el — să lăsăm treburile pe mîine, iar acum să mergem să luăm o gustare.

Gazdele şi musafirul se aşezară la masă. Întrebările primilor privitor la peripeţiile lui Charly au curs cu nemiluita pînă după miezul nopţii, cînd Elly, doborîtă de somn, dormea dusă.

— După cum văd, v-aţi mai căpătuit şi voi — spuse Charly — cînd Anna se apucă să-i facă patul. Frumoasă căsuţă v-aţi durat, că pe vremea cînd am dat ultima dată pe la voi trăiaţi într-un furgonaş-vagon scos de pe roate şi pus de-a dreptul pe pămînt.

Abia acum fermierul şi nevastă-sa îşi amintiră de peripeţiile Ellyei şi se grăbiră să i le povestească marinarului, însă îndată ce Anna aduse vorba despre năprasnicul uragan care ridicase în slăvi furgonul-vagon cu Elly şi cu Toto, Charly bătu cu pumnul în masă, zicînd:

— Stop ! Aruncaţi ancora ! Nu vă fie cu supărare, dragă surioară şi dragă cumnate, dar prefer să aflu chiar din prima sursă, adică din gura nepoţelei mele aceste minunate peripeţii ale ei. Deşi ard de nerăbdare, ţin totuşi ca Elly să-mi dea raportul amănunţit . . .

A doua zi dimineaţa, aşezîndu-se cei doi pe banca din faţa casei, Elly începu a-i povesti marinarului de-a fir-a-păr toate păţaniile prin care trecuse.

— Ah, unchiule Charly — spuse Elly — dacă ai şti numai ce spaimă am tras împreună cu Toto, cînd uraganul a smuls de pe pămînt vagonaşul nostru şi l-a înălţat în slăvi ! Dar frica mi-ar fi fost şi mai mare dacă aş fi ştiut că uraganul acela nu era un uragan obişnuit, ci unul vrăjitoresc . . .

— Cum vine asta . . . vrăjitoresc? ! se miră unchiul Charly.

— Foarte simplu — îl lămuri Elly. Era un uragan dintr-acelea pe care le abat vrăjitoarele cele rele asupra oamenilor.

— Păi cu ce-ai putut greşi tu faţă de vrăjitoarea aceea, ca să abată asupra ta un adevărat uragan? E ca şi cum s-ar apuca cineva să tragă cu tunul într-o vrabie !

— Nu m-ai înţeles, unchiule Charly, e vorba de cu totul altceva — încercă

să-l lămurească Elly. Vrăjitoarea Gingema a stîrnit acest uragan, năzuind să distrugă întregul neam omenesc, dar a fost împiedicată de buna zînă Willina . . .

Și fata îi istorisi marinarului, care o asculta uluit, cum furgonașul-vagon al lor fu dus de uragan pînă în Împărăția Fermecată, unde ea, Elly, și-a găsit trei prieteni de nădejde, împreună cu care a ajuns la Goodwin, săvîrșind apoi o călătorie și mai de necrezut, pînă în țara cumplitei Bastinda.

Cînd Elly își încheie istorisirea, arătînd cum pantofii de argint ai Gingemei au adus-o pe ea împreună cu Toto înapoi în Kansas, marinarul rămase atît de uluit, încît cu greu își putu veni în fire.

— Mda, fetițo — spuse el în cele din urmă — îți jur pe toate broaștele țestoase din Cura-Cusu că jurnalul tău de bord nu are seamăn pe lumea asta!

— Dar ce este un jurnal de bord, unchiule Charly? întreabă fata.

— E un registru mare în care căpitanul unei nave notează zilnic tot ce se întîmplă atît la bordul navei cît și pe mare, în jurul vasului. Să mă scufunde primul uragan în largul oceanului, dacă voi mai da crezare de azi înainte deșteptăților care susțin că pe lume nu există vrăjitori și vrăjitoare! exclamă în culmea entuziasmului unchiul Charly. Zău, Elly, aș da zece ani din viață să pot nimeri în această împărăție a minunilor!

Curajosul marinar regretă amarnic pierderea minunaților pantofi de argint. Cu ajutorul lor ar fi putut ajunge lesne în Împărăția Fermecată, unde pe crengile pomilor veșnic verzi cresc în orice anotimp fructe avînd un gust și o formă nemaiîntîlnite, unde animalele și păsările știu să vorbească, unde trăiesc semințiii ciudate de oameni ca Mestecușii, Clipușii și Flecarii, la care cel mai înalt bărbat depășește cu foarte-foarte puțin înălțimea Ellyei.

Istorisirile despre Împărăția Fermecată o întristară pe Elly. Ea îi mărturisi unchiului Charly că de multă vreme o încearcă dorul după bunii ei prieteni Mogîldeț, Tăietorul de Lemne și Leul și că nu se poate împăca cu gîndul că niciodată n-are să-i mai vadă.

Între marinarul Charly și nepoțica lui se statornici în curînd o prietenie dintre cele mai strînse. Seri de-a rîndul ședeau amîndoi pînă tîrziu, povestindu-și unul altuia tot felul de întîmplări.

Unchiul Charly avea și el destule de povestit. Străbătuse mările și oceanele de la frageda vîrstă de zece ani, cînd se angajase mus pe puntea unui vas cu pînze. Dar, cu toate că Charly se războise cu urșii albi printre ghețurile polare și vînase hipopotami în junglele de nepătruns ale insulei Cura-Cusu, el îi mărturisi Ellyei că n-a auzit niciodată despre fioroșii tigri cu colți-baionetă, din ghearele cărora

o salvaseră pe fată devotamentul și prezența de spirit a bunilor ei prieteni. De asemenea, Charly nu știa că există pe lume maimuțe zburătoare, acele fiare cumplite cu aripi negrăit de puternice . . .

Unchiul Charly era un om deosebit de interesant și mare meșter la toate. Elly nu-și putu ascunde entuziasmul, aflînd ce conțin buzunarele acestuia. Ce nu găseai în ele! Se părea că nu există sculă pe lumea asta care să nu-și fi găsit locul în buzunarele largi ale tunicii sau ale șalvarilor bravului marinar. Numai uriașul său briceag scotea ca la comandă tot ce-ți poftea inima: lame de toate formele, cu tot soiul de întrebuințări, burghie, sulă, șurubelniță, foarfecă . . .

La nevoie, mai puteau fi scoase din buzunarele unchiului Charly mosoare de ață subțire, mosoare de sfoară groasă, șuruburi și piulițe, dălți, pile, patente . . . Uneori Elly își zicea că și unchiul Charly seamănă oarecum cu un vrăjitor, deoarece face să apară ca la comandă din buzunar obiectul și scula de care avea el

nevoie. Apoi cîte lucrușoare nu-i meșterea el nepoțicăi sale în orele de răgaz! Gîndiți-vă numai: dintr-o bucată de scîndură sau de placaj și din cîteva bucățele de tablă el construia la repezeală o moară de vînt sau una de apă, o căsuță de mai mare dragul, un căruț automat, pus în mișcare de un arc... De pildă, pentru a face o surpriză plăcută surorii sale Anna, el instală în grădina lor de zarzavat, ca s-o ocrotească împotriva zburătoarelor, o momîie mecanică ce-și agita necontenit mîinile și picioarele, iar pe vreme de vînt scotea niște urlete sinistre...

Numai că peste două zile Anna îl rugă pe marinar să „demonteze" glasul momîii, spunîndu-i:

— Prefer să am mai puțini castraveți, dar mai multă liniște.

Căci, într-adevăr, urletele sinistre ale momîii nu-i lăsau pe locatarii fermei să se odihnească de fel. Contenind momîia cu urletele, răsuflară toți ușurați.

Spre seară, cînd vînzoleala se mai domolea la fermă, iar Elly își termina de făcut lecțiile, unchiul Charly o lua pe nepoțică la plimbare prin cîmpie.

Colbul stîrnit în timpul zilei de furnicarul căruțelor se așternea la pămînt, depărtările se mai limpezeau, iar soarele, coborînd spre orizont, alungea pînă departe umbrele trecătorilor.

Elly și unchiul Charly, însoțiți de Toto, străbăteau agale pajiștea de la marginea drumului, discutînd cîte-n lună și-n stele.

Și iată că în timpul unei plimbări ca aceasta se petrecu un eveniment straniu, care dezlănțui șirul minunatelor peripeții de mai tîrziu ale prietenilor noștri.

Soarele coborîse dincolo de orizont, lumina lui mai stăruind încă peste lume, cînd Elly zări deodată o cioară mare, cu penele zbîrlite, ba săltîndu-se în văzduh, ba căzînd iarăși în iarbă și tot grăbind din răsputeri să ajungă pînă la ea. Cioara croncănea ascuțit și plină de furie.

În urma păsării betege alerga cu năduh Jimmy, un puști roșcovan și pistruiat de la ferma vecină, vrăjmaș neîmpăcat al vrăbiilor, stăncuțelor și puilor de iepure. Alergînd după cioară, Jimmy arunca în ea cu bolovani, chitind s-o dea gata, dar proiectilele lui își cam greșeau ținta.

Toto se năpusti să apuce pasărea, dar aceasta, făcînd pesemne o ultimă sforțare, se ridică de la pămînt și căzu neputincioasă în brațele Ellyei. Fata strînse cioara la piept și se întoarse supărată spre Jimmy:

— Pleacă de aici, obrăznicătură!

— Dă-mi cioara, că-i a mea! scînci puștiul. Nu vezi că i-am frînt aripa? Țintaș ca mine...

— Să pleci de aici, că mănînci o scărmăneală!...

Puștiul bătu în retragere. Neîndrăznind să se ia la bătaie cu Elly în fața unchiului ei, Jimmy îi întoarse, bosumflat, spatele și porni bombănind, vărsîndu-și necazul asupra tuturor bolovanilor din cale.

— Sărăcuța de tine — îi spuse Elly ciorii, mîngîindu-i penele zbîrlite. Te doare, nu-i așa?

— Kaggi-Carr! făcu aceasta, părînd acum ceva mai liniștită.

— Nu te teme, draga mea, că doar n-am să te dau zgripțuroiului ăstuia. Am să-ți doftoricesc aripa și peste cîteva zile ai să-ți poți lua iarăși zborul încotro poftești.

Dar tot pipăind pasărea, Elly simți că unul din picioarele ei este înfășurat cu ceva moale. Uitîndu-se mai cu luare-aminte, văzu o frunză de copac legată strîns cu o ață.

Fata desfăcu numaidecît ața, scoase frunza și, desfășurînd-o, fu cuprinsă de o presimțire stranie.

— Unchiule Charly, să știi că frunza asta trebuie să conțină ceva! exclamă ea.

Marinarul și nepoțica se apucară pe loc să cerceteze frunza și, în lumina slabă a amurgului, deslușiră în curînd pe ea un desen straniu. Desenul reprezenta două capete omenești: primul, răsărind de sub o pălărie țuguiată, cu boruri mari, arăta un obraz rotund, doi ochi ca bumbii și un nas pătrat, celălalt — un obraz uscățiv, un nas din cale-afară de lung, iar pe creștet avînd o șapcă în formă de pîlnie. Deși executat doar din cîteva trăsături, desenul era deosebit de expresiv.

Văzînd cele două capete, Elly mai să leșine de uimire.

— Unchiule Charly — exclamă ea — ăștia-s... ăștia-s... Mogîldeț și Tăietorul de Lemne!

Cercetînd mai de aproape desenul, cei doi băgară de seamă că suprafața lui este brăzdată de niște linii drepte care se întretăiau, formînd pătrățele egale.

— Ce-o fi însemnînd asta, unchiule Charly? întrebă fata.

Încercatul marinar se dumeri numaidecît despre ce este vorba.

— Mii de pipe! exclamă el, bătîndu-se cu palma peste frunte. Prietenii tăi, Elly, se află după gratii. A dat vreo năpastă peste ei şi acum te roagă să le vii în ajutor!

— Kaggi-Carr, Kaggi-Carr! strigă cioara, iar Charly ar fi jurat în clipa aceea chiar în faţa celei mai înalte instanţe judecătoreşti că, traduse în grai omenesc, aceste cuvinte înseamnă: Da! Da! Da! Aşa este!

— La naiba! urlă el. Dacă această cioară ar şti să vorbească, fără îndoială că ne-ar povesti nişte lucruri de ne-am cruci amîndoi!

Dar, din păcate, păsările nu puteau vorbi în Kansas, aşa încît trebui să mai treacă destul timp pînă cînd Elly să afle cum şi în ce fel au nimerit amicii ei, Mogîldeţ şi Tăietorul de Lemne, într-o încurcătură atît de mare.

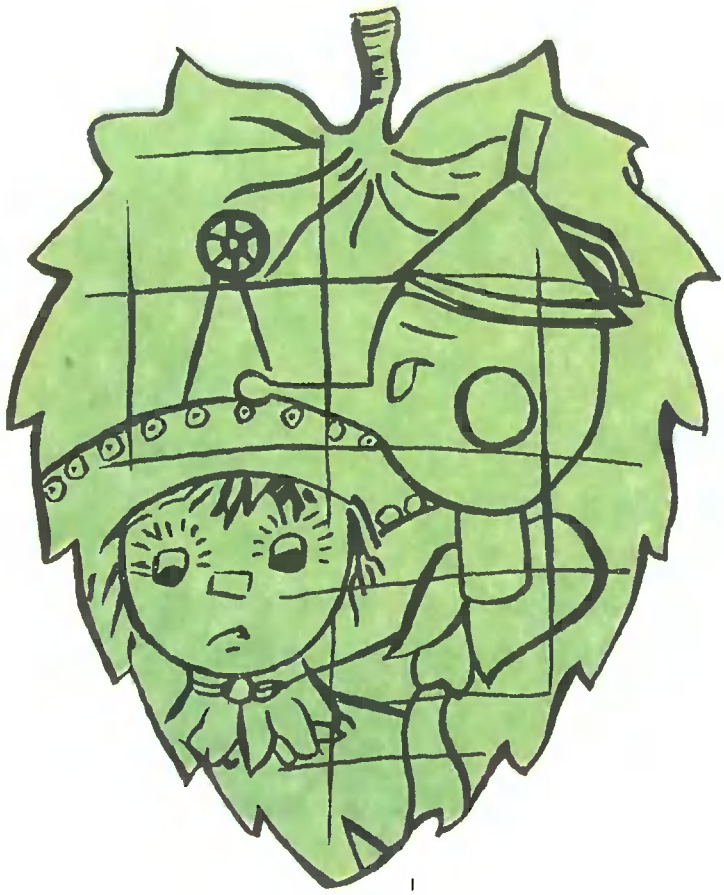

În noaptea care urmă, aproape nimeni din casa fermierului John nu închise ochii. Elly își implora părinții să o lase să plece în Împărăția Fermecată. Charly Black se oferi să o însoțească. Acestui încercat lup de mare îi plăceau din cale-afară aventurile și feluritele primejdii legate de ele, iar aici era vorba despre o călătorie, în comparație cu care proiectata lui întoarcere în insula tribului Cura-Cusu părea o simplă și nevinovată plimbare. Marinarul vroia cu tot dinadinsul să vadă cu propriii săi ochi minunățiile Împărăției Fermecate pe omuleții din neamul Mestecușilor și Clipușilor, pe Mogîldeț, omul de paie, care primise în dar de la Goodwin faimoasa minte de tărîță și ace cu gămălie, pe Tăietorul de Lemne cu trupul lui de fier din creștet pînă-n tălpi și cu inima lui moale de pluș, să vadă fiare și păsări care știu să vorbească, orașul acela ca de basme, împodobit cu smaralde . . .

Încercarea de a-i convinge pe fermier și pe soția sa Anna nu era de fel ușoară, deoarece amîndoi părinții nu vroiau în ruptul capului să se despartă de Elly. Dar, în cele din urmă, lacrimile acesteia, ca și elocința lui Charly Black ieșiră victorioase.

Pregătirile pentru plecare cerură și ele destulă vreme, după care Elly și unchiul Charly se repeziră pînă în orășelul învecinat, unde James Goodwin ținea o băcănie de toată frumusețea.

Fostul vrăjitor o întîmpină cu negrăită bucurie și-l salută călduros și pe marinarul Charly cînd află că acesta este unchiul fetiței.

Elly îi povesti lui Goodwin cum și în ce fel primise ciudatul răvaș, arătîndu-i totodată și desenul.

Goowdin, care se îngrășase mult de cînd practica meseria de băcan, deoarece ducea o viață tihnită, cercetă cu luare-aminte desenul, după care treabă spuse cu vădită mîndrie:

— Sînt convins că ideea de a trimite acest răvaș se datorește numai și numai înțeleptei minți a lui Mogîldeț. Dar, te întreb, Elly, cine l-a înzestrat cu ea? Recunoști, așadar, și tu că n-am fost, colea, un pîrlit de vrăjitor ca atîția alții . . .

— Nici vorbă, mister Goodwin — sări fetița — recunosc cu dragă inimă . . . Apoi îl întrebă: N-ai vrea să vii cu noi în Împărăția Fermecată pentru a da o mînă de ajtor la eliberarea lui Mogîldeț și a Tăietorului de Lemne?

Întrebarea îl găsi pe Goodwin cu totul și cu totul nepregătit. El căzu cîtva timp pe gînduri, apoi rosti cu hotărîre:

— Nu, nu pot pleca! M-am săturat pînă-n gît de vrăjitori, de vrăjitoare și de toate matrapazlîcurile astea vrăjitorești!

Charly Black îi șopti la ureche nepoțelei sale că, decît un tovarăș cu inimă de iepure în această primejdioasă călătorie a lor, mai bine lipsă. Elly fu de acord și nu mai insistă.

Așadar, într-o dimineață însorită, Charly Black, Elly, Toto și cioara porniră spre nord-est, în direcția în care faimosul uragan dusese acum un an vagonașul-furgon împreună cu Elly și cu Toto. Călătoreau pe jos și poposeau pe cîmpie, dormind într-un cort meșterit de Charly dintr-o bucată de mătase cu desăvîrșire impermeabilă. De fapt, cortul avea pereții dubli, putînd fi umflat la repezeală și folosit în chip de plută. El înlesni nespus călătorilor noștri trecerea peste numeroasele rîuri întîlnite în drum.

După cîteva zile de mers, simțiră cu toții prezența nemijlocită a Marelui Pustiu. Un vînt fierbinte le încingea obrajii. Fîntînile și izvoarele se arătau din ce în ce mai rar, așa încît Charly se vedea nevoit să ia rezerve de apă după fiecare popas. Ici-colo începură să apară dune de nisip, acoperite de firicele de iarbă plăpînde și lipsite de vlagă, în care se ascundeau șopîrle uriașe. Ele își arătau din pămînt căpățînile lor mari și erau atît de hidoase, încît pînă și neînfricatul Toto nu mai cuteza să se repeadă la ele. Dogoarea de peste zi era de-a dreptul de nesuportat, iar frigul nopților te pătrundea pînă la os.

În cele din urmă, călătorii noștri intrară în ultima pădure din drumul lor spre Împărăția Fermecată. Dincolo de ea începea Marele Pustiu, un ocean de nisip cît vedeai cu ochii. A te încumeta să-l străbați cu piciorul nu era chip.

Aici, în pădure, Charly Black găsi materialul de trebuință pentru construirea unei nave de uscat în toată regula. Cît despre sculele necesare pentru treaba asta, nu ducea el grijă...

Cînd nava, avînd un catarg înalt, o punte încăpătoare cu borduri joase, așezată pe niște roți masive, foarte late, fu gata, marinarul și Elly o împinseră la marginea pădurii. De aici se deschidea pustiul fără de margini, măreț și amenințător în neclintirea lui, cu nisipurile-i ridicate în vălurele, deasupra cărora foșnea necontenit o pulbere galben-străvezie, mînată de vînt.

Marinarul se descoperi.

— Parcă ar fi oceanul... — șopti el abia auzit.

JAMES GOODWIN
BĂCĂNIE COLONIALE PARFUMERIE
ZAHĂR
SARE
PASTE
FĂINOASE
PIPER
SĂPUN
PARFUMURI
PĂLĂRII
CIORAPI
PANTOFI
GHETE

Elly căta cu ochii larg deschiși la Marele Pustiu. Ce-i drept, îl mai străbătuse ea acum un an, zburînd pe sub nori în vagonașul-furgon, dar călătoria aceea o făcuse împotriva vrerii ei, mai mult în somn, și se trezise abia în clipa cînd căsuța zburătoare aterizase în Țara Mestecușilor. Oare cum o va întîmpina pustiul de data asta?

— Dacă-i pustiu, pustiu să fie ! exclamă plin de veselie Charly. Eh, am înfruntat eu oceanul, am să te înfrunt și pe tine, că tot frați de-o mumă sînteți amîndoi !

Acum nu le mai rămînea altceva de făcut decît să aștepte un vînt din pupa. Un astfel de vînt le era absolut necesar, deoarece telega lor de lemn, cu catarg și pînză, nu putea să execute întreaga gamă de manevre accesibile unei corăbii pe mare. Charley Black instală într-un loc deschis o giruetă, iar Elly, trezindu-se în fiecare dimineață, trăgea o fugă pînă acolo ca să vadă din ce parte suflă vîntul. Răbdarea călătorilor nu fu pusă la grea încercare. Peste trei zile, un vînt destul de tăricel, crescînd mereu în intensitate, prinse a bate dinspre nord-est.

În fiecare seară, marinarul și nepoțica așezau pe punțea navei toate bucluciurile lor, în afară de cele trebuincioase odihnei peste noapte. Așa se întîmplă și acum. Butoiașul cu apă proaspătă, umplut la un izvor din apropiere, merindele și celelalte lucrușoare fiind încărcate, marinarul nu avu alta de făcut decît să înalțe pînza pe catarg, confecționată din aceeași bucată de mătase a lui.

— Unchiule Charly — exclamă Elly, urcîndu-se pe punte — după cum văd, mătasea asta a dumitale este un soi de *fă-te-orice-mi-se-năzare* . . .

— Cum ai spus? întrebă mirat unchiul Charly.

— *Fă-te-orice-mi-se-năzare* am spus, fiindcă se transformă cît ai bate din palme în tot ce vrei dumneata.

— Chiar așa este ! rîse marinarul. Așa îi vom spune de acum încolo: mătasea *fă-te-orice-mi-se-năzare*.

Vîntul umflă numaidecît pînza și nava se puse în mișcare, alunecînd lin peste vălurita față a pustiului, cu pavilionul — o batistă în pătrățele a Ellyei — fluturînd la catarg. Viteza ei sporind de la o clipă la alta, un nor de pulbere măruntă prinse a se roti curînd în jurul călătorilor noștri. Charly prevăzuse din vreme acest neajuns: scotocind cu mîna într-unul din numeroasele sale buzunare, el scoase de acolo două perechi de ochelari, dintre care una o întinse Ellyei. Ochelarii aveau apărătoare de sîrmă subțire în jurul lentilelor, lipite de obraz, care împiedicau nisipul să pătrundă în ochi, așa încît nimic nu le mai stînjenea privirea. Rămînea un singur neajuns: de îndată ce deschideau gura, aceasta se umplea cu nisip, dar unchiul Charly găsi și aici cea mai potrivită soluție, spunînd nepoțelei sale:

— N-ai decît să nu deschizi gura și totul va fi în regulă.

După care sfat, își îndreptă atenția asupra manevrelor ce le avea de executat.

Nava alerga cu mare viteză, înlesnindu-i iureșul roțile late de lemn, anume concepute ca să nu se scufunde în nisip. Răsucind pînza cînd la dreapta, cînd la stînga, căpitanul ocolea cu negrăită măiestrie unele dune mai înalte și unele văgăuni care le-ar fi putut primejdui înaintarea.

Trecuse de crucea amiezii, cînd la orizont prinse a scăpăra ceva asemănător cu un șir de nori argintii. Dar ochiul ager al marinarului nu se înșelă nici de data asta.

— Munții, Elly! strigă el, în culmea bucuriei.

Elly bătu din palme fericită.

Cu fiece clipă, munții se arătau tot mai aproape. Acum puteau deslușI cu ușurință crestele pleșuve și negre, iar pe povîrnișurile lor, zăpada albă, strălucind de-ți lua ochii.

— Peste o oră-două vom fi la poalele acestui lanț muntos — spuse unchiul Charly — dacă, bineînțeles, nu va conteni vîntul . . .

Dar vîntul sufla cu aceeași tărie. Nava alerga cu repeziciune, umplînd de bucurie sufletul marinarului.

Peste un răstimp însă, bucuriei îi luă locul o neliniște adîncă: vajnicul căpitan băgă de seamă că nava sa începe să se abată de pe direcție, răsucindu-și prova mereu spre nord.

„Ce s-o fi întîmplat?“ se întreba el, nedumerit. Judecînd după indicațiile compasului, vîntul nu-și schimbase direcția, sistemul de manevrare a pînzei funcționa ireproșabil, dar, cu toate acestea, Charly Black nu putea menține nava pe direcția stabilită. Neștiind ce poate să însemne asta, căpitanul își ațintI îngrijorat ochii înainte.

Pe neașteptate, de după una din dune apăru o stîncă uriașă de mărimea unei case. Aflîndu-se de-a curmezișul drumului pe care goneau ei, Charly Black se năpusti cu toată greutatea trupului asupra cîrmei, încercînd totodată să răsucească pînza, dar strădania lui se dovedi zadarnică. Văzînd asta, el smulse pînza de pe catarg, însă rezultatul fu același: telega, ca un cal pălit de streche, gonea din ce în ce mai aprig drept către obstacol. Catastrofa era inevitabilă.

Abia de apucă marinarul să strige: „ Elly, ține-te de catarg!“ că se și auzi un pîrîit îngrozitor . . . Izbindu-se nava de stîncă, călătorii și lucrurile, amestecați de-a valma, zburară cît colo.

Din pricina izbiturii puternice, Elly fu smulsă de lîngă catarg și trîntită pe punte, drept care se alese cu un cucui în frunte de toată frumusețea. Charly Black căzu pe spate, însă, din fericire, nu păți nimic. Toto, prins de butoiaș, scheuna ca vai de el, dar, după cum constată Elly, scoțîndu-l de acolo și cercetîndu-i mădularele, scăpase teafăr și nevătămat. Tot teafără și nevătămată, datorită coliviei solide în care fusese închisă, scăpă și cioara, deși croncănea de mai mare mila.

Ridicîndu-se în picioare, Charly Black aruncă o privire în jur. Nava, aplecată într-o parte, arăta întocmai ca o corabie naufragiată între stînci. Cătînd peste bord, căpitanul constată că osia roților din față se rupsese în două . . .

— Ptiu, stridie nemernică ce sînt! se dojeni el singur. Auzi, să nu fiu eu în stare să pun nava pe direcție! . . . Da' ce naiba s-o fi întîmplat la urma urmei? Pot să jur că piatra asta blestemată ne-a tras ca un magnet spre ea . . .

Blestemînd totul pe lume — navă, stîncă, pînă și propria sa persoană — căpitanul se apucă să-și caute sculele ca să repare osia. Elly, după ce făcu oarecare ordine pe punte, sări în nisip și trecu în spatele stîncii pentru a se adăposti de vînt.

Aici, tot cercetînd cu ochii uriașul bolovan brăzdat de crăpături, fata băgă de seamă că toate aceste crăpături sînt, de fapt, conturul unor litere . . . Neputîndu-le deslușî de aproape, ea se trase cîțiva pași înapoi și, spre marea ei mirare, descifră în acele linii următoarele litere: G . . . I . . . N . . .

— Gingema! strigă Elly.

— Ce te-a apucat să strigi, fato? întrebă nedumerit unchiul Charly.

— Unchiule Charly, vino-ncoace repede! Ia te uită ce scrie aici?

Marinarul se apropie, privind cu luare-aminte stînca:

— S-ar părea ,într-adevăr, că sînt niște litere . . . Ba nu, cred că e o iluzie . . .

— Ba nici vorbă de așa ceva! se supără Elly. Literele se văd clar: Gingema! Le vezi?!

Charly se apucă cu mîinile de cap:

— Tii, ai dreptate! . . . Acum totul se lămurește! Piatra aceasta nu-i ca oricare alta. E o piatră vrăjitorească și a atras spre ea corabia noastră. Fir-ai să fii de cotoroanță, nici după morte nu lași oamenii în pace?! strigă el, amenințînd cu pumnul depărtările.

Apoi Charly Black se cățără pînă în vîrful acelei stînci și prinse a scruta zările. În dreapta, la cîteva mile de locul unde se aflau ei, marinarul zări printre nisipurile galbene ale pustiului o pată neagră. Scoțînd din buzunar un ochean și

ducîndu-l la ochi, el se apucă să cerceteze pata. Curînd, mîna începu să-i tremure.

Da, pata pe care o vedea nu era altceva decît o stîncă asemănătoare cu cea de aici. Acum toate i se lămureau de la sine: Gingema așezase pietre identice, la o anumită distanță una de alta, înzestrîndu-le cu o mare putere de atracție și ridicînd astfel un soi de barieră peste care nu puteai trece în veci-vecilor . . .

— Lasă, lasă, cotoroanțo, ne-om măsura noi puterile numaidecît! spuse Charly și, coborînd de pe piatră, se puse numaidecît pe treabă, fără a-i sufla o vorbă Ellyei despre cele constatate. El întinse mai întîi cortul în locul unde Elly, Toto și cioara se adăpostiseră de arșița și de rafalele vîntului încărcat cu nisip, apoi se apucă să repare stricăciunile aduse navei.

Prizonierii stîncii negre

Cînd Charly Black isprăvi de meșterit, se făcuse întuneric. Puzderii de stele strălucitoare se aprinseseră pe bolta cerului. În noaptea aceasta marinarul nu reuși să adoarmă atît de lesne, ca de obicei. Multă vreme se tot răsuci el de pe o parte pe alta, gîndindu-se în fel și chip cum ar putea să dejoace ultima viclenie a bătrînei vrăjitoare.

Nevenindu-i însă nici o idee, Charly Black adormi abia spre ziuă și se sculă îndată ce Elly veni să-l cheme la micul dejun.

Ridicîndu-se de la masă, marinarul îi spuse fetiței:

— Dacă navei noastre i-a plăcut atît de mult acest chei, n-avem încotro. Ne vom urma drumul pe jos.

— Cum, vom părăsi nava? se alarmă Elly.

— Altă soluție nu există. Dar să nu-ți fie frică. Pînă la lanțul de munți se ce zărește la orizont mai sînt vreo douăzeci de mile. Într-o zi și jumătate, cel mult două, sîntem acolo.

Spunînd asta, Charly Black adună în rucsac rezervele de alimente și apă, strînse cortul și vîrî prin buzunare sculele trebuincioase, celelalte lucruri lăsîn-

du-le pe puntea navei. După ce aruncară o ultimă privire spre corabie, călătorii noștri se așternură la drum. Prima sută de metri o străbătură ușor, dar îndată după aceea o forță necunoscută prinse a le frîna pașii. Ciudat lucru! Numai cu mare greutate izbuteau să facă un pas, ca și cum un fir elastic, nevăzut, legat de ei, s-ar fi întins pînă la refuz și tindea să-i tragă mereu înapoi. În cele din urmă căzură istoviți în nisip.

— N-avem încotro, trebuie să ne întoarcem — oftă Charly Black.

Și . . . minune! Îndată ce se întoarseră cu fața spre stîncă, picioarele singure începură să-i ducă îndărăt, pașii iuțindu-li-se într-atît, că abia-abia de se putură opri locului.

— Pare-se că pietroiul ăsta n-are de gînd să ne lase să plecăm de-aici — spuse marinarul, descumpănit.

Elly tresări.

— Dar să nu ne pierdem nădejdea — urmă el. Trebuie să ne gîndim bine la cele ce avem de făcut și se prea poate ca pînă la urmă să scăpăm de farmecele Gingemei . . .

Toată ziua și-o petrecură trudindu-se să se smulgă din captivitatea blestematei stînci. Încercară să meargă tîrîș, de-a-ndăratelea . . . Geaba strădanie! Forța de atracție a pietrei părea de neînfrînt și, de fiecare dată, marinarul și fata, epuizați de această luptă inegală, se înapoiau la locul de unde plecaseră. La prînz, rațiile de alimente și apă fură reduse la jumătate.

— Cu cît vom rezista mai mult — spuse Charly — cu atît vom avea mai multe şanse ca vreo întîmplare fericită să ne scape de aici. De aceea trebuie să strîngem cureaua.

Dimineața următoare nu aduse nimic nou. Toate încercările lor de a păcăli piatra se sfîrșiră cu aceleași înfrîngeri, cu aceleași retrageri jalnice . . . La un moment dat, atenția Ellyei fu atrasă de purtarea ciorii. Aceasta se zbătea amarnic în colivia ei, croncănind asurzitor de parcă ar fi vrut să spună: „Dați-mi drumul! Dați-mi drumul!“

Fata se întoarse spre marinar:

— Unchiule Charly, hai să-i dăm drumul, de ce să se chinuiască, sărăcuța, alături de noi!

— Sărăcuța! bombăni marinarul. Sărăcuța asta ne-a vîrît în belea și acum vrea să spele putina!

— Unchiule Charly, nu te mai preface atît de hain, că doar te cunosc eu!

Charly Black deschise colivia, scoase cioara afară şi, aruncînd-o în sus, îi spuse:

— Şterge-o, făptură vicleană ce eşti! Să vedem numai dacă te-o lăsa piatra să-ţi iei tălpăşiţa de-aici!

Pasărea se aşeză din zbor pe umărul Ellyei, şi numai după ce croncăni ceva la urechea ei, îşi desfăcu aripile şi se înălţă în văzduh. Marinarul făcu ochii mari:

— Ian te uită ce uşor s-a plasat pe direcţie! Da' cum se face că stînca n-a împiedicat-o? exclamă el.

— Nici n-ar putea să o împiedice, că doar de baştină-i din Împărăţia Fermecată.

Charly Black zîmbi, ridicînd din umeri. Elly adăugă:

— După cum mi s-a părut mie, cioara ne-a sfătuit să nu ne pierdem nădejdea.

— Vom trăi și vom vedea — rosti marinarul cu oarecare tristețe în glas.

Proviziile, dar mai ales rezerva de apă scădeau văzînd cu ochii. Sub nemiloasa arșiță, setea îi chinuia cumplit pe cei trei. Charly încercă să mai reducă rațiile de peste zi, dar Elly se tînguia de sete cu atîta jale în glas, încît, nemairăbdîndu-l inima, Charly îngădui fetei să mai soarbă cîteva înghițituri de apă. Milă-i era și de Toto cînd îl vedea că face sluj înaintea lui, abia mișcînd din coadă.

Așa încît, sporind rațiile Ellyei și lui Toto, marinarul le reduse pe ale sale. Pielea obrazului i se zbîrci, slăbi mult, se uscă . . .

Ajutor nesperat

În cea de a șaptea zi a șederii lor lîngă stîncă, butoiașul se goli cu desăvîrșire, către prînz nemaifiind nici o picătură de apă pe fund. Elly zăcea aproape în nesimțire, cîtă vreme marinarul, călit cum era, se mai ținea pe picioare.

Și cum ședea el așa, luptîndu-se cu amorțeala ce-i înțepenea trupul, deodată se ridică într-un cot și se frecă la ochi. I se păru că zărește la orizont o pată neagră, minusculă . . . Oare ce să fie? Că doar în pustietatea asta cuprinsă de încremenire nu se încumeta să pătrundă nici pasărea în zbor . . . Și totuși, pata creștea, apropiindu-se de la o clipă la alta.

— E cioara ! Jur pe toate recifele insulei Cura-Cusu că asta-i cioara noastră, care se înapoiază ! urlă Charly Black, mirîndu-se singur de unde i-a venit dintr-o dată atîta putere.

Marinarul nu-și putea da seama ce folos vor putea trage ei de pe urma întoarcerii ciorii, dar îi spunea lui inima că pasărea nu se întoarce degeaba. Iat-o, e aproape . . . Marinarul băgă de seamă că cioara zboară tare anevoie, bătînd disperată din aripi ca să se mențină în văzduh. Ceva o trăgea spre pămînt. Dar ce anume? Curînd, ochiul ager al marinarului desluși în ciocul păsării un strugure uriaș.

— Ne-aduce un strugure! strigă el, ca ieșit din minți. Elly, fetița mea, trezește-te! Sîntem salvați!

Dar Elly nu-l auzea, nu-i înțelegea vobele.

Cioara se lăsă pe nisip, lîngă fată, Charly înhăță numaidecît strugurele, rupse cîteva boabe, le vîrî între buzele întredeschise ale copilei, apoi îi închise gura. Licoarea se prelinse pe gîtlej. Elly deschise ochii.

— Ce-i asta, unchiule Charly?... Apă?

— E ceva mai bun decît apa! E un strugure! Știi cine ni l-a adus? Cioara noastră!...

— Kaggi-Carr! răspunse aceasta, auzind că se vorbește despre ea.

După ce mai înghiți cîteva boabe, Elly se ridică într-un cot. Pivirile îi căzură asupra lui Toto, care zăcea nemișcat alături de ea.

— Toto, sărăcuțul de tine! Te prăpădești și tu de sete...

Trei bobițe de strugure îl înviară îndată pe cățel. Toto deschise ochii și dădu din coadă...

Văzîndu-și echipajul în afara primejdiei, căpitanul își îngădui să se răcorească și el cu cîteva boabe de strugure. Mășcate și galbene, acestea i se topiră în gură, potolindu-i pe loc setea și foamea.

— Strugure ca ăsta mai zic și eu! mormăi căpitanul. Ceva asemănător n-am întîlnit nici pe Cura-Cusu!

Luînd în brațe cioara, Charly Black prinse a o mîngîia, netezindu-i penele zbîrlite:

— Bravo, frumoaso! Iartă-mă că-s o stridie nemernică și nimic mai mult! Auzi, te mai și ocăram la plecare... Acum, dacă ne-ai mai învăța și cum să ieșim din captivitatea blestematei de stînci, zău că aș spune că ești cea mai isteață pasăre de pe lumea asta!

Drept răspuns, cioara ciuguli o bobiță de strugure și îl privi șiret, cam dintr-o parte, cu ochiul ei negru și scăpărător.

„Să știi că-mi face aluzie la strugure — își spuse marinarul. Da' ce ajutor ne-ar mai putea da strugurele, decît să ne mai prelungească chinul lîngă afurisita asta de stîncă?“...

În timp ce Charly cugeta astfel, cioara porni țopăind prin nisip și, tot întorcînd capul îndărăt, părea că-l îmbie s-o urmeze.

Charly Black nu stătu pe gînduri. El se ridică repede în picioare și porni în direcția munților. Ciudat lucru! Înghițise numai cîteva bobițe de strugure, dar trupul lui vădea o sprinteneală și o ușurință de necrezut, ca și cum n-ar fi

răbdat de foame o săptămînă încheiată și n-ar fi zăcut pînă acum cîteva clipe în nisip, între viață și moarte.

— Trăsnete și uragane! bombăni marinarul. Asta-i chiar minunăția minunățiilor. Așa ceva n-am mai pomenit... Ia să vedem, acu-e-acu'...

Iată și locul unde el împreună cu Elly cădeau istoviți în nisip. O, cerule! Picioarele îl duceau mai departe, tot mai departe...

— Ura, ura! zbieră marinarul. Elly, la mine fuga-marș! Sîntem salvați!

Elly se repezi buimacă pînă la el, și îndată ce sosi la fața locului pricepu adevăratul tîlc al cuvintelor lui Charly.

— Unchiule Charly, unchiule Charly — striga fata — să fugim cît mai repede de-aici!

— Da, ai dreptate! Cine știe cîtă vreme poate dăinui miraculosul efect al bobițelor înghițite! Să ne grăbim!

Aruncînd cîteva lucrușoare în rucsac, luînd cu ei cortul și lăsînd baltă restul calabalîcului, cei doi părăsiră în grabă locul unde fuseseră cît pe-aci să-și piardă viața. Toto alerga vesel alături de ei, iar cioara țopăia în frunte, arătîndu-le drumul.

După ce merseră vreo trei mile și băgară de seamă că pietroiul Gingemei a rămas dincolo de orizont, călătorii noștri făcură un scurt popas, ca să mai prindă puteri cu cîteva boabe de strugure, apoi își urmară cu voioșie drumul, străbătînd în acea zi aproape jumătate din calea ce o aveau de parcurs prin pustiu.

A doua zi dimineața constatară că cioara a dispărut. Dar nu avură vreme să-și bată prea mult capul cu faptul acesta, deoarece pasărea se întoarse în scurt timp, aducîndu-le un alt strugure în clonț...

— La naiba! exclamă zîmbind căpitanul și împărțind echipajului minunatele boabe dătătoare de viață. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut că o să am vreodată un furnizor întraripat atît de vrednic!

Valea strugurilor miraculoşi

Valea cuprinsă între două greabăne de munți ieșite în afara lanțului principal era deosebit de frumoasă. Prin mijlocul ei, trăgîndu-și izvoarele de sus, din regiunea înghețului veșnic, alerga un pîrîu înspumat, destul de măricel, de altfel, pe ale cărui maluri creșteau puzderii de pomi fructiferi. Zărind pîrîul, călătorii noștri se repeziră numaidecît să-și cufunde obrazul în apa lui rece și limpede ca cleștarul. Înviorîndu-se și potolindu-și setea, ei intrară într-un crîng smălțat cu tot felul de flori necunoscute lor, care de care mai frumoase. Aici, de fapt, începu șirul adevăratelor minunății.

Aplecîndu-și capul într-o parte, cioara rosti cu un glas din cale-afară de ceremonios și de clar totodată:

— Kaggi-Carr!

— Am mai auzit noi asta! se răsti Toto.

— Ați auzit, e drept, dar n-ați priceput nimic — răspunse supărată cioara. Acesta este numele meu. Așadar, îngăduiți-mi să mă prezint: Kaggi-Carr, prima degustătoare a bucatelor de la bucătăriile curții cîrmuitorului Orașului de Smarald, Mogîldeț cel Înțelept.

— Vai, scuză-mă! Îmi pare bine de cunoștință! răspunse cățelul, închinîndu-se respectuos. Pe mine mă cheamă Toto.

Auzind discuția, marinarul Charly Black, care ședea în iarbă, rămase încremenit de uimire. Văzîndu-l în halul acesta, Elly pufni în rîs și prinse a-l scutura de mînecă, zicînd:

— Unchiule Charly, vino-ți în fire! Doar ți-am spus de o mie de ori pînă acum că în Împărăția Fermecată animalele și păsările știu să vorbească!

— Una este să auzi treaba asta povestită de alții și alta-i să auzi cu propriile tale urechi — îngăimă marinarul. După cum văd, am nimerit de-a adevăratelea în Împărăția Fermecată. Totuși, nu-mi vine să cred... Charly nu putea de loc să-și vină în fire. Se uita cu ochii holbați cînd la cioară, cînd la cățeluș.

— De ce te miri atîta?! E foarte simplu — spuse cioara. Se vede cît de colo că vii din țări unde oamenii habar n-au de vrăjitorii.

— Chiar așa-i — încuviință marinarul. Și acum, că tot ai început să vorbești, povestește-ne, Kaggi-Carr, ce înseamnă scrisoarea asta misterioasă din pricina căreia ne-am pomenit azvîrliți într-o aventură atît de extraordinară.

— Într-adevăr, Kaggi-Carr — sări și Elly numaidecît — dezvăluie-ne taina scrisorii aduse de tine!

— Povestea mea va fi din cale-afară de lungă — răspunse cioara — de aceea zic că-i mai bine să o amînăm pe mîine. Dar ca să vă liniștesc, am să vă spun că atît Mogîldeț cît și Tăietorul de Lemne erau teferi și sănătoși în ziua cînd mi-am luat rămas bun de la ei și am purces spre Kansas. Doar atîta că stau închiși în vîrful unui turn înalt...

— Doar atîta?!... Păi ce-ai vrea mai mult? suspină Elly, cu lacrimi în ochi. Se vede cît de colo că nu ți-e milă de ei, dacă poți vorbi astfel...

Kaggi-Carr se simți jignită. O bucată de vreme ea rămase tăcută, apoi rosti cu amărăciune în glas:

— Ai dreptate, Elly, nu mi-e milă de ei nici cît negru sub unghie! De aceea i-am lăsat fără să-mi pese în nenorocirea în care se află, de aceea n-am vrut să iau scrisoarea, de aceea n-am plecat peste munți și pustiuri, primejduindu-mi de mii de ori viața.

Elly se rușină:

— Iartă-mă, Kaggi-Carr, buna noastră prietenă! Am spus o prostie, recunosc.

Cioara se îmbună.

— Bine, Elly — zise ea — altă dată să te gîndești la vorbele ce-ți ies din gură. Așadar, vă spuneam că cei doi prieteni stau închiși în turn, dar nu v-am spus esențialul: vrăjmașul care i-a închis acolo i-a amenințat că o să le ia viața dacă ei vor refuza să se supună voinței lui.

Elly sări ca arsă:

— Păi atunci de ce mai zăbovim pe aici?! Să pornim numaidecît...

— Iar mi-ai luat vorba din gură — o dojeni cioara. Prietenilor noștri li s-a dat un soroc de o jumătate de an ca să se gîndească și să ia o hotărîre, din care soroc s-au scurs abia trei luni. Prin urmare, avem înaintea noastră timp berechet pentru a putea acționa.

— Totuși nu strică să ne grăbim — interveni Charly Black. Mîine în zori ne vom urma drumul, iar ziua de azi o vom dedica odihnei. Mă gîndesc că nu ne-ar strica tuturor o masă mai de sat. Nu știi, Kaggi-Carr, pîrîul acesta o avea pește?

— Cum să nu, unchiule Charly, și încă ce pește! se entuziasmă cioara. În ce mă privește, îmi place peștele crud.

— Mie prăjit! exclamă Elly.

— Fiert îl vreau ! sări și Toto de colo.

Charly Black se apucă pe loc să-și pregătească uneltele. De sub căptușeala bonetei sale, marinarul scoase o sfoară și un cîrlig, tăie cu briceagul o nuia lungă, taman bună pentru undiță, meșteri o plută dintr-o tulpiniță de stuf, după care spuse:

— Ne mai lipsește nada!

Printre tufe și pomi zburau tot felul de insecte care de care mai frumoase, cu trupul de culoare verde-sidefiu, presărat cu puzderie de picățele aurii și roșii, dar gîzele astea erau atît de sprintene, încît marinarul nu reuși să prindă nici una. Zadarnice au fost și strădaniile Ellyei. În ajutor le veni Kaggi-Carr. Din cîteva salturi, ea lovi cu clonțul din zbor insectele, una după alta, așa încît Elly nici nu prididea să le adune.

Aproape de locul unde poposiseră ei, pîrîul forma un soi de iezătură adîncă, năpădită de nuferi. Aici se instală Charly cu undița lui, încredințînd Ellyei sarcina de a aduna vreascuri uscate pentru foc.

Recolta nu se lăsă prea mult așteptată. Abia de apucă Charly să arunce undița, că pluta o și luă razna pe fața apei. Marinarul simți o zbatere puternică la capătul firului și prinse încetișor a trage undița spre mal, mirîndu-se de rezistența ce o opunea prada. Curînd, pe iarba de pe mal scăpărară în soare solzii vineții ai unui pește mare, asemănător cu linul.

— Acest pește se cheamă la noi crocs — îi lămuri Kaggi-Carr, care urmărea cu multă atenție desfășurarea pescuitului.

Într-o jumătate de oră, Charly pescui vreo zece crocși de toată frumusețea. Dinspre locul unde ședea Elly se și vedea fumul: fata aprinsese focul.

Puși la frigare, crocșii se dovediră deosebit de gustoși, bineînțeles, pofta de mîncare nelipsindu-i nici unuia dintre meseni. La desert fură serviți faimoșii struguri, precum și niște nuci mari, cu coajă subțire și cu un miez moale și aromat.

Isprăvind de prînzit, călătorii noștri se întinseră fericiți în iarba deasă și înmiresmată a crîngului.

— Kaggi-Carr — zise marinarul, întorcîndu-se spre cioară — ia povestește-ne de unde și cum ai aflat despre strugurii aceștia miraculoși care ne-au salvat de la pieire?

Cioara înălță cu demnitate pliscul și zise:

— Voi, oamenii, după cum am băgat de seamă, de cele mai multe ori sînteți lipsiți de perspicacitate. Pe cînd vă aflați încă în captivitatea afurisitei ăleia de pietre a Gingemei, eu muream de necaz că nu vă dă prin cap să-mi deschideți

ușița coliviei. Numai Elly a priceput că piatra nu are nici o putere asupra mea, fiindcă eu mi-s de baștină din Împărăția Fermecată . . .

Auzind această laudă nemeritată, Elly roși pînă peste urechi și zise:

— Mi-am dat seama de acest lucru mult mai tîrziu, însă am fost de părere să-ți deschidem ușa coliviei tocmai ca să nu te prăpădești împreună cu noi.

— Asta îți face și mai mare cinste, Elly, deoarece este încă o dovadă a bunătății tale. Așa că, văzîndu-mă liberă, am pornit în direcția munților, tot gîndindu-mă cum să vă ajut. La urma urmei, ce puteam face eu, o amărîtă de cioară, împotriva farmecelor unei vrăjitoare atît de puternice? Deodată însă mi-a venit ideea salvatoare de a mă adresa Willinei. Mi-am zis: „ Willina e mai puternică decît Gingema. Doar ea și nimeni altul a făcut inofensiv uraganul Gingemei și a aruncat furgonașul-vagon în capul acesteia. Fără îndoială că zîna va ști să afle leacul și împotriva farmecelor acestei pietre“ . . . Cugetînd eu astfel am și pornit-o în zbor spre Țara Galbenă. Șase zile și șase nopți în șir am zburat pînă am ajuns acolo. Ciorile din partea locului m-au călăuzit pînă la Palatul Galben al Willinei, iar slugile bunei zîne m-au dus numaidecît înaintea ei. Ascultîndu-mi neliniștită istorisirea, Willina m-a întrebat: „ Care va să zică e vorba de Elly, de fetița aceea care s-a dus anul trecut la Goodwin pentru a interveni în favoarea prietenilor ei?“ „ Întocmai, am răspuns eu. Acum Elly vrea să-i salveze de la pieire pe cei doi prieteni ai noștri — pe Mogîldeț și pe Tăietorul de Lemne.“ „ Da, trebuie neapărat să-i dăm o mînă de ajutor, hotărî zîna, deoarece Elly este o fată bună și curajoasă.“ Spunînd asta Willina a scos din cutele mantiei sale o cărțulie micămititică, a suflat asupra ei și . . .

— Și cărțulia s-a prefăcut într-o cogeamite carte! încheie Elly.

— Chiar așa — încuviință cioara. Apoi zîna s-a apucat să răsfoiască acea carte uriașă, tot bolborosind ca pentru sine: „ A . . . ananași, argos, armată . . . B . . . balon, banane, botfori . . . C . . . camilafcă, căldare, căpută . . . Iată, am găsit: strugure! Ascultă, Kaggi-Carr: bambara, ciufara, turabo, furabo, lorica, erica . . . La marginea Marelui Pustiu, în valea Munților Creste-n-Azur, cresc niște struguri cu putere miraculoasă. Numai strugurii aceștia pot risipi vraja pietrelor așezate de Gingema de-a lungul fruntariilor împărăției sale.“ Într-aceeași clipă, cartea din mîna zînei și-a redobîndit forma de la început și s-a mistuit în cutele mantiei. Willina m-a întrebat: „ Cîtă apă mai aveau prietenii tăi în clipa cînd ți-ai luat zborul?“ „ Cam un sfert de butoiaș“, i-am răspuns eu. „ Atunci, la capătul acestei zile, prietenii tăi vor muri, spuse ea. Pustiul îi va ucide“. „ M-a cuprins spaima. Am gîngăvit: « Oare nu există nici un mijloc de a-i salva?»

„Nu te pierde cu firea. Un asemenea mijloc există, într-adevăr", răspunse ea, liniștită.

După asta, zîna s-a urcat pe acoperișul palatului său, m-a ascuns sub mantie și a rostit cu glas tare un descîntec, de care nu-mi mai aduc aminte. Cînd m-a scos de sub matie, ne și aflam în această vale pe care o vedeți, în fața unui butuc de viță cu niște ciorchini cît toate zilele.

Willina m-a poftit să gust din strugurii aceia, ca să prind putere. Am ciugulit vreo zece bobițe, după care îndată mi-am simțit trupul mai ușor decît un fulg. Rupînd un strugure mare, zîna mi l-a întins, spunînd: „Și acum, nu zăbovi o clipă!" „Buna mea zînă, i-am spus, o dată ce-ai început o faptă bună, oare n-ar fi nimerit să o duci pînă la capăt? De ce să nu străbatem cît ai bate din palme și restul drumului, pînă la prietenii mei aflați în primejdie de moarte?!" „Ești o pasăre fără minte, mi-a răspuns zîna. Orice-aș face, descîntecele mele nu mă pot ajuta dincolo de fruntariile Împărăției Fermecate. Iar dacă aș merge pe jos, aș ajunge mult mai tîrziu decît tine."

Înțelegînd cum vine toată socoteala, i-am mulțumit din inimă bunei zîne pentru ajutorul acordat, după care mi-am luat numaidecît zborul încoace. Restul îl cunoașteți — își încheie cu modestie istorisirea Kaggi-Carr.

Uluiți de tot ce auziseră, călătorii noștri stătură multă vreme fără a scoate o vorbă. În cele din urmă, Charly Black rosti:

— Într-adevăr, Kaggi-Carr, ne ești o prietenă de nădejde și îți cer iertare pentru josnicele bănuieli ce le-am nutrit, precum și pentru vorbele urîte ce ți-am adresat la plecare. Îți jur pe timona viitoarei mele nave că, dacă ai fi în slujba mea pe bord, te-aș face numaidecît șeful meu de echipaj!

Trebuie spus că asemenea vorbe în gura unui marinar sună ca cea mai înaltă apreciere.

Kaggi-Carr povesti călătorilor noștri pățaniile lui Mogîldeț și ale Tăietorului de Lemne. Necunoscînd aproape nimic din cele întîmplate lui Urfin Juce, ea nu-și putea explica în ruptul capului cum de a reușit el să dea viață soldaților de lemn.

Din cele istorisite de cioară reieșea că Urfin este un vrăjitor foarte puternic și că lupta împotriva lui nu se arată a fi de loc ușoară, dar spusele zburătoarei fură de ajuns pentru ca ascultătorii ei să înceapă a-l urî de moarte pe invidiosul și crudul dictator.

Mîrșava trădare a lui Ruff Bilan îi indignă și îi scîrbi pe toți în aceeași măsură. În schimb, atitudinea dîrză și curajul lui Mogîldeț și al Tăietorului de Lemne stîrniră lacrimi de admirație în ochii Ellyei, iar marinarul Charly Black declară solemn că n-ar sta o clipă pe gînduri să ia oricînd cu el asemenea oameni chiar și în cea mai primejdioasă călătorie pe mare. Devotamentul și curajul lui Dyn Gyor și al prietenului său Faramant întruniră, de asemenea, toate elogiile ascultătorilor.

— Așa s-au întîmplat lucrurile — își încheie istorisirea Kaggi-Carr.

Elly o întrebă:

— Da' ia spune-mi, ce soartă au avut totuși soldatul Barbălungă și prietenul său Străjerul Porții?

— Nu i-am mai văzut din ziua în care au fost luați prizonieri — răspunse cioara. M-a informat însă o vrabie care își are cuibul în oraș că amîndoi sînt ținuți în temnița de sub palat și că hrana ce o primesc este destul de bună. Se vede treaba că Urfin și-a pus în gînd să-i atragă de partea lui.

— Asta n-o să se întîmple niciodată! exclamă cu toată convingerea Elly.

— Și eu sînt de aceeași părere — se învoi cioara.

— Mda, o s-avem de furcă cu acest Urfin Juce și cu soldații săi de lemn — rosti marinarul, dus pe gînduri.

— Ce zici, unchiule Charly, o să reușim să-i venim de hac? întrebă Elly.

— Asta, numai văzînd și făcînd, cum ne spune o înțeleaptă vorbă rămasă din bătrîni — zîmbi marinarul. Să ne vedem mai întîi de partea cealaltă a munților, iar după aceea ne vom gîndi și la lupta ce o vom da împotriva lui Urfin Juce.

— Ia spune, Kaggi-Carr, cum de ai reușit totuși să mă găsești? o întrebă Elly pe cioară.

— Hm, a fost o treabă cîtuși de puțin ușoară, te rog să mă crezi — răspunse aceasta, umflîndu-se nițeluș în pene. Pustiul l-am străbătut fără prea multă bătaie de cap, avînd din spate un vînt prielnic, dar greutățile mari le-am întîmpinat abia după aceea. Cum bine știți, neputînd întreba pe primul om ieșit în cale: „Care-i drumul spre Kansas?", am fost nevoită să trag cu urechea la vorbele oamenilor, să aflu numele localităților, pierzînd astfel vreo cîteva săptămîni tot umblînd de colo-colo . . . Gîndiți-vă, așadar, cît de mare mi-a fost bucuria cînd am auzit, în sfîrșit, rostindu-se cuvîntul Kansas. Mă apropiam vertiginos de țintă. Într-una din seri te-am zărit pe tine, Elly, și te-am recunoscut numaidecît, deși te văzusem o singură dată în viață: în clipa cînd îl scoteau pe Mogîldeț din par. M-a cuprins o bucurie atît de mare, încît mi-am pierdut prudența dintotdeauna, lăsînd-o pe obrăznicătura aceea nesuferită să se apropie de mine și să mă lovească cu piatra . . .

— Ai săvîrșit într-adevăr o faptă vitejească, Kaggi-Carr! exclamă Elly, cuprinsă de admirație. Nu întîmplător s-au gîndit Mogîldeț și Tăietorul de Lemne să te trimită pe tine în această misiune atît de grea.

— Se prea poate — spuse cu prefăcută modestie Kaggi-Carr. Apoi, după cîteva clipe, adăugă: Pînă una, alta voi mai odihniți-vă, iar între timp eu voi încerca să găsesc o trecătoare printre piscurile de colo.

Zicînd acestea, cioara își luă zborul. Charly Black îi porunci Ellyei să tragă un pui de somn, iar el se apucă să pregătească lucrurile pentru viitoarea ascensiune.

După ce pescui vreo două duzini de crocși, Charly Black îi curăță și îi puse să se usuce la soare; pe o altă sfoară agăță ciorchini de struguri, pentru ca boabele lor să se stafidească bine sub arșița de foc a acelei zile. Apoi marinarul își scoase sculele de cizmărie, bătu ținte ascuțite în talpa ciubotei sale, precum și pe tălpile pantofilor Ellyei, prevăzînd cu un cui zdravăn și piciorul său de lemn, ca să nu-i alunece în timpul urcușului. Lui Toto, Charly îi făuri un soi de săndăluțe dintr-o coajă de copac flexibilă, ca nu cumva să-i degere labele cînd vor traversa ghețarii.

Aceste preparative ținură pînă seara tîrziu, cînd Kaggi-Carr se întoarse din recunoaștere. Cioara era frîntă de oboseală.

— Fir-ar să fie de munți! spuse ea, abia trăgîndu-și sufletul. Nu degeaba se zice că picior de om n-a trecut peste ei! Dar cu mine n-o să le meargă! Azi am cercetat partea de apus, iar mîine voi cerceta greabănele dinspre răsărit.

Călătorii noştri adormiră legănaţi de vuietul monoton al unei cascade ce cădea din munţi.

Elly visă toată noaptea pe soldaţii lui Urfin bocănind asurzitor cu picioarele lor de lemn pe faimosul drum aşternut cu pavele de cărămidă galbenă.

A doua zi cioara se făcu iar nevăzută în direcţia munţilor.

Rătăcind prin acea minunată vale, Charly Black descoperi nişte dovleci mari, sălbatici, în formă de pară. Descoperirea

îl bucură peste măsură. El alese cîțiva, îi tăie la unul din capete, îi scobi pe dinăuntru, curățîndu-i de miez și de semințe, după care, punîndu-i la uscat, obținu niște bidoane pentru apă de toată frumusețea. Ca să le poată duce în rucsacuri, el meșteri dopuri din coaja unui arbore de plută aflat prin apropiere.

Kaggi-Carr se întoarse tocmai cînd soarele se afla la crucea amiezii. Cioara nu mai putea de bucurie.

— Am găsit! Am găsit! strigă ea încă de departe, zărindu-și prietenii.

În timpul mesei, după ce înfulecă cu lăcomie cîteva bucăți dintr-un crocs prăjit, ea se apucă să le povestească următoarele:

— Cărarea, ce-i drept, nu-i dintre cele mai grozave, dar totuși ne va înlesni escaladarea lanțului muntos, deoarece șerpuiește printr-un defileu adînc, aflat la înălțime nu prea mare. Departe de mine gîndul de a mă lăuda, unchiule Charly, dar nu cred că vreo altă pasăre ar fi putut să descopere acest defileu în haosul de piscuri și de munți de-acolo...

— Îți jur pe capul tuturor ciorilor din lume că încă din prima clipă cînd te-am văzut mi-am zis că tu, Kaggi-Carr, nu ai asemănare cu nici o pasăre de pe lumea asta! spuse marinarul.

Iar Elly, de colo:

— Păi care altă pasăre de pe lumea asta, dacă nu ea, l-ar fi putut sfătui pe Mogîldeț să-și caute o minte, unchiule Charly?

Încîntată de laude, Kaggi-Carr încheie:

— Așadar, mîine putem pleca. Însă trebuie să pornim cu noaptea-n cap, deoarece drumul se arată din cale-afară de lung și de anevoios.

Charly Black nu avea la el cele necesare îndeobște alpiniștilor, cum ar fi, de pildă, piroanele de bătut în stîncă, scările de frînghie și altele, însă nici nu le trebuia așa ceva. Călăuziți de ghidul lor înaripat, ei ocoleau fără bătaie de cap pantele abrupte, grohotișurile, prăpăstiile pe fundul cărora vuiau torente înspumate.

La unele escaladări mai periculoase, Charly Black și Elly se legau cu o funie, iar fata îl lua în brațe pe Toto.

Străbătuseră o bună bucată din drum cînd, pe neașteptate, se poticniră de un obstacol serios: o crăpătură adîncă se căsca în masivul stîncos pe care îl traversau. Cîntărind din ochi situația, Elly se încredință că nu va fi în stare să sară peste hău, fără a mai vorbi de Charly, care avea un picior de lemn.

Descumpănit, grupul se opri, cea mai supărată dintre toți fiind Kaggi-Carr, în calitatea ei de ghid. Cioara nu-și putea ierta că nu băgase de seamă acest obsta-

col, deși, de la înălțimea la care zburase ea, crăpătura arăta, pesemne, cel mult cît un fir de ață. . . Ce era de făcut?

— Ia să dau o raită, să văd dacă n-o putem ocoli cumva — zise Kaggi-Carr, luîndu-și îndată zborul.

Peste o jumătate de oră, cioara se întoarse plouată.

— Jur împrejur, cît vezi cu ochii, numai stînci și prăpăstii de netrecut! raportă ea.

Un zîmbet trist se ivi pe chipul Ellyei.

— Prietenul meu Mogîldeț — spuse fata — cred că ar fi judecat lucrurile în felul următor:„ Ceea ce vedem noi în față este o groapă adîncă peste care nu se poate trece cu piciorul. După cum știm cu toții, în asemenea împrejurări, oamenii folosesc podurile. Așadar, urmîndu-le exemplul, se cade să construim un pod".

Charly Black se lovi cu palma peste frunte, strigînd:

— Elly, ești o fată genială! Sigur că da, să construim un pod!

— Unchiule Charly — spuse din nou fata — dumneata uiți că în jurul nostru nu există nici un copac! Doar dacă ne-am întoarce în faimoasa Vale a Strugurilor. . .

— Ai uitat și tu un amănunt, Elly — zîmbi marinarul. Și anume, ai uitat de *fă-te-orice-mi-se-năzare* din rucsac, care va lua astăzi forma unui pod în toată legea!

Spunînd asta, Charly Black scoase din rucsac o funie subțire, dar foarte trainică, o desfășură, apoi o puse în două și aruncă celălalt capăt pe malul opus al prăpastiei, agățîndu-l de ieșitura unei stînci. Izbutindu-i manevra, el întinse bine funia, fixînd-o solid și de partea astălaltă, după care repetă de cîteva ori operația, astfel că, în scurt timp, între cele două maluri se întinse un minunat pod de funii.

Elly se uită nedumerită la el:

— Unchiule Charly, după mine, pe o frînghiuță ca asta se poate preumbla doar o vrabie.

— Nu te grăbi, fata mea — răspunse surîzînd marinarul. Ceea ce vezi tu acum nu-i decît temelia viitorului pod. Adevăratul pod este colea. . .

Zicînd acestea, marinarul scoase din rucsac miraculoasa bucată de mătase și o umflă bine, obținînd o pernă uriașă, pe care o fixă apoi între funiile întinse ca niște strune. Elly sări în sus de bucurie.

Marinarul fu primul care încercă rezistența podului, trecînd de-a bușilea pe partea cealaltă. Operația decurse cum nu se poate mai bine. Elly și Toto îi

urmară exemplul. Văzîndu-se toți pe celălalt mal al prăpastiei, Charly Black dezumflă mătasea, o ascunse în rucsac, apoi desfăcu nodurile funiei și . . . cît ai bate din palme, ia podul de unde nu-i.

Așadar, porniră mai departe.

După cîteva ore de mers, defileul rămase în urmă, schimbîndu-se totodată și peisajul din jur. Ghețurile dispăruseră, iar stîncile nu mai erau atît de golașe, căci pe alocuri începură să se ivească și copaci. Într-unul din aceste locuri, călătorii noștri făcură popasul de noapte.

A doua zi dimineață, grupul ajunse la poalele munților. În fața călătorilor se afla Țara Albastră. Dintr-o ochire, Elly recunoscu minunatul meleag al Mestecușilor.

Nimic nu se schimbase aici. Aceleași poieniște cu iarbă moale și fragedă, aceiași pomi cu fel și fel de fructe, care de care mai fistichii și mai plăcute la gust, aceleași flori albe, albastre, viorii răspîndind miresme îmbătătoare. De pe crengile pomilor o salutau pe Elly, cu glasuri ciudate, papagali avînd toate culorile pămîntului. Prin torentele repezi, cu ape ca de cleștar, puzderii de pești argintii își scăpărau solzii în soare, fugărindu-se într-o hîrjoană fără istov.

Elly și Toto cunoșteau această priveliște de o neasemuită frumusețe, cîtă vreme Charly Black, întîlnind-o pentru prima oară, rămase uluit. Toate cîte le văzuse el în lungile sale călătorii de-a lungul și de-a latul pămîntului păleau în fața celor de acum.

Și, așa cum i se întîmplase Ellyei cînd sosise pentru prima dată aici, de după copaci se arătară curînd cele mai încîntătoare și mai plăcute făpturi omenești din cîte se află pe lumea asta: Mestecușii. Fata îi recunoscu numaidecît. Purtau aceleași haine albastre de catifea, aceiași pantaloni strîmți, aceiași botfori în picioare și aceleași pălării țuguiate, cu bile mici de cristal în vîrf, cu zurgălăii clinchetind necontenit sub borurile largi . . .

Zîmbindu-i prietenos Ellyei, Mestecușii își scoaseră pălăriile și le așezară pe iarbă, pentru ca zvonul zurgălăilor să nu le stînjenească vorba, iar cel mai în vîrstă dintre ei se adresă Ellyei cu următoarele cuvinte:

— Bun venit ție și însoțitorului tău pe meleagurile noastre, Zînă a Furgonașului Fatal! Sîntem din cale-afară de bucuroși a te vedea iar printre noi. Da' ia spune-ne, Zînă bună, de data asta cu ce anume ai binevoit să vii pînă aici, că doar furgonașul nu-l vedem nicăieri?

— Am venit pe jos, străbătînd munții, și sînt nespus de fericită că vă pot vedea iar, bunii mei prieteni!

Unul dintre Mestecuși ridică nedumerit din umeri, după care întrebă:

— Oare zînele știu să meargă și pe jos?

Elly rîse cu poftă.

— Doar v-am mai spus și data trecută că nu sînt zînă, ci o fată obișnuită, o fată ca oricare alta.

Mestecușul cel mai în vîrstă clătină din cap cu neîncredere, spunînd:

— După cîte știm, fetele obișnuite nu zboară în Furgonașe Fatale și nu se așază pe capul vrăjitoarelor rele. Fetele obișnuite nu zboară în Kansasul cel îndepărtat și necunoscut nouă, încălțate cu pantofi fermecați!

— După cum văd, cunoşti toate peripeţiile prin care am trecut! se minună Elly. Ei bine, spuneţi-mi zînă dacă vreţi, că degeaba m-aş strădui să vă conving că nu-i aşa. Acesta este unchiul meu Charly. E drept, îi lipseşte un picior, dar asta nu-l împiedică să fie cel mai bun şi cel mai drăguţ unchi din lume!

Mestecuşii, care apucaseră să-şi pună pălăriile în cap, se înclinară adînc înaintea marinarului, zurgălăii lor prinzînd glas numaidecît.

Mititei cum erau, ei cătau la marinar cu oarecare spaimă: deşi de statură potrivită, unchiul Charly părea printre dînşii un adevărat uriaş.

Abia acum Charly Black înţelese de ce omuleţii din faţa lui poartă ciudatul nume de Mestecuşi: falca de jos li se mişca necontenit, ca şi cum ei ar fi mestecat ceva, şi la fel li se mişcau buzele şi obrajii. Curînd însă marinarul se obişnui cu această particularitate a amabilelor şi simpaticelor gazde, nemaibăgînd-o în seamă.

— Da' ia spuneţi-mi, prieteni — îi întrebă Elly — cum o duceţi?

— Greu o ducem! oftară Mestecuşii şi începură pe loc să bocească amarnic.

Iar pentru ca zurgălăii cu clinchetul lor să nu-i împiedice a plînge în voie, îşi scoaseră din nou pălăriile, punîndu-le în iarbă, alături.

— Tu ne-ai eliberat de sub jugul perfidei Gingema, dar în locul ei a venit Urfin Juce, un vrăjitor tot atît de rău — spuse Mestecuşul cel mai vîrstnic. El a dat viaţă blănii de urs şi unor soldaţi de lemn tare fioroşi. Urfin ăsta l-a înlăturat de la putere pe Pheem Cocs, cîrmuitorul ales de noi, punînd stăpînire pe Oraşul de Smarald.

— Bine, dar el se află departe de voi. Atunci cum de vă poate căşuna atîtea neajunsuri? întrebă Elly.

— Ne căşunează prin locţiitorul său, unul cu numele de Cabro Gwin, pe care l-a trimis încoace cu un pluton de Capete de Lemn. Acest Cabro Gwin e un cîine de om şi un jecmănitor cum nu se află altul. Numai ce-l vezi dînd năvală în casele noastre, în fruntea afurisiţilor săi de soldaţi, şi cărînd tot ce-i poftеşte inima.

— L-am cunoscut pe acest Cabro Gwin — spuse Kaggi-Carr. El este unul dintre trădătorii care au trecut de partea lui Urfin Juce.

— Să te fereşti, stimată Zînă, de acest individ — grăi Mestecuşul cel vîrstnic. Dacă află el de sosirea voastră aici, numai bine n-are să vă fie.

— Jur pe capetele tuturor piraţilor mării că el trebuie să se ferească de noi! strigă mînios Charly Black. Cu noi o să i se înfunde!

Înfățișarea fioroasă a uriașului din fața lor, îi înspăimîntă atît de rău pe Mestecuși, încît bieții omuleți începură să tremure ca scuturați de friguri.

— Trebuie să știți un lucru — încercă să-i liniștească Elly. Noi am venit aici, în Împărăția Fermecată, ca să o eliberăm de sub jugul lui Urfin Juce.

Auzind acestea, Mestecușii fură cuprinși de o bucurie fără margini. Ei prinseră a rîde, însoțindu-și veselia cu clinchetul zglobiu al zurgălăilor de la pălării, pe care între timp le ridicaseră de jos și le țineau în mînă.

Aici, la poalele munților, neaflîndu-se așezări omenești, Cabro Gwin nu venea niciodată cu Capetele sale de Lemn, de aceea Charly Black hotărî să așeze deocamdată tabăra chiar pe locul unde poposiseră ei. El înălță cortul sub crengile încărcate cu roade ale unui pom.

Mestecușii nu văzuseră în viața lor cum arată un cort, așa încît rămaseră cu gura căscată cînd sub ochii lor răsări cît ai bate din palme coșcogeamite casă de toată frumusețea. Apoi, lăsîndu-și prietenii să se odihnească, omuleții plecară.

A doua zi dimineața se înfățișară iar, aducînd cu ei atîtea merinde, încît Charly Black fu nevoit să-i roage să ia o bună parte înapoi. Mestecușul cel mai vîrstnic le spuse că vestea sosirii Zînei Furgonașului Fatal s-a împrăștiat cu iuțeala fulgerului în toată țara, stîrnind negrăită bucurie în inimile locuitorilor și asigurîndu-i totodată că nu se va afla niciclnd în rîndurile lor vreun nemernic care să-i dea de știre lui Cabro Gwin.

După ce omuleții plecară, Charly, Elly, Kaggi-Carr și Toto ținură numaidecît un consiliu militar. Cumpănind lucrurile, ei ajunseră la concluzia că, cel puțin deocamdată, forțele de care dispun sînt neîndestulătoare pentru a întreprinde un marș asupra Orașului de Smarald, drumul pînă acolo fiind foarte-foarte lung și legat de nenumărate primejdii. Pentru a se încumeta la atare faptă, aveau nevoie de întăriri, care nu puteau veni decît din partea prietenului și aliatului lor Leul Curajos.

Trăind izolat de restul lumii în afundurile codrului, fără îndoială că Leul habar nu avea de năpasta ce se abătuse asupra bunilor săi prieteni, Mogîldeț și Tăietorul de Lemne.

Hotărîră, așadar, ca cioara Kaggi-Carr să plece numaidecît în căutarea Leului și să-l aducă în Țara Mestecușilor. Ocrotiți de el, călătoria lor va fi mai ușoară și mai lipsită de primejdii.

Kaggi-Carr fu prevenită cu strășnicie ca nimănui, în afară de Leu, să nu dezvăluie taina sosirii Ellyei și prietenilor ei în Împărăția Fermecată.

Făgăduind că va păstra cu sfințenie această taină, Kaggi-Carr își luă zborul.

Cînd un jurămînt este călcat în picioare

În pădurea unde hălăduia Leul Curajos, cioara ajunse fără a întîmpina vreun neajuns. Aflînd că Mogîldeț și Tăietorul de Lemne au fost întemnițați, Leul se întristă atît de tare, încît ochii i se umplură de lacrimi, pe care fu nevoit să și le șteargă cu pămătuful cozii. În schimb, îl bucură nespus vestea sosirii Ellyei. Lăsîndu-l pe Tigru drept locțiitor al său la cîrma regatului, Leul Curajos o porni la drum. Cum viteza de deplasare a ciorii era mult mai mare, ea hotărî să facă un popas de cîteva zile în Orașul de Smarald.

Prima vizită fu, bineînțeles, în turnul unde se aflau închiși Mogîldeț și Tăietorul de Lemne. Cioara fu primită cu negrăită bucurie de către cei doi prieteni, deoarece aceștia, văzînd că Kaggi-Carr nu se mai întoarce atîta amar de vreme și zicîndu-și că pesemne i s-o fi întîmplat cine știe ce nenorocire pe drum, se pregăteau cu resemnare să primească osînda făgăduită de dictator.

Și aici, Kaggi-Carr săvîrși o greșeală de neiertat. Din pricina bucuriei ce-o încercă la vederea vechilor prieteni, ea uită cu desăvîrșire de promisiunea făcută și dădu frîu slobod clonțului...

La drept vorbind, cum putea oare trece sub tăcere faptul că și-a îndeplinit în modul cel mai strălucit misiunea, aducînd-o într-ajutor nu numai pe Elly, dar și pe unchiul acesteia, pe Charly Black, navigator faimos și meșter neîntrecut în cîte și mai cîte minunății și scorneli?!

Auzind una ca asta, cei doi prieteni mai s-o înăbușe cu îmbrățișările pe biata cioară. Cînd Kaggi-Carr își dădu seama de ce a făcut, era prea tîrziu. Ca să-și repare cît de cît greșeala, ea le ceru prietenilor săi să jure că nu vor dezvălui nimănui această taină.

Plin de demnitate, Mogîldeț îi răspunse:

— Rogu-te să ai toată încrederea în mintea mea cea înțeleaptă, deoarece ea știe ce înseamnă o taină și cum trebuie păstrată. Apoi, Kaggi-Carr, am și eu a-ți spune o noutate, poate tot atît de importantă: în vreme ce tu ai lipsit, Tăietorul de Lemne m-a învățat să rezolv în minte toate operațiile aritmetice cu numere pînă la o mie. Îndeletnicirea asta ne-a mai alungat plictisul, iar mie personal îmi va fi de negrăit folos cînd mă voi întoarce din nou la cîrma Orașului de Smarald.

Cu gîndul cam într-aiurea, cioara îl felicită pe Mogîldeț pentru acest rezultat strălucit, după care își luă zborul spre Capitală, cu inima grea ca niciodată.

Ce trist arăta acum orașul! Nu mai scînteia scăldat în luminile verzi ale minunatelor sale smaralde. Nestematele fuseseră scoase de pe canaturile porților, unde încîntau din prima clipă privirile vizitatorilor, de asemenea din ziduri și de pe turnurile palatului. Dar nu numai smaraldele avuseseră această soartă. Pînă și cristalele cele simple fuseseră jefuite. Orașul arăta mohorît, abătut, fără fîntînile-i țîșnitoare ce zugrăveau curcubeie sub bolta albastră a cerului, fără rondurile nesfîrșite de flori în toate culorile, fără verdele crud și fermecător al parcurilor.

Pe zidul palatului, unde altădată îl puteai vedea pe Dyn Gyor în strălucitoarea-i armură, cu barba pînă la pămînt, podoabă cu care se mîndrea nu numai vrednicul oștean, dar și întreaga cetate, stătea acum de strajă o namilă hîdă de soldat cu trup de lemn vopsit în culoare portocalie, ieșită la soare și scorojită, cu ditai ciomag în mînă.

După atîta drum și osteneală, simțind o foame cumplită, Kaggi-Carr zbură spre palat, în nădejdea de a-l găsi acolo pe bucătarul Ballwol, vechiul ei prieten, care îl slujise și pe Goodwin și care, pe vremea domniei lui Mogîldeț cel Înțelept o ospătase pe Kaggi-Carr cu toate bunătățile pămîntului. Cioara nu se înșelase: bucătarul Ballwol nu găsise în el destulă tărie de a se despărți de minunatele bucătării ale palatului și de belșugul acestora, rămînînd, cu sufletul înveninat, să-l slujească mai departe pe tiran.

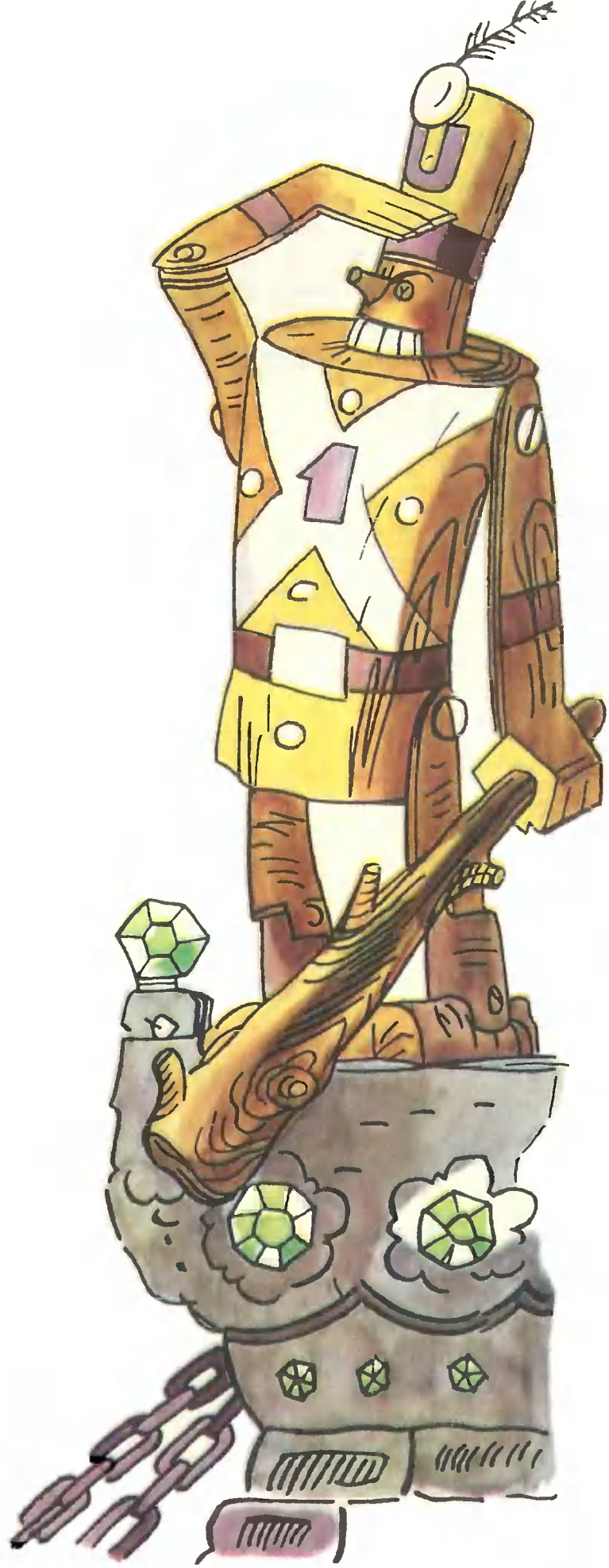

Grăsunul Ballwol o întîmpină bucuros pe vechea lui prietenă, punîndu-i dinaintea clonţului tot ce-i poftea inima. În timp ce Kaggi-Carr îşi potolea foamea, bucătarul, plictisit de îndelungata singurătate, prinse a-i turui pe nerăsuflate toate cele noutăţi cîte se adunaseră în ultima vreme.

Treburile oraşului mergeau negrăit de prost din ziua în care Urfin pusese mîna pe putere. Odinioară, locuitorii Oraşului de Smarald fuseseră oamenii cei mai veseli şi mai nepăsători din lume, dar acum se mustrau amarnic pentru ticăloşia de care dăduseră dovadă, neluînd parte la apărarea cetăţii. Bucuria le pierise din inimi, azi înveninate cumplit de fărădelegile şi de furtişagurile săvîrşite de cîrmuitor.

Dar, din cele spuse de Ballwol, reieşea că însuşi Urfin nu prea avea parte de te miri ce bucurie din ziua în care pusese mîna pe Oraşul de Smarald. Servindu-l la masă, bucătarul băgase de seamă că tiranul stă veşnic posac şi ascultă în silă minciunile şi linguşitoarele urări ale curtenilor săi, simţindu-se fără îndoială la fel de singur ca pe vremea cînd era un simplu tîmplar în Ţara Mestecuşilor. Pesemne că mai lesne i-ar fi fost atunci să cîştige cît de cît inimile oamenilor, decît acum, cînd toţi îl urau de moarte, dar îi făceau hatîrul şi i se ploconeau fie de teamă, fie din interes. Îndestulîndu-şi pipota, cioara îi mulţumi lui Ballwol pentru îmbelşugatele bucate, luîndu-şi

apoi bun rămas pînă a doua zi. De astă dată izbuti să-şi ţină limba şi nu suflă o vorbuliţă despre scopul venirii ei în Oraşul de Smarald.

După ce părăsi palatul, Kaggi-Carr prinse a se vîntura de colo-colo, aşezîndu-se pe pervazul ferestrelor sau în pragul uşilor deschise şi trăgînd cu urechea la pălăvrăgeala oamenilor. Astfel se încredinţă că, într-adevăr, locuitorii Oraşului de Smarald regretau amarnic faptul că rămăseseră surzi la chemările deznădăjduite ale lui Mogîldeţ în zilele cînd vrăjmaşii asediau cetatea. Dragă le-a fost libertatea pe care au pierdut-o, şi acum ar fi fost bucuroşi să jertfească orice pentru redobîndirea ei.

De asemenea, Kaggi-Carr înţelese că, închizîndu-l pe Mogîldeţ şi pe al său prieten Tăietorul de Lemne în turn spre a putea fi văzuţi de toată lumea, Urfin Juce greşise socoteala. El nădăjduia că oamenii, văzîndu-i acolo, vor înălţa în slăvi puterea şi mărinimia lui, dar lucrurile se petrecură tocmai pe dos. Locuitorii oraşului îl blestemau mai cu foc pe vicleanul tiran, cei doi întemniţaţi devenind pentru ei eroi în toată puterea cuvîntului.

Povestind toate aceste lucruri lui Mogîldeţ, Kaggi-Carr săvîrşi cea de a doua mare greşeală.

Înfumurîndu-se peste măsură și simțind dintr-o dată o inimă de leu bătînd în pieptul său de paie, Mogîldeț scoase capul printre gratiile celulei, iar cum jos, în piață, se nimeri să fie un pîlc de oameni, el îi rugă să mai cheme și pe alții, deoarece are de gînd să le țină o cuvîntare.

Știrea se răspîndi cu iuțeala fulgerului atît în oraș cît și în împrejurimi, așa încît în scurtă vreme la poalele turnului se adună o mare mulțime de oameni, fapt care ar fi trebuit să pună pe gînduri străjile lui Urfin, dacă, bineînțeles, capetele lor de lemn ar fi putut să gîndească.

Așadar, Mogîldeț ținu o cuvîntare înflăcărată. Amintind locuitorilor orașului de rușinoasa lor comportare din zilele asediului, el le ceru să dea dovadă măcar acum de bărbăție și să se împotrivească din răsputeri cotropitorilor prin toate mijloacele ce le stau la îndemînă. În afară de asta, uitînd de făgăduiala făcută ciorii, Mogîldeț îi înștiință pe locuitori că în scurtă vreme atît el cît și amicul său Tăietorul de Lemne vor fi eliberați din captivitate de Elly, care a și sosit în Țara Mestecușilor . . .

Geaba se străduiau Tăietorul de Lemne și Kaggi-Carr să-i înfrîneze elanul. Mogîldeț continua să zbiere cu înverșunare, blestemînd și amenințîndu-l pe Urfin, dușmanul său de moarte.

Bineînțeles, Capetele de Lemn aflate acolo nu pricepură mare lucru din belicoasele lui strigăte, dar, din nefericire, tocmai atunci își făcu apariția în mijlocul mulțimii Ruff Bilan. Auzindu-l cum se laudă, primul

administrator al statului își dădu imediat seama de însemnătatea veștii pe care o va duce dictatorului. Deci după ce porunci Capetelor de Lemn să împrăștie mulțimea adunată, Ruff Bilan o porni la trap spre oraș.

Ajuns la palat, el îi raportă amănunțit lui Urfin Juce cele întîmplate, arătînd că în ațițătoarea sa cuvîntare Mogîldeț a pomenit și despre sosirea fetiței Elly în Împărăția Fermecată, a aceleiași Elly care, cu un an în urmă, a adus pieirea vrăjitoarelor Gingema și Bastinda.

Deși la auzul acestei vești Urfin păli la obraz, el izbuti totuși să se arate nepăsător, dînd pe loc următoarea poruncă:

— Neobrăzatul răzvrătit Mogîldeț să fie închis în carcera subterană, unde va fi ținut trei zile, iar fetișcana Elly să fie prinsă și adusă în Orașul de Smarald. Aici mă voi răfui cu ea!

După ce soldații de lemn ai lui Urfin împrăștiară cu măciucile mulțimea adunată în jurul turnului, Kaggi-Carr îl mustră astfel pe Mogîldeț:

— Ce să zic, grozav ai mai păstrat taina încredințată, cu mintea ta de paie!...

Mogîldeț tăcea amărît. De altfel, cioara nu-și mai bătu gura cu el, deoarece se știa mai vinovată decît Mogîldeț. Acum trebuia să se gîndească la ce mai putea să repare. Dar chiar în clipa cînd cei trei prieteni se așezară la sfat, pe scară se auzi un tropot greu de picioare: erau Capetele de Lemn care veneau să-l ridice pe fostul cîrmuitor...

Primii doi soldați ce se iviră în capul scării zburară de-a berbeleacul de pe platformă, năuciți de pumnii de fier ai Tăietorului de Lemn. Neputîndu-l răzbi, Capetele de Lemn strigară după ajutor. Abia cînd trupurile lor alcătuiră un soi de dop în capul scării, astfel ca nici unul dintre ei să nu mai poată cădea, Tăietorul de Lemne fu înghesuit din toate părțile și legat burduf.

Dus în carcera subterană și agățat într-un cui bătut în perete, Mogîldeț aruncă tartorilor săi o privire plină de dispreț și se apucă îndată să facă în minte niște calcule aritmetice.

Întorcîndu-se pe platformă, Kaggi-Carr îl slobozi din legături pe Tăietorul de Lemne, povățuindu-l totodată să stea cuminte pînă la întoarcerea ei împreună cu Elly și cu ceilalți.

— Altminteri, ai să rămîi legat fedeleș pînă în ziua sosirii noastre — îi spuse ea. Și-acum trebuie să plec. Ce prostie, zău...

Luîndu-și zborul, ea nu mai apucă să-și termine fraza, dar Tăietorul de Lemne pricepu ce anume voise să spună cioara. Biata de ea, regreta amarnic prostia pe care o făcuse dezvăluindu-i lui Mogîldeț taina și vîrîndu-l nevinovat în bucluc.

Întîlnirea cu Leul Curajos

Peste vreo trei săptămîni de încordată așteptare, din afundurile desișului aflat în preajma taberei se auzi un răget cumplit: Leul Curajos îi vestea Ellyei sosirea lui...

Fata fugi numaidecît în întîmpinarea prietenului său. Bucuroasă de a-l revedea, ea îi cuprinse cu brațele grumazul împodobit cu zgarda frumoasă de aur primită în dar de la Mestecuși și îi răvăși uriașa coamă, sărutîndu-i mustățile aspre și ochii mari și galbeni. Iar Leul, răsfățat de mîngîieri, se întinse moale în iarbă și, scurmînd pămîntul cu ghearele, prinse a toarce de fericire, asemenea unui motan uriaș.

— Ah, Elly, Elly — spuse Leul — dacă ai ști ce fericit sînt că te văd iar! Parcă mi-a mai trecut și durerea din labele mele tocite pînă la sînge de atîta drum cît am străbătut pînă aici...

Elly se uită la labele Leului și inima i se strînse de milă: într-adevăr, labele prietenului ei erau într-un hal fără de hal.

— Lasă că le doftoricim noi, dragă Leule, și te facem bine. Unchiul Charly a pregătit o alifie strașnică din miez de nucă și nu se poate ca ea să nu-ți fie de folos...

Marinarul îl salută pe Leu cu toată căldura, iar acesta îl trecu numaidecît pe lista prietenilor săi.

În aceeași clipă veni fuga din pădure Toto, care își tot căta de treabă pe-acolo vîrînd spaima în papagali.

Întîlnirea dintre Leu și Toto fu dintre cele mai cordiale. Ei își întinseră labele, apoi Leul căscă o gură cît o șură, prefăcîndu-se că vrea să înghită cățelul, glumă pe care o mai făcuse și cînd se cunoscuseră prima oară. Toto se prefăcu a fi speriat de moarte, după care se apucă să vîneze pămătuful din vîrful cozii leului. De astă dată, fu rîndul Leului să se arate înspăimîntat: vîrîndu-și coada între picioare, el începu să se învîrtească pe loc ca un titirez...

Privind la șotiile celor doi, Elly rîdea cu lacrimi.

— Vă jur pe piciorul meu de lemn că ăsta ar fi cel mai grozav număr de atracție pe arena oricărui circ din lume! spuse rîzînd în hohote marinarul.

— Dar unde-i Kaggi-Carr, Leule? întrebă deodată Elly, amintindu-și de cioară. N-a venit cu tine?

— Nu, am călătorit singur pînă aici — răspunse Leul. După ce mi-a transmis rugămintea ta, cioara mi-a spus că are de gînd să se abată prin Orașul de Smarald unde are niște treburi urgente.

Charly Black clătină neliniștit din cap:

— Ce naiba i-o fi venit să se ducă într-acolo? Tare mi-e frică să nu ne facă vreun pocinog . . .

— Ei, asta-i, unchiule Charly! sări Elly în apărarea ciorii. Kaggi-Carr e o pasăre cu destulă minte.

— Nu zic ba — bombăni marinarul — dar nu-i lipsește nici lăudăroșenia . . .

Apoi se apucă să-l doftoricească pe Leu. După ce-i unse bine labele însîngerate cu alifie de nucă, i le înfășură în fîșii moi de scoarță jupuită anume de pe tulpina unui arbust. Simțindu-se dintr-o dată mai ușurat, Leul se tolăni în iarbă, iar Elly se așeză alături și se apucă să se joace cu pămătuful cozii lui.

— Și cum ai ajuns pînă la noi, prietene? îl întrebă fata. Ai avut cumva neplăceri pe drum?

— Trei neplăceri am avut — suspină Leul — dintre care două mai mici și una mai mare. Neplăcerile mai mici mi le-a pricinuit trecerea înot de două ori a Rîului Mare. L-am trecut o dată în locul unde, dacă-ți mai amintești, ne-a prins revărsarea apelor lui, iar a doua oară, unde era cît pe-aci să-l pierdem pe Mogîldeț. Am ieșit cu bine din ambele încercări. Cît despre cel de al treilea necaz . . . ah, dacă ai ști! . . .

Aici Leul se scutură ca de un coșmar, mîrîind înfundat.

— Ei, haide, povestește odată! spuse nerăbdătoare fata.

— De unde crezi că putea să-mi vină necazul ăsta, dacă nu din partea afurisiților ălora de tigri cu colți-baionetă! Din ziua cînd Goodwin mi-a dat să beau curaj din blidul cel de aur, nu mi-a mai fost frică de dihăniile astea hidoase, dar trebuia totuși să trec prin pădurea lor. Spune și tu, ce rost ar fi avut să-mi dau viața vitejește, omorînd vrăjmașii, iar tu, Elly, să mă aștepți apoi zadarnic săptămîni și luni în șir? Ei bine, m-am hotărît pînă la urmă să mă strecor pe furiș prin Pădurea Tigrilor. Lunecam aproape neauzit pe marginea drumului cu pavele de cărămidă galbenă, muncit de un singur gînd: să trec cu bine prin dreptul cotloanelor pe care le știi și tu, cînd, deodată, aud în stînga un pufăit înfundat. Întorcînd capul într-acolo, numai ce oblicesc în desiș doi ochi arzînd ca niște torțe . . . În aceeași clipă, din dreapta alt „puf-puf“ îmi ajunge la ureche! Un alt dușman! Uitînd de labele mele însîngerate, am făcut un salt, pe care n-ar fi fost în stare să-l facă nici un leu în lumea asta. O dată cu mine au sărit și tigrii,

chitind să pice asupră-mi, dar se loviră unul de altul cu piepturile lor vînjoase. Ei, să fi văzut ce-a fost după aceea! Oțărîndu-se vîrtos că prada ia-o de unde nu-i și că vina, de bună seamă, a celuilalt este, numai ce prind să se învălmășească tigrii mei, urlînd de se cutremura pădurea, în vreme ce smocuri de blană zburau tocmai în vîrful copacilor... Și, zău, aș fi rămas să văd pînă la capăt comedia, dacă nu mi-ar fi fost drumul cu atîta grabă. Și uite așa, punîndu-mi nădejdea în picioare, m-am tot dus, lăsînd în urmă priveliștea și ajungînd, teafăr și nevătămat, dacă nu punem la socoteală labele, în locul unde mă vezi. Asta a fost cea de a treia neplăcere, cea mai mare dintre toate — își încheie Leul istorisirea.

În zorii zilei următoare apăru, în sfîrșit, și Kaggi-Carr. Cioara era atît de fîstîcită, încît Charly Black înțelese pe loc că teama ce-l încercase era îndreptățită.

— Haide, vorbește! o îndemnă el cu asprime.

Nefiind mincinoasă din fire, Kaggi-Carr istorisi totul de-a fir-a-păr. O mîhnire adîncă îi cuprinse pe toți cînd aflară de la ea că Urfin știe de sosirea Ellyei în Țara Mestecușilor. Văzînd chipul trist al fetei, Kaggi-Carr se căină amarnic, spunînd:

— Recunosc, a mea este vina, prieteni, și vă rog să mă iertați! Am să vă călăuzesc pînă în Orașul de Smarald în așa fel, încît nici un spion de-al lui Urfin să nu vă dibuiască urmele...

Aici, Charly Black și Elly, amintindu-și peripețiile lor din Marele Pustiu, precum și felul în care Kaggi-Carr izbutise să-i salveze de la o moarte sigură, o iertară pe flecara și ușuratica lor prietenă.

Cioara se înveseli numaidecît și se apucă să le povestească tot ce văzuse și auzise în timpul vizitei sale în Orașul de Smarald.

Eliberarea Mestecușilor

Leul zăcea pe spate, cu labele în sus, iar Elly, stînd alături de el, îl doftoricea iar, schimbîndu-i pansamentele. Charly Black făcea ordine în rucsac și prin buzunare, așezînd la locul lor sculele, cuiele, ghemele de sfoară...

Îndeletnicindu-se el cu treaba asta, la un moment dat îi scăpă din mînă o cutioară, care căzu în iarbă lîngă Elly tocmai în clipa cînd fata se apleca să ia borcănașul cu alifie de nucă. Cum Elly, fără să vrea, călcă cu piciorul pe cutie, apăsă pesemne un anume resort, și dinăuntru . . . zvîrrr! țîșni o panglică lungă și strălucitoare de oțel și căzu drept în capul Leului.

Sprinten, ca de altfel toate fiarele pădurii, Leul se feri de primejdie, ajungînd dintr-un salt în desișul de la marginea poienii, de unde peste două secunde își arătă doar coama zbîrlită.

— Ce te-a apucat?! strigă Elly.

— E un șarpe! . . . E un șarpe! bolborosi Leul, cătînd cu spaimă la panglica de oțel care zăcea nemișcată în iarbă.

Fata pufni în rîs:

— Asta-i ruleta unchiului Charly, dragă Leule. Știi ce înseamnă o ruletă? E o panglică de oțel gradată, pe care oamenii o folosesc la măsurători.

— Și nu . . . nu mușcă?

— Cum să muște?!

Spunînd asta, Elly luă ruleta și o apropie de botul Leului. Acesta își adună tot curajul ca să n-o ia din nou la sănătoasa.

— Atunci de ce a bîzîit?

Elly făcu iar ca ruleta să țîșnească din cutioara ei. Leul tremura tot, dar, viteaz cum era, rămase locului. Deh, leacul lui Goodwin se dovedi și de data aceasta a fi la înălțime!

Cum peste cîteva zile, labele Leului se vindecară, călătorii noștri puteau să-și vadă de drum. Dar nici unul dintre ei, și mai cu osebire unchiul Charly, nu se îndura să plece, la gîndul că-i lasă pe Mestecuși în puterea jefuitorului Cabro Gwin și a soldaților săi de lemn.

— Furtuni și uragane! tună bravul marinar. Noi nu avem dreptul să-i lăsăm pe bunii noștri prieteni pradă acestor zbiri! Trebuie să-i eliberăm pe Mestecuși! Și-apoi — urmă el ceva mai domolit — o veche strategie militară te învață să nu lași niciodată inamicul în spatele frontului, deoarece poți fi oricînd atacat.

Principala dificultate era aceea că marinarul Charly Black nu-i putea înfrunta dintr-o dată pe toți soldații de lemn ai lui Cabro Gwin, ci se putea răfui cu ei, unul cîte unul.

Dar ce te faci dacă aceștia nu umblă decît în pluton compact și niciodată răzlețiți unul de altul, avîndu-l întotdeauna în frunte pe caporalul lor, o namilă de lemn cu obrazul stacojiu?

Analizînd în fel și chip situația, Charly Black, după ce se sfătui și cu Mestecușii, întocmi un plan de luptă grozav, mai cu seamă că își aduse aminte de tinerețile sale, cînd mînuia lassoul ca un adevărat cow-boy.

Așadar, într-o seară, cînd soarele scăpăta după spinările munților, la reședința lui Preem Coocs, unde locuia acum Cabro Gwin, guvernatorul numit de Urfin Juce, apăru un Mestecuș. Abia trăgîndu-și sufletul, acesta ceru să fie dus numaidecît la guvernator.

— Prealuminate Cabro Gwin — bolborosi grăbit, în șoaptă, Mestecușul — aș vrea să fiu încredințat că nimeni nu va trage cu urechea la cele ce-ți voi spune acum... Vreau să-ți dezvălui o taină!

— Dă-i drumul!

— Iată, am aflat că în casa unui negustător bogat se află ascuns un sac cu aur...

Ochii lui Cabro Gwin scăpărară lacomi:

— Unde locuiește acest negustător?

— Prealuminate Cabro Gwin, după cîte știu, cel care divulgă are dreptul la a zecea parte din...

— Ai să primești — i-o retează scurt guvernatorul. Mîine dimineață ne duci la casa acelui negustător.

— Mîine dimineață va fi prea tîrziu — spuse grăbit Mestecușul — deoarece chiar în noaptea asta vicleanul negustător vrea să-și îngroape aurul în pădure. Dacă apucă să facă una ca asta, nu mai avem la ce ne duce mîine . . .

— Atunci, să mergem numaidecît!

Cortegiul se rîndui astfel: în frunte mergea caporalul, ținîndu-l strîns de mînă pe denunțător, devenit acum călăuză și urmat de plutonul Capetelor de Lemn, iar în urma tuturor mărșăluia guvernatorul în persoană.

Cam după o jumătate de oră de mers, cortegiul părăsi drumul principal și o apucă pe o cărare, înșiruindu-se unul cîte unul. Curînd, cărarea îi scoase la marginea unui pîrîu peste care era așezat, în chip de punte, un trunchi gros de copac.

Caporalul lăsă călăuza să o ia înainte. La capătul podului, cărarea o cotea brusc spre dreapta, coborînd în pantă abruptă către o poiană mărginită de copaci înalți.

Trunchiul de copac aruncat de-a curmezișul apei era lunecos, așa încît caporalul trebui să înainteze cu multă băgare de seamă, cîtă vreme, călăuza, mai sprintenă de picior, o și luase înainte, pierind pe după copaci. Ajungînd în dreptul poienii, caporalul deschise gura pentru a-l striga pe Mestecușul dispărut, dar în aceeași clipă se auzi un șuierat ascuțit și din desiș țîșni un lasso care, căzînd pe grumazul soldatului, îl smuci în jos pe povîrniș.

Caporalul se duse de-a berbeleacul, scăpînd sabia din mînă, dar cît ai clipi de după copaci tăbărîră asupra lui cîțiva Mestecuși care îl traseră la iuțeală în

desișul pădurii. Pornind la această treabă cît se poate de primejdioasă, Mestecușii își scoaseră pălăriile, ca nu care cumva clinchetul zurgălăilor să le trădeze prezența. Totul se petrecu atît de fulgerător, încît caporalul nici nu apucă măcar să deschidă gura.

Între timp, marinarul Charly pusese din nou mîna pe lasso . . . Soarta caporalului o împărtăși întocmai și primul soldat de lemn care-și făcu apariția la marginea poienii, apoi următorul și așa mai departe, numărul prizonierilor sporind de la o clipă la alta.

În zece minute totul fu gata. Cînd Cabro Gwin, fără a bănui ceva, ajunse în capătul celălalt al punții, din desiș veni spre el, șchiopătînd ușor, marinarul Charly și, privindu-l de la respectabila sa înălțime, îi spuse cu un zîmbet batjocoritor pe buze:

— Domnule ex-guvernator, te poftesc să-ți predai pumnalul și să te declari învins. Orice rezistență din partea dumitale este de prisos!

Făcînd ochii cît cepele, Cabro Gwin strigă:

— Ajutor, Capete de Lemn!

— Geaba îți strici gura zbierînd, stimabile. Soldații dumitale sînt prizonieri și nu-ți pot fi de nici un folos.

Dumerindu-se în cele din urmă cum stau lucrurile și nevăzînd nici o altă ieșire din acea situație, Cabro Gwin se predă.

În dimineața zilei următoare, la reședința lui Preem Coocs, repus în drepturile sale, avu loc judecata fostului guvernator. În fața clădirii se adunară sute de Mestecuși, femei și bărbați.

Cei mai înverșunați dintre ei cereau să i se aplice vinovatului pedeapsa capitală, alții să fie osîndit la închisoare pe viață, alții să fie trimis la muncă în munți, la minele de fier...

Marinarul Charly Black luă cuvîntul.

— Părerea mea este — spuse el, liniștit — ca trădătorul să fie lăsat liber, cu condiția să se ducă în Orașul de Smarald, la stăpînul său Urfin Juce... Bineînțeles, va merge fără gardă personală și fără vreun alt însoțitor pe drumul așternut cu pavele de cărămidă galbenă...

Auzind una ca asta, Cabro Gwin se făcu alb ca varul și prinse a țipa ca din gură de șarpe:

— Să străbat singur Pădurea Tigrilor? Nu, pentru nimic în lume! Mai bine trimiteți-mă la minele de fier... Am să mă străduiesc din răsputeri să muncesc cinstit, vă jur!...

Înveseliți, unii Mestecuși îi strigară:

— Păi bine, omule, noi îți dăm drumul!

— Ca să mă sfîșie tigrii cu colți-baionetă? Mulțumesc... Prefer mina!

Dezarmați și legați fedeleș, soldații de lemn ai lui Cabro Gwin fură așezați în chip de stivă în curtea reședinței lui Preem Coocs, urmînd să stea acolo pînă în ziua cînd se va lua o hotărîre în privința întrebuințării lor.

Elly și însoțitorii ei se așternură la drum. Și din nou, ca acum un an, pantofiorii fetei, de data asta niște pantofi simpli, nu de argint, cu căpute din piele de

căprioară și tălpi trainice, prinseră a bocăni vesel pe pavelele de cărămidă galbenă ale drumului.

Și din nou mărșăluia alături de fată Leul și se zbenguia neastîmpăratul Toto. Lipseau din grup numai Mogîldeț și Tăietorul de Lemne, înlocuiți de marinarul Charly Black și de cioara Kaggi-Carr, instalată la largul ei pe umărul acestuia. Îi însoțeau și cîțiva Mestecuși tineri și voinici, care cărau merindele și bagajele călătorilor.

Cum au fost alungați tigrii cu colți-baionetă

Mestecușii îi petrecură pe călătorii noștri pînă la hotarul țării lor. Cînd trecură de ultimele ferme, iar de o parte și de cealaltă a drumului prinse a se desfășura, tăcută și sumbră, faimoasa pădure, Mestecușii puseră jos boccelele și se înclinară adînc în fața Ellyei, zicînd:

— Rămîi cu bine, milostivă Zînă a Furgonașului Fatal! Nu te supăra pe noi că nu ne încumetăm a te însoți mai departe, dar tare ni-i frică de această pădure pustie și singuratică.

Spunînd acestea, Mestecușii se porniră să jelească, după ce mai întîi își scoseseră pălăriile și le așezaseră în mijlocul drumului, pentru ca clinchetul zurgălăilor să nu-i împiedice la plîns.

— La revedere, dragi prieteni — răspunse Elly. Vă rog însă, conteniți cu bocetele, deoarece acum sînteți oameni liberi și, sper, pentru totdeauna.

— Asta-i adevărat, asta-i adevărat! strigară în cor Mestecușii. Am și uitat că de azi încolo trebuie să fim veseli și să ne bucurăm!

Și ștergîndu-și lacrimile, Mestecușii rîseră cu voioșie. Mai mare mirarea cum acești omuleți de-o șchioapă treceau de la o stare sufletească la alta cu atîta repeziciune!

După ce Mestecușii se făcură nevăzuți la o cotitură a drumului, stingîndu-se treptat și clinchetul zurgălăilor lor, călătorii noștri porniră mai departe.

Peste cîtva timp, într-un mic luminiș din dreapta drumului, apăru un bordei. Elly îl recunoscu numaidecît.

— Ăsta-i bordeiul Tăietorului de Lemne! strigă ea, veselă. Aici am rămas noi peste noapte împreună cu Mogîldeț, iar a doua zi dimineața am dat ochii chiar cu Tăietorul de Lemne. Bietul de el, zăcea ceva mai încolo, într-o mlaștină, ruginit din cap pînă-n picioare și gemînd de moarte. Îți mai aduci aminte, Toto?

— Cum să nu—răspunse cam fîstîcit cățelul. Neștiind ce-i cu el, mi-am rupt doi colți în piciorul lui de fier. Recunosc, vina a fost a mea, deoarece Tăietorul de Lemne s-a dovedit după aceea a fi un om tare de treabă. Sărisem și eu, deh, s-o apăr pe Elly!...

Cum tocmai atunci cobora înserarea, drumeții noștri hotărîră să înnopteze în bordeiul cu pricina, fără a mai ridica cortul. Se odihniră destul de bine, numai că, bordeiul fiind cam mic, marinarului Charly Black nu i-au încăput picioarele înăuntru, așa că peste noapte dormi cu ele afară...

În seara următoare, Leul spuse:

— În curînd vom ajunge în pădurea mea natală, unde m-am întîlnit pentru prima oară cu tine, Elly. Vom înnopta acolo, tolăniți pe covor de mușchi neasemuit de moale și de pufos, sub niște copaci neasemuit de frumoși, pe malul unui heleșteu neasemuit de adînc și de limpede, în care trăiesc broaște cu un glas neasemuit de sonor, cum nu s-au mai văzut în toată Împărăția asta Fermecată.

— Mă miră un singur lucru — îl cam luă peste picior Toto — cum de te-ai putut hotărî să părăsești acest loc atît de neasemuit din toate punctele de vedere și să te stabilești într-o pădure străină?

— Ce să-i faci, hotărîrea mi-a fost dictată numai și numai de interese politice — oftă Leul, ducînd laba la zgarda de aur. Dacă m-au ales acolo rege...

După două zile de mers, drumul așternut cu pavele de cărămidă galbenă ajunse în dreptul pădurii în care locuiau tigrii cu colți-baionetă. Încă de departe se auzeau răgete înfundate, asemenea tunetelor ce se rostogolesc în văzduh, la auzul cărora, prietenii noștri nu se simțiră tocmai în apele lor...

Marinarul Charly Black porunci ca grupul să se oprească.

— Aici vom face toate pregătirile pentru a trece prin Pădurea Tigrilor — spuse el.

— Și ce planuri ai, unchiule Charly? Te-ai gîndit la vreo soluție? întrebă curioasă Elly.

— După cum văd, iar ai uitat de *fă-te-orice-mi-se-năzare* a noastră!

— Nu pricep cum ar putea ea să ne servească de data asta.

— Oho, e în stare de tot felul de minuni!

Spunînd acestea, marinarul scoase din rucsac mătasea, o întinse pe iarbă şi se apucă să o umfle. După ce o umflă nu prea tare însă, trase dintr-unul din nenumăratele buzunare ale rucsacului său un flaconaş cu vopsea, o pensulă şi se puse pe treabă.

În scurtă vreme, pe bucata de mătase apăru un cap imens de fiară, cu o coamă zbîrlită, cu ochii bulbucaţi, cu botul rînjit şi cu nişte colţi de te treceau fiori.

După ce culoarea se uscă, Charly Black întoarse mătasea pe partea cealaltă şi repetă desenul, numai că de data asta imaginaţia îl duse şi mai departe: spăimîntătorul chip al fiarei se alese cu o pereche de coarne cît toate zilele, încovoiate înainte. Cînd isprăvi, Charly Black tăie doi copăcei subţiri, îi curăţă de crengi, apoi legă de trunchiul lor bucata de mătase, în aşa fel încît să poată fi purtată ţinînd numai de cei doi pari.

Capetele de jos ale parilor fiind bine ascuţite, marinarul le înfipse la marginea drumului şi atunci dihania zugrăvită pe mătase apăru în toată spăimîntătoarea ei frumuseţe. În adierea lină a vîntului, s-ar fi zis că fiara rînjeşte, mijindu-şi ochii, aşa încît prietenii lui Charly se fîstîciră de-a binelea. Curajosul Leu îşi vîrî coada între picioare, însoţit de schelălăiturile lui Toto, care, înspăimîntat de moarte, se ascunsese sub burta amicului său cu coamă. Cît despre Kaggi-Carr, aceasta închise ochii.

— Staţi, staţi puţin, să vedeţi acum altă trăsnaie şi mai şi ! exclamă enigmatic unchiul Charly.

Noaptea cobora repede. Deodată, chipul dihaniei începu să se lumineze. Pe măsură ce se întuneca, jivina devenea tot mai luminoasă. Aveai impresia că ochii fiarei împroaşcă scîntei, că torente de foc ţîşnesc din gura ei căscată, că bogata-i coama zbîrlită este o mare de flăcări . . .

— Vai, unchiule Charly ! . . . îngăimă Elly, ascunzîndu-se în spatele marinarului. Ce-i asta?

— Nu te speria, fetiţo ! Explicaţia e simplă: vopseaua folosită de mine conţine fosfor, iar fosforul, cum bine ştii, luminează în întuneric.

Elly se linişti, într-adevăr, dar Leul, Toto şi Kaggi-Carr, nepricepînd mare lucru din lămurirea marinarului, nu-şi veneau de loc în fire, drept care nu se încumetau să dea ochii cu pocitania din faţa lor.

— Cred că tabloul ăsta ne va apăra de amicii noştri cu colţi-baionetă — zise unchiul Charly. Şi acum, la drum, prieteni !

Cu aceste vorbe, marinarul scoase din rucsac două ţiuitori făcute din coajă moale de copac, din care una o întinse Ellyei.

— Cînd vom intra în Pădurea Tigrilor, să sufli în ea cît poţi de tare — o povăţui el pe fată.

Charly Black mergea în frunte, urmat de Elly, şi amîndoi ţineau în mîna dreaptă parul, iar în stînga ţiuitoarea. Astfel, unul din capetele zugrăvite căta spre o parte a pădurii, celălalt — spre cealaltă parte. Cît despre ţiuitori, vacarmul pe care-l stîrneau aminteau cînd de urletul lugubru al şacalului, cînd de hohotele de rîs ale hienei, cînd de mugetul rinocerului înfuriat... La toate acestea se adăuga răgetul pornit de-a adevăratelea din pieptul Leului Curajos, ham-ham-ul fioros al lui Toto şi cîrîiturile stridente ale ciorii...

Într-un cuvînt, larma stîrnită de micul grup era atît de cumplită, iar flăcările ce ţîşneau din ochii şi din botul căscat al dihaniei atît de spăimîntătoare, încît tigrii cu colţi-baionetă care stăteau tupilaţi pe marginea drumului, în aşteptarea prăzii, o şterseră cît mai departe în desiş, tremurînd de groază şi cu coada între picioare.

Aşadar, marşul nocturn al prietenilor noştri se încheie cu bine. O dată cu revărsatul zorilor, ei ajunseră la malul unui rîu mare şi negrăit de repede, tocmai în locul unde Mogîldeţ stătuse înfipt în vîrful unui par. Aici, frînţi de oboseală cum erau, îmbucară în pripă cîte ceva şi, fără a mai ridica cortul, se trîntiră în iarbă şi adormiră numaidecît.

Alte griji

Dormiră mult, trezindu-se abia în după-amiaza acelei zile. Trebuiau să treacă rîul. Cum Leul era cu mult mai greu decît unchiul Charly, Elly şi Toto luaţi împreună, marinarul mări simţitor stabilitatea plutei sale pneumatice, fixînd pe marginile ei patru bulumaci groşi şi uscaţi, astfel încît putură traversa rîul în deplină siguranţă.

În timp ce unchiul Charly desfăcea pluta şi punea la uscat miraculoasa bucată de mătase, Elly cerceta cu luare-aminte împrejurimile.

Ce bine cunoştea ea aceste locuri!

Colo, în partea de jos a malului, se întindea cît vedeai cu ochii încîntătoarea, dar tot pe atît de vicleana pajiște a macilor roșii, care fusese cît pe-aci să-i adoarmă pentru totdeauna pe ea, Elly, pe Leu și pe Toto. Elly și cățelul fuseseră deîndată duși de-acolo. Leul însă, fiind prea greu, a fost urcat într-o teleguță trasă de mii de șoareci, îndemnați să săvîrșească astă ispravă de către împărăția lor Ramina, pe care Tăietorul de Lemne o salvase din ghearele Motanului Sălbatic.

Elly zîmbi fără să vrea, amintindu-și de truda bieților șoareci, și pipăi fluieraşul de argint ce-l purta la gît. Fluieraşul i-l dăruise, chiar în locul acela, însăși împărăția, spunîndu-i că, de îndată ce va sufla în el, ea, Ramina, se va arăta numaidecît înaintea Ellyei și-i va îndeplini orice rugăminte. Fata îl folosise într-un rînd, cînd rătăcise drumul spre Orașul de Smarald, la întoarcerea ei din lupta victorioasă împotriva Bastindei. Ramina, ea însăși făcînd parte din neamul zînelor bune, venise într-adevăr numaidecît și o scosese pe Elly din încurcătură. În Kansas, zadarnic încercase Elly de cîteva ori să se folosească de fluieraşul său, căci Kansasul este o țară unde nu se petrec minuni.

„Tare sînt curioasă să știu dacă fluieraşul și-a mai păstrat puterea — își zise Elly în sinea ei — și dacă va mai fi în stare să o cheme pe Ramina."

Așa cum am mai arătat, trecerea peste rîu a avut loc în după-amiaza acelei zile, așa încît călătorii noștri se sfătuiră îndelung dacă e cazul să pornească mai departe sau să zăbovească pe mal pînă la căderea întunericului. În cele din urmă aleseră această ultimă soluție, zicîndu-și că, deși soldații de lemn ai lui Urfin Juce văd la fel de bine atît noaptea cît și ziua, este mai cuminte totuși să te strecori noaptea, ocolind drumurile mari.

În timp ce prietenii ei se odihneau într-un desiș, pe malul rîului, Kaggi-Carr întreprinse un zbor de recunoaștere. Se întoarse obosită, însă din cale-afară de bucuroasă. Pe tot parcursul celor zece mile străbătute de ea, nici în lungul drumului, nici pe la fermele din preajma lui nu descoperise un singur soldat de lemn, ceea ce însemna că peste noapte vor putea înainta liniștiți, feriți de primejdie.

Marinarul Charly, bun cunoscător al șiretlicurilor militare, socotea că Urfin, viclean cum este el, lăsa dinadins nesupravegheate drumurile țării în cursul zilei tocmai pentru a le supraveghea mai bine noaptea, trimițînd patrule pretutindeni. De aceea, pornind cu ai săi la drum, Charly îl expedie înainte pe Leu, bizuindu-se pe ochii ageri ai acestuia, căci, fiară de codru fiind, Leul vede cum nu se poate mai bine chiar și noaptea.

Leul prinse a se strecura aproape neauzit, cu ghearele trase între pernițele labelor, cercetînd cu luare-aminte atît drumul din fața sa cît și împrejurimile.

În urma Leului venea, trepădînd mărunțel și adulmecînd văzduhul, bravul Toto.

Kaggi-Carr călătorea pe umărul lui Charly Black. Văzînd-o că pică de somn, răzbită de oboseală, Elly luă cioara de pe umărul marinarului, făcîndu-i culcuș pe unul din brațele sale. Curînd, somnul o răzbi și pe Elly, dar fata se strădui din răsputeri să nu se dea bătută, mergînd în același pas cu unchiul Charly, pe care îl ținea de mînă.

Străbătură astfel cîteva mile cînd, pe neașteptate, Leul se opri în loc, iar Toto se lipi cu burta de pămînt și întoarse capul.

— Simt în nări miros de lemn și de vopsea! șopti el celor care veneau în urmă.

Ellyei îi pieri somnul ca prin farmec. Fata se lipi speriată de unchiul Charly.

Trebuiau să afle numaidecît numărul soldaților de lemn aflați în față. Dacă erau doi-trei, se puteau încumeta să-i înfrunte, dacă însă era vorba de un pluton, trebuiau să bată în retragere.

Bravul Toto nu stătu o clipă pe gînduri. Cu burta aproape lipită de pămînt, ocrotit de blana lui neagră, care-l făcea una cu noaptea, el se strecură nevăzut înainte, în direcția inamicului. Se întoarse peste cîteva minute.

— Sînt numai doi soldați — raportă el. Dar în afară de ei mai este unul, care nu prea le seamănă, deși are trupul tot de lemn. Picioarele lui sînt mult mai subțiri, mai crăcănate și mai lungi, iar mîinile parcă-s niște labe de păianjen...

— Pfui!... făcu Elly, scîrbită.

Toto continuă să raporteze:

— Are ochii verzi și niște urechi cît ditai pîlniile. Cred că aude cu ele mai bine decît o pisică. Ați văzut cu cîtă fereală m-am tîrît spre ei, și totuși urecheatul s-a întors îndată către partea din care veneam... Văzîndu-l că m-a simțit, am dat dosul ușor-ușurel, pînă am ajuns aici...

Auzind asta, Kaggi-Carr își dădu cu părerea că urecheatul nu poate fi decît un polițai de-al lui Urfin Juce.

Charly Black se încruntă.

— Hm, situația se complică — spuse el. Cu tontălăii ăștia de soldați am încheia socotelile cît ai bate din palme, dar cu polițaiul nu te poți pune. Are să spele putina numaidecît și o să dea alarma în tot ținutul. Atunci s-a isprăvit cu noi.

Din fericire, tocmai lîngă locul unde se aflau ei începea un mărăciniș nu prea înalt, dar des și destul de întins. Acolo intrară călătorii noștri, lăsînd în ghimpii

mărăcinilor bucăți de postav și smocuri de blană, pînă cînd dădură de un locșor mai potrivit, pe care unchiul Charly îl curăță și apoi întinse cortul. Pe urmă, atît el cît și Elly gustară o binemeritată odihnă, sub strașnica pază a Leului și a lui Toto.

Nemaipomenita aventură din peșteră

În dimineața zilei următoare, Kaggi-Carr plecă în recunoaștere. Se întoarse abia pe la ceasul prînzului, zicînd dezamăgită.

— Nici o nădejde, prieteni. Polițaii lui Urfin au împînzit toate drumurile!

— Vai! exclamă Elly. Ce ne facem? Oare nu vom fi în stare să ajungem la prietenii noștri pentru a le da ajutorul de care au nevoie?

Atunci Kaggi-Carr spuse:

— Încă din copilărie am auzit de la un bunic al meu, un corb tare bătrîn, că spre turnul unde sînt închiși Mogîldeț și Tăietorul de Lemne duce o galerie subterană. Și mai spunea bunicul că galeria a fost părăsită de multă vreme, deoarece acolo și-ar fi făcut sălașul niște monștri.

— Mie nu mi-e frică decît de polițai! exclamă Elly. Dacă am reuși noi să le venim de hac fioroșilor tigri cu colți-baionetă, om reuși să-i punem cu botul pe labe și pe monștri.

— Dar cum putem afla unde se găsește intrarea în acea galerie? întrebă Charly Black.

— Cred că a sosit momentul ca Elly să folosească fluierașul de argint, primit în dar de la împărătița Ramina — interveni cioara. Nu se poate ca șoarecii să nu știe de existența acestei galerii, că doar nu se află colțișor pe lume în care să nu-și vîre ei nasul.

— Și dacă fluierașul și-a pierdut miraculoasa putere? zise Elly cu îndoială.

— O încercare nu strică — se amestecă și Toto.

Emoționată, Elly duse fluierașul la gură.

În iarbă se auzi un foșnet ușor și în fața Ellyei, cuprinsă de o negrăită bucurie, apăru împărătița Ramina, purtînd o coroană mică de aur pe creștetul capului.

Care va să zică, ajungînd în Împărăția Fermecată, fluierașul își redobîndise puterea!

Dar și de data asta, zbănțuitul de Toto se năpusti lătrînd asupra împărătiței, numai că Elly îl înșfăcă de ceafă, luîndu-l în brațe.

Fără a băga în seamă neplăcutul incident, Ramina spuse:

— Bun venit, frumoasă zînă! După cum văd, urîciosul acesta de cățel tot nu ne are la inimă pe noi, șoarecii.

— Nu-ți fie cu supărare că te-am chemat, dar sîntem în mare încurcătură. Iată despre ce este vorba: pe undeva prin apropiere se află intrarea într-o mare galerie subterană care duce spre turnul-închisoare din preajma Orașului de Smarald. Ajută-ne s-o găsim!

— Asta-i mai ușor de înfăptuit decît să scoți un Leu dintr-o pajiște cu maci — spuse Ramina.

După care, împărătița neamului șoricăresc bătu din lăbuțe. În aceeași clipă, în fața ei se iviră cîteva doamne de onoare.

— Dați de veste să se adune toți supușii mei care locuiesc pe acest meleag! porunci împărătița.

— Am înțeles măria ta!

Doamnele de onoare se făcură nevăzute. În scurt timp, dinaintea împărătiței Ramina prinseră a se îmbulzi puzderii de șoareci de toate vîrstele, de la gîgîlici de șorecuți pînă la moși sfătoși. Veni chiar și o bătrînică, întinsă pe o frunză de brusture pe care o purtau trei strănepoți de-ai ei. Băbuța abia de-și mai mișca labele de bătrînă ce era...

Auzind porunca împărătiței lor, șoarecii se împrăștiară în toate părțile. Ramina o opri numai pe băbuță, spunîndu-i cu duioșie:

— Dumneata, bunicuțo, stai aici și te odihnește, că destul ai trudit o viață întreagă.

— Am trudit, ce-i drept, măiculiță, mult am trudit... Cît șoric am ros eu prin cele cămări, cîte roți de cașcaval n-am bortelit, cîte pisici viclene n-am dus eu de nas, cîți pui voinici n-am zămislit pe lumea asta...

Obosită pesemne de atîta sforțare, băbuța lăsă capul în piept, copleșită de dulcea toropeală a somnului.

— Dragă surioară — îi zise fetei împărătița — găsesc destul de bună ideea voastră de a folosi galeria subterană, numai băgați de seamă că și acolo vă poate paște o mare primejdie.

— Te gîndești la monștrii pripășiți pe-acolo? întrebă Elly.

— De monştri, drept să-ţi spun, n-am auzit nimic. În schimb, am auzit de Împărăţia Minerilor, care s-ar întinde în subsolul Împărăţiei Fermecate.

— Împărăţia Minerilor? repetă Elly, făcînd ochii mari. E cu putinţă oare?

— În Împărăţia Fermecată totul e cu putinţă.

— Or fi răi minerii aceştia, măria ta? întrebă Elly, cu glas tremurător.

— Cum să-ţi spun . . . Minerii nu se ating de nimeni, dar ei nu rabdă ca cineva să-şi vîre nasul în treburile lor. Cică s-ar purta cu toată asprimea pînă şi cu acei curioşi care ar dori să le cunoască îndeaproape felul de viaţă. Prin urmare,

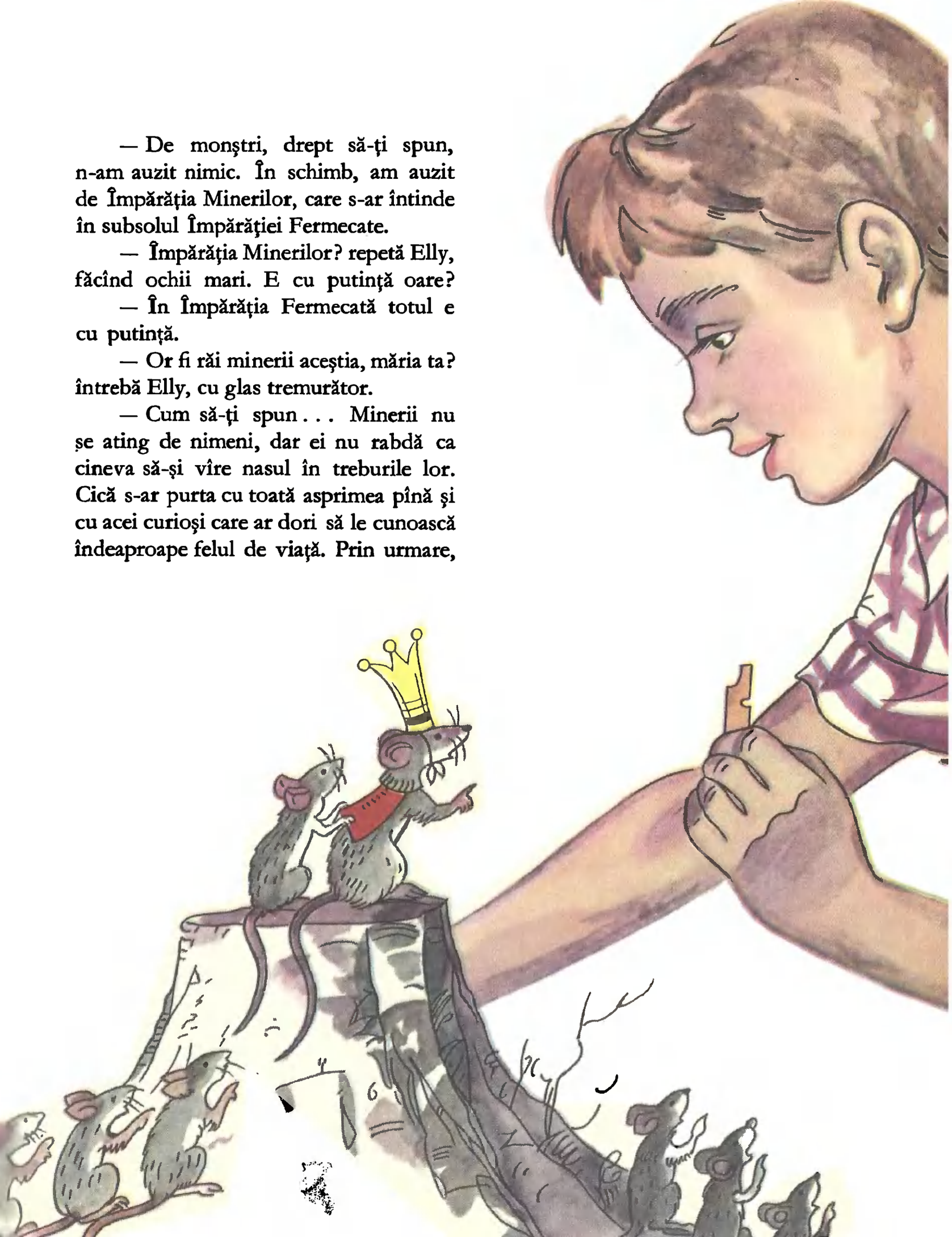

vă sfătuiesc ca atunci cînd veți da ochii cu ei, să fiți cu multă băgare de seamă și să vă străduiți a nu-i scoate din sărite.

— Dar de ce s-or fi numind ei mineri?

— Fiindcă se îndeletnicesc cu mineritul, scoțînd din adîncuri felurite minereuri, pe care le topesc după aceea, obținînd metale. Trebuie să-ți mai spun că, în afară de minereuri, mulțimea de smaralde este o altă bogăție naturală a țării lor.

— Au și ei un Oraș al lor de Smarald?

— Nu, ei nu au așa ceva. Metalele și smaraldele ei le preschimbă în grîne, fructe și alte alimente, pe care le aduc locuitorii țării. De la ei și-a procurat Goodwin smaraldele trebuincioase cînd și-a construit orașul de reședință, plătind pentru ele un preț destul de pipărat. Însă el nu s-a prea sinchisit de asta.

— Va să zică Minerii obișnuiesc să iasă la suprafață?

— Nu. Ochii lor nu rabdă lumina zilei, de aceea schimbul îl fac numai noaptea, în fața intrării în împărăția lor.

Elly ar mai fi vrut s-o întrebe pe Ramina și alte amănunte legate de viața Minerilor, dar tocmai atunci începură să sosească grupurile de șoareci plecați în recunoaștere. Șoarecii veneau tare plouați, iar cînd se adunară cu toții, Ramina și prietenii săi aflară că nici unul nu izbutise să găsească intrarea în galerie.

— Rușine, dragii mei supuși, rușine! rosti cu asprime Ramina. Oare vreți ca regina voastră să plece singură în căutarea acestei intrări?

— O, nu, mărita ta! chițăiră șoarecii în cor. Ne vom duce iarăși, și nu se poate ca pînă la urmă . . .

— Stați puțin, copiii mei — spuse băbuța, trezită din toropeala somnului. Îmi amintesc că pe vremea cînd eram tînără, am descoperit în partea de răsărit, cam la vreo cincisprezece mii de pași de locul acesta, în peretele unei rîpe adînci, un ditai găuroi, un fel de intrare în pămînt . . . Oare nu această intrare o căutați voi acum?

— Ba da, ba da, aceasta trebuie să fie! strigă Elly, sărind într-un picior de bucurie. Îți mulțumim, bunicuțo, pentru îndrumare!

Redobîndindu-și oarecum parte din demnitatea știrbită, împărătița Ramina se adresă Ellyei, spunînd:

— Urmează drumul indicat de bătrînă, dragă surioară. Iar dacă intrarea n-o fi aceea pe care o căutați voi, să mă chemi iarăși.

Zicînd acestea, Ramina și toți supușii ei se făcură nevăzuți, spre marea părere de rău a lui Toto, care tot pîndea clipa prielnică să dea iama prin șoricărime . . . Toto porni din nou în recunoaștere, iar după ce se convinse că

nici un dușman nu se află prin preajmă, micul grup se așternu la drum, urmînd direcția indicată de veterana chițăitoarelor.

Străbătînd, după socoteala lor, cei cincisprezece mii de pași șoricești, prietenii noștri dădură într-adevăr de o rîpă adîncă, în peretele căreia se căsca o gaură mare, pe jumătate surpată, răspîndind un miros puternic de umezeală și mucegai.

— Asta-i intrarea, nici vorbă! exclamă Elly.

Adulmecînd aerul, Toto spuse cu oarecare neliniște în glas:

— Nu-mi plac cîtuși de puțin mirosurile ce năvălesc dinăuntru!

Între timp, Leul se și apucă să rînească pămîntul cu labele sale puternice, eliberînd intrarea, iar marinarul Charly doborî un pui de pin rășinos, din care tăie vreo două duzini de făclii.

Intrară cu multă băgare de seamă în galeria subterană. În frunte mergea Leul, cu Kaggi-Carr instalată comod pe creștetul său, urmat de Elly, cu Toto în brațe, încheietor de pluton fiind marinarul, care ținea deasupra capului o făclie aprinsă.

Se vede treaba că nimeni nu mai intrase de ani și ani în această galerie, lăsată în paragină. Stîlpii groși de susținere care sprijineau bolta și pereții erau umezi, acoperiți de sus pînă jos cu un strat gros de mușchi. În gropile pline cu apă stătută, întîlnite la tot pasul, mișunau tot soiul de gîngănii și vietăți scîrboase cu trupul gelatinos. Elly trecea peste gropi, cocoțîndu-se în spinarea Leului.

Cum galeria cobora necontenit, aerul devenea din ce în ce mai stătut, mai greu de respirat. Din loc în loc, unde înclinarea galeriei era mai mare, în pămînt se aflau săpate trepte.

Deodată, în fața călătorilor noștri apăru o peșteră uriașă, cu tavanul și pereții de piatră. Peștera era atît de mare, încît peretele opus se pierdea în bezna adîncă. Cuprinsă de spaimă, Elly se lipi de spinarea Leului, șoptind:

— Vai, ce pustietate înfricoșătoare!

Cioara zbură în recunoaștere.

Charly Black mai aprinse o făclie și o întinse Ellyei. Apoi, instalîndu-se el în fruntea coloanei, înaintă cu multă băgare de seamă, pipăind drumul cu bastonul său de drumeție.

Străbătuseră vreo mie de pași, lăsînd în urmă cîteva intrări laterale în grote, cînd deodată sosi Kaggi-Carr, strigînd înspăimîntată:

— Am văzut un monstru înfiorător!

La lumina făcliilor, zăriră ieșind dintr-o văgăună adîncă săpată într-unul din pereți o fiară uriașă, nemaiîntîlnită. Trupul gros și rotund al monstrului era acoperit cu o blană albă și deasă și se sprijinea pe trei perechi de labe

scurte şi butucănoase, cu gheare lungi la degete. Capul dihaniei, rotund şi turtit, se răsucea necontenit pe un gît scurt, iar din botul căscat ieşeau la iveală două şiraguri de dinţi ascuţiţi.

— Vai, are şase labe ! ţipă Elly, dîndu-se înapoi.

Mai ciudaţi decît toate erau ochii fiarei, nişte ochi cît farfuriile, de culoare albă, în care se răsfrîngea lumina roşcată a torţelor. Se vedea cît de colo că ochii aceştia, obişnuiţi cu întunericul,

erau orbiți de lumina ivită brusc înaintea lor, așa încît fiara încerca să se orienteze cu ajutorul simțurilor. Stătea sprijinită pe labele ei masive, adulmecînd văzduhul cu nările larg deschise. Amirosind niște ființe vii în preajmă-i și zădărîtă pesemne de acest miros, ea slobozi un mîrîit înfundat, la care Leul Curajos răspunse cu un răget înfricoșător, al cărui ecou se rostogoli pînă departe sub bolțile peșterei.

— Păzea! strigă Leul. Dați-mi voie să-l las șontorog de picioarele care-i prisosesc!

Și, fără a sta o clipă pe gînduri, Leul făcu un salt îndrăzneț înainte, izbind dihania cu pieptul în coaste. Chitise să o răstoarne prin această lovitură și să-i sfîșie apoi beregata cu colții și cu ghearele, dar vrăjmașul, proptit bine pe cele trei perechi de labe bondoace, rămase neclintit ca o stîncă, în vreme ce Leul nostru se rostogoli cît colo.

Monstrul nu se mulțumi numai cu atît: vădind o sprinteneală nebănuită, el repezi căpățîna înainte și îl înșfăcă pe Leu de ceafă . . .

Leul își dădu seama că are de-a face cu un vrăjmaș periculos. Drept care se gîndi îndată să schimbe tactica de luptă. Așa că prinse a se roti în jurul dihaniei, tot năzuind a-i cădea în spate, dar aceasta, călăuzită fie de miros, fie de un auz din cale-afară de ascuțit, sta tot timpul cu fața spre Leu.

În vremea asta, Charly Black, tot chibzuind cu înverșunare cum i-ar putea veni într-ajutor Leului, își aminti de lassoul său, agățat de rucsac. El îi întinse Ellyei făclia, spunîndu-i :

— Luminează cît mai bine, fetițo!

Ciudat lucru! Pînă adineauri, fata tremura de frică, dar îndată ce primi această sarcină de mare răspundere, frica îi pieri ca prin farmec, în locul ei rămînînd numai grija ca nu care cumva cele două făclii să se stingă. Căci dacă s-ar fi întîmpla una ca asta, nu încape îndoială că sorții izbînzii ar fi trecut îndată de partea dihaniei, întunericul fiind elementul său cel mai propice.

Făcîndu-și vînt, Charly Black azvîrli lassoul, care se încolăci numaidecît în jurul grumazului fiarei, dar în clipa următoare marinarul aruncă cît colo capătul funiei, blestemînd de mama focului: încercarea lui de a clinti monstrul semăna cu strădania nesăbuită de a urni din loc o casă . . .

Cele zugrăvite mai sus se desfășurau cu o iuțeală ametitoare. Leul se mai rotea încă în jurul dihaniei, tot încercînd să-i pice în spate, cînd în luptă interveni

Kaggi-Carr. Cioara se lăsă fulgerător pe capul fiarei și începu a-i ciocăni scăfîrlia cu toată puterea clonțului ei lung și ascuțit. Ametită de durere, dihania uită de orice precauție și prinse a scutura din cap, încercînd să se elibereze de micul, dar înverșunatul vrăjmaș.

Atîta îi trebui Leului. Dintr-un salt fu în spatele ei și începu s-o sfîșie cu ghearele. Dar, în ciuda negrăitei sale rîvne, Leul nostru nu izbuti să smulgă decît smocuri de blană albă, care înălbiră văzduhul, alegîndu-se pe deasupra și cu ochii orbiți de ele.

Simțindu-și vrăjmajul în cîrcă, afurisita pocitanie se răsturnă pe spate, cu gîndul de a-l strivi sub ea. Și fără îndoială că așa s-ar fi întîmplat, dacă Leul n-ar fi dovedit și mai multă sprinteneală, sărind jos cît colo.

La rîndul său, monstrul alb se dădu peste cap și, punîndu-se iar pe picioare, rămase la pîndă, respirînd șuierător. Lupta trebuia luată de la capăt. Dar cum? Fiara părea de nebiruit. Să încerce să ocolească monstrul și să-și vadă de drum mai departe era din cale-afară de primejdios, fiindcă dihania va porni numaidecît pe urmele micului grup.

Deodată însă se întîmplă ceva cu totul neprevăzut. Profitînd de faptul că vrăjmașul din fața lor își ținea într-una capul întors spre Leul Curajos, Elly se repezi fulgerător în spatele lui și-i vîrî cele două făclii aprinse în blană. O dată cu pîrîitul flăcărilor se auzi un răget înfiorător, iar dihania, cuprinsă de vîlvătăi, o rupse la fugă înnebunită, răsturnîndu-l pe Leu din drumul său. Micul grup o luă numaidecît la sănătoasa în direcție opusă. Deși se grăbeau nevoie mare, unchiul Charly nu uită să-și culeagă de jos lassoul căzut de pe grumazul fiarei, zicîndu-și că va mai avea trebuință de el.

Împărăția Minerilor

Prietenii noștri se grăbeau din răsputeri să ajungă cît mai departe de locul bătăliei. Curînd, peștera începu să se îngusteze, transformîndu-se într-un coridor stîncos ce urca în pantă.

Charly Black se temea de un singur lucru: ca nu cumva să le iasă înainte altă dihanie, căci aici orice luptă putea să le fie fatală. Văzînd însă că Kaggi-Carr

zboară liniștită înainte și că Toto nu dă nici un semn de neliniște, marinarului îi pieri teama.

Peste cîtva timp coridorul se lărgi, căpătînd forma unei platforme largi și destul de netede.

— Unchiule Charly, mă simt cam obosită — spuse Elly — hai să facem un popas.

Leul se tolăni pe pămînt, iar Elly, cuibărindu-se lîngă grumazul lui moale și cald, dădu să închidă ochii, moleșită de somn, cînd, pe neașteptate, Toto, care alerga neastîmpărat de colo-colo, mîrîi supărat . . .

Trebuie spus că de cînd se aflau ei în Împărăția Fermecată Toto nu prea obișnuia să mîrîie, preferînd ca la necaz să se explice în viu grai, ceea ce însemna că de data asta se întîmplase ceva cu totul neobișnuit . . .

Auzindu-i mîrîitul, Elly sări numaidecît în picioare.

— Toto, ce te-a apucat? îl întrebă ea, speriată.

Stînd lîngă un perete, cățelul se uita într-o deschizătură mare și rotundă. asemenea unei ferestre, mîrîind cumplit, cu blănița zbîrlită pînă în creștetul capului. Elly nu-l mai văzuse de multă vreme atît de furios, așa încît bănui îndată că Toto simțise o primejdie . . .

Fata fugi spre fereastră și rămase uluită de cele ce-i văzură ochii: în fața ei se întindea o adevărată împărăție . . . Avea impresia că se află în vîrful unui munte negrăit de înalt, de unde se deschidea o panoramă unică în felul său. Începînd de la poalele muntelui, la o adîncime amețitoare, se întindeau grădini și cîmpii, jur împrejurul unui oraș ca de basm ce se înălța pe malul unui lac nemărginit. Dincolo de oraș se înșiruiau coline și dealuri împădurite, care se pierdeau treptat într-o ceață aurie, jucînd în mii de reflexe . . .

Simțind că-i vine amețeală, că-i gata-gata să se prăvale în acel hău fără sfîrșit, Elly dete un țipăt și se trase cîțiva pași înapoi.

— Unchiule Charly, dincolo de zidul acesta se întinde Împărăția Minerilor!

— Cum? întrebă uluit marinarul, ridicîndu-se de la locul său și apropiindu-se șontîc-șontîc de fată. Aruncîndu-și însă ochii pe fereastră, scoase un șuierat a mai mare mirarea și zise: Hm. Care va să zică, împărătița neamului șoricăresc nu ne-a turnat gogoși!

Într-o clipă, prietenii noștrii uitară de toate: și de oboseală, și de înfruntarea de acum cîteva minute cu jivina, și de Mogîldeț cu al său amic Tăietorul de Lemne, care-i așteptau cu atîta nerăbdare, zăvorîți în turn . . . Charly Black își scoase numaidecît ocheanul, potrivi ocularul . . .

— Jur pe toate aisbergurile mărilor polare — exclamă el — că ceea ce văd acum e nemaipomenit!

Ocheanul manevrat în toate direcțiile cînd de marinar, cînd de Elly, dădea la iveală noi și noi amănunte din acest mănunchi de frumuseți nemaiîntîlnite.

Uriașa peșteră se întindea pe o distanță de zeci de mile în adîncime, părînd a fi pe cît de lungă, pe atît de necuprinsă în lățime. Amețeai privindu-i fundul, dar amețeai și căutînd spre bolta ei, învăluită în straturi de nori aurii ce se mișcau necontenit. Pesemne că de acolo purcedea lumina aceea blîndă, plăcută ochiului, asemănătoare cu lumina ce o iscă soarele după asfințit.

Deși frumoasă, priveliștea părea străbătută de tristețe, acea tristețe adîncă pe care ți-o sădește în suflet toamna, cu natura ei veștedă. Culoarea verde lipsea aici cu desăvîrșire; prin dumbrăvi și pe cîmpie nu vedeai decît un galben șters și un trandafiriu mergînd pînă la roșu aprins.

Atenţia prietenilor noştri se îndreptă mai cu seamă spre oraşul ridicat pe malul lacului, care era înconjurat de un zid înalt ca de cetate, cu turnuri atît la colţuri cît şi deasupra porţii. În centrul oraşului se înălţa un palat impunător, rotund, cu acoperişul vopsit în toate culorile curcubeului.

— Ce acoperiş ciudat! exclamă marinarul. Da' ia te uită, Elly, colo lîngă zid, lipită de el, se zăreşte o întreagă uzină! Iar ceva mai departe, vezi roata aceea mare plescăind în lac? Fără îndoială că este o instalaţie care alimentează cu apă uzina... Cu ajutorul apei, meşterii or fi punînd în mişcare maşinile-unelte ce le au acolo. Dar cine o fi învîrtind roata? Afurisit să fiu, dacă pricep!... Ia te uită tu mai cu luare-aminte, Elly, că ai ochi mai buni ca ai mei.

Fata duse ocheanul la ochi şi, peste cîteva clipe, izbucni într-un hohot de rîs nestăvilit.

— Vai, unchiule Charly!.. Au închis în roată fiara aceea cu şase picioare. Ea se învîrteşte acolo întocmai ca veveriţele în roţile de lemn făcute pentru distracţia copiilor!

Marinarul luă ocheanul din mîna Ellyei şi, ducîndu-l la ochi, izbucni într-un hohot sonor de rîs, alăturîndu-se rîsului cristalin al fetei:

— Asta-i bună! Ia te uită ce se mai caţără jivina pe treptele roţii, căutînd să fugă de apă, iar apa tot pe urmele ei se ţine!... Nici c-am pomenit asemenea drăcovenie!

Ingeniozitatea de care dădeau dovadă Minerii folosind greutatea monstrului la o treabă atît de utilă îl înveseli într-aşa măsură pe marinar, încît multă vreme el nu se îndură să-şi ia ochii de la roată.

— Sînt tare curios să ştiu — spuse Charly în cele din urmă — cu ce l-or fi hrănind ei pe mamutul ăsta!

— Mai ştii, poate cu peşte! răspunse Elly, ridicînd din umeri.

Fata şi marinarul încercară să ghicească cum şi în ce fel or fi reuşit Minerii să îmblînzească o fiară atît de cumplită; între timp ei îndreptau pe rînd ocheanul ba spre păşunile aşternute cu iarbă roşcată şi galbenă, ba spre dealurile şi movilele împădurite ce se pierdeau la orizont...

Ceilalţi membri ai grupului, dînd semne de nemulţumire, cei doi se văzură nevoiţi să-i lase şi pe ei în dreptul ferestrei. La drept vorbind, pe Leu privelişte a nu-l impresiona din cale-afară, iar Toto prinse a mîrîi cumplit, rînjindu-şi colţii către inamicul din adîncuri... Cît despre Kaggi-Carr, aceasta îşi exprimă dorinţa de a întreprinde un zbor de recunoaştere deasupra ciudatei împărăţii, nu de alta, da' pentru a avea cu ce se făli mai tîrziu în faţa suratelor sale, însă, zărind pe sub

nori o pată neagră de o anume formă care îi dădu de bănuit și care pată părea că se apropie, renunță la această intenție. Și bine făcu.

Căci, venindu-i numaidecît rîndul să se uite pe fereastră, Elly scoase un țipăt de groază. Fără a mai apuca să ducă ocheanul la ochi, fata zări venind prin văzduh drept spre ei un monstru înaripat, asemănător șopîrlelor, numai că de mii de ori mai mare ca acestea.

Uriașa șopîrlă zburătoare se apropia fulgerător, bătînd din niște aripi cît toate zilele. Avea un bot hidos, căscat amenințător, cu colți lungi și ascuțiți printre care se bălăbănea o limbă roșie. Ochii șopîrlei, de mărimea unor farfurii, erau galbeni, pe jumătate acoperiți de o pieliță subțire, aproape transparentă. Într-un cuvînt toate acestea, la care se mai adăuga o spinare neagră, un pîntece galben, solzos, sub care se încovrigau niște gheare cumplite, te cutremurau de scîrbă și spaimă în aceeași măsură.

Dar faptul cel mai uluitor era că pe spinarea acestui monstru zburător ședea un om.

— Mii de trăsnete! șopti marinarul, urmărind alături de Elly zborul dragonului. Minerii ăștia sînt băieți grozav de năzdrăvani! Auzi dumneata, să îmblînzești asemenea dihănii, ca fiara cu șase picioare, și-apoi păsăruica asta micuță!...

Temerarul aviator, îmbrăcat în straie cafenii, cu o tichiuță în creștetul capului, avea o mutră războinică: obraz prelung, palid, nas acvilin, buze subțiri, crispate, și doi ochi negri, scăpărători, cu căutătură piezișă... Și acești ochi cu căutătură piezișă erau ațintiți asupra Ellyei!

Fata își aminti numaidecît vorbele împărătiței Ramina, care le spusese că Minerilor nu le place ca cineva să încerce a cunoaște îndeaproape felul lor de viață.

Străjerul zburător apucă arcul ce-l ținea în spate.

— Unchiule, păzea! strigă fata, trîntindu-se în aceeași clipă pe pardoseala de piatră și trăgîndu-l după ea pe Charly Black.

Prezența de spirit a Ellyei fu într-adevăr binevenită, deoarece în clipa următoare se auzi șuieratul unei săgeți, care, zburînd pe deasupra capetelor lor, se făcu țăndări în peretele de piatră din cealaltă parte a coridorului. Toto dădu fuga și aduse în dinți vîrful săgeții. Acesta era meșterit dintr-un fier atît de bine călit, încît năprasnica lovitură în peretele de cremene nu reușise să-l turtească cîtuși de puțin.

— Furtuni și recife! strigă marinarul. Cu afurisiții ăștia de mineri, zău că nu-i de șagă! Numai moale n-o să le fie Mestecușilor și Clipușilor dacă ăstor

diavoli ai adîncurilor le-o trăsni cumva prin cap să iasă la suprafață! Dar, vorbă lungă sărăcia omului. Să mergem, că am zăbovit destul pe aici!

— Unchiule Charly, nici n-am apucat să vedem cum trebuie toate cîte sînt de văzut în această împărăție subpămînteană! Și-apoi, arcașul zburător a plecat...

— Crezi? Hm... Vom vedea numaidecît.

Luîndu-și boneta de marinar, Charly Black o puse în vîrful bastonului său și o scoase pe fereastră. Deodată... sfîrr, și boneta zbură cît colo, străpunsă de o săgeată țintită fără greș.

— Te-ai lămurit? zise marinarul. Teamă mi-e ca nu cumva să-i vină în cap arcașului să dea buzna pe fereastra asta...

Fără a mai sufla o vorbă, cu inimile ticăind iute-iute, călătorii noștri părăsiră în grabă platforma. Numai după ce se îndepărtară de-a binelea, își veniră în fire și prinseră a-și împărtăși impresiile și a se întrece în comentarii.

— Așa Împărăție a Minunilor mai zic și eu! exclamă marinarul. Și cîte alte minuni or mai fi!

Charly Black șontîcăia în fruntea tuturor, deschizînd calea.

Peste alte cîteva sute de pași, grupul călătorilor noștri se pomeni în fața unei uși masive, zăvorîtă de cealaltă parte a ei.

Întîlnirea călătorilor noștri cu Mogîldeț și cu Tăietorul de Lemne

— Nu degeaba am trecut noi prin cîte-am trecut și am înfruntat atîtea primejdii — spuse Charly Black. Afurisita galerie ne-a adus chiar în fața turnului-închisoare.

— Păi să sfărîmăm ușa — spuse Elly.

— Nu se poate — se împotrivi marinarul. Or să ne-audă cei de afară.

Într-adevăr, de afară se auzeau vocea de bas a caporalului de lemn și cîteva voci mai pițigăiate, pesemne ale polițailor.

Trebuia să taie o bucată de ușă, însă cu cît mai puțin zgomot posibil. Avînd sculele trebuincioase la îndemînă, Charly Black făcu la iuțeală cîteva găuri în tăblie, lărgi una cu lama ascuțită a briceagului său, introduse pînza ferăstrăului și se puse pe treabă. Peste o jumătate de oră în tăblie apăru o gaură pătrată, îndeajuns de mare ca să se poată strecura prin ea un om.

— Elly — spuse marinarul — urcă-te binișor, ca să nu te simtă nimeni, sus pe platformă, și vestește-i pe Mogîldeț și pe Tăietorul de Lemne că îi așteptăm aici. Însă atrage-le atenția să nu-i vadă nimeni.

— Dar cum rămîne cu Dyn Gyor și cu Faramant? întrebă fata. În clipa cînd se va afla de dispariția lui Mogîldeț și a Tăietorului de Lemne, întreaga mînie a lui Urfin Juce se va abate asupra lor.

Charly Black se scărpină fîstîcit în creștetul capului:

— Ai dreptate, Elly, la asta nu m-am gîndit. Tu ce crezi că ar fi mai nimerit să facem?

— După părerea mea, Mogîldeț și Tăietorul de Lemne vor trebui să mai rabde cîtva timp, pînă vom găsi un mijloc de a-i elibera din închisoare pe ceilalți doi prieteni ai noștri. Dar cum am putea face asta, nu mă taie capul. Poate i-o veni lui Mogîldeț vreo idee înțeleaptă.

— Că bine zici, Elly. Și, cu toate că nu mi-e la îndemînă să mă cațăr pe trepte, va trebui s-o fac și pe-asta. Un sfat la fața locului ne va fi, fără îndoială, de mare folos.

Elly urca cu luare-aminte treptele turnului, urmată de Charly Black, care se străduia să bocăne cît mai puțin cu piciorul său de lemn. Pe Leu se văzură nevoiți să-l lase jos, deoarece deschizătura din ușă se dovedi mult prea mică pentru uriașul patruped.

Iată, în sfîrșit, și chepengul care dădea pe platformă. Fata scoase cu multă fereală capul afară, ducînd un deget la gură: se temea ca cei doi prieteni, dînd cu ochii de ea, să nu-și manifeste prea zgomotos bucuria.

Dar acest lucru nu se întîmplă, deoarece, în primul rînd, Tăietorul de Lemne știa să se stăpînească, iar în al doilea rînd, fiindcă Mogîldeț, din pricina ședерii lui în carcera subterană, avusese de îndurat tare multe neajunsuri: datorită umezelii, vopselele trăsăturilor sale păliseră, văzul și auzul slăbindu-i peste măsură. Cît despre glas, abia de putea să vorbească. Bineînțeles, în cazul de față, aceste infirmități erau, oarecum, binevenite.

Văzînd-o pe Elly, Mogîldeț și Tăietorul de Lemne dădură să se repeadă spre ea, dar, zărindu-l pe marinar în spatele fetei, se opriră stingheriți. Nu-i vorbă, îl cunoșteau ei pe Charly Black din povestirile ciorii Kaggi-Carr, totuși, văzîndu-l, se cam fîstîciră.

Charly Black își salută prietenos noile sale cunoștințe. Drept răspuns, Mogîldeț făcu o reverență, iar Tăietorul de Lemne duse pînă la pămînt, în semn de salut, pîlnia din creștetul capului său de fier...

Ochii negri ai ciorii scăpărară de o negrăită mîndrie: doar ea, Kaggi-Carr, reușise să ducă la bun sfîrșit o sarcină pe care nimeni altul nu s-ar fi încumetat să o ia asupră-și!

După schimbul de amabilități care însoți călduroasele strîngeri de mînă, Elly ridică spinoasa problemă a eliberării lui Dyn Gyor și a lui Faramant.

— De fapt — le spuse ea celor doi prieteni — puteți părăsi împreună cu noi acest turn, plecînd prin galeria subterană. Dar nenorocirea stă în faptul că,

dacă Urfin va afla de evadarea voastră, va fi vai şi amar de pielea lor...

— O, dacă s-ar întîmpla aşa ceva — strigă Tăietorul de Lemne — inima mea s-ar face ferfeniţă de durere!...

Aici, lacrimile prinseră a-i şiroi pe obraji, prelingîndu-i-se spre fălci, iar acestea, ruginind cît ai bate din palme, se înţepeniră şi Tăietorul de Lemne nu mai putu articula o singură vorbă. Din fericire, căniţa cu ulei o avea agăţată la cingătoare. Mogîldeţ o luă numaidecît, însă cum, nu vedea bine, în loc să-i ungă fălcile, îl tot mînjea pe la urechi; în cele din urmă izbuti, destul de anevoie, să facă ceea ce trebuia făcut.

Recăpătîndu-şi graiul, Tăietorul de Lemne spuse:

— Hai, prietene Mogîldeţ, pune-ţi la contribuţie înţeleapta ta minte. Poate vei reuşi să găseşti o soluţie.

— Cu înţeleapta mea minte s-a întîmplat o nenorocire: a prins mucegai în zilele cît am stat închis în carceră... rosti Mogîldeţ.

Kaggi-Carr se amestecă în vorbă:

— Faramant şi Dyn Gyor sînt închişi în subsolul aflat în curtea din spatele palatului. La fereastra acestui subsol duce un drum care pleacă din cămara bucătarului-şef.

— Straşnic! exclamă cu glas tare Charly Black, dar numaidecît îşi astupă speriat gura, urmînd în şoaptă: În arsenalul meu există o anumită sculă care le poate aduce libertatea prietenilor noştri. Întrebarea este cum să ajungă ea în mîinile lor...

Spunînd asta, marinarul scoase din rucsacul său o pilă nu prea mare şi o arătă celor de faţă.

— Cu pila asta poţi tăia la repezeală orice zăbrea.

— Da, dar cine s-o ducă pînă acolo? întrebă în şoaptă Mogîldeţ. Ehei, dacă înţeleapta mea minte n-ar fi prins mucegai . . . Aşa, parcă-mi fluieră vîntul prin căpăţînă şi mă simt tare nătîng!

Văzîndu-l atît de amărît, Elly se duse îndată lîngă el, încercînd să-l liniştească.

— Nu fi mîhnit, dragul meu prieten, pentru tine am să mă gîndesc eu! spuse fata, mîngîindu-i obrazul cu trăsături spălăcite.

Se aşternu o linişte adîncă, fiecare chibzuind la ceea ce le rămînea de făcut. Pentru a ajunge la palat şi a-i putea vedea pe cei doi prieteni întemniţaţi, fie numai pe fereastră, trebuia, în primul rînd, să iasă din turn. Or, ştiut era că uşa da afară şi se afla sub paza straşnică a Capetelor de Lemn, iar cealaltă ieşire trecea prin labirintul unde bîntuia fiorosul monstru . . .

Cine s-ar fi încumetat să-l străbată de unul singur?

Situaţia părea deznădăjduită. Aşadar, să-i lase pe cei doi prieteni în mîinile răzbunătorului Urfin?

Kaggi-Carr se urni de la locul ei, spunînd:

— Am să duc eu pila. Pe mine nu mă pot opri nici zidurile, nici zăbrelele.

Propunerea fu primită cu bucurie, dar în clipa următoare se întristară cu toţii: scula era prea grea pentru Kaggi-Carr şi cioara o scăpa mereu din cioc. Căzură iar pe gînduri.

Deodată, Elly ridică un deget, cerînd să fie ascultată.

— Mi-a venit o idee — spuse fata, la care vorbe toţi tresăriră, plini de o nouă speranţă. Iată despre ce este vorba: dumneata, unchiule Charly, ai să mă cobori de aici cu ajutorul unei funii . . .

— Oare eşti în minţile tale, Elly? mormăi marinarul. Ce, vrei să cazi pe loc în labele străjilor?

— Ba nicidecum, unchiule —răspunse fata. Capetele de Lemn fac de strajă numai în acea parte a turnului unde se află uşa, fără a se sinchisi de partea cealaltă a lui. Uite-tă şi ai să te convingi singur!

— Bine, bine, dar nu-nţeleg de ce trebuie să te duci tu? Ce, nu poate face treaba asta oricare altul dintre noi?

— Cine s-o facă? Tu? Mogîldeţ? Tăietorul de Lemne? Păi uitaţi-vă la voi! Cine altul în afară de mine s-ar putea strecura printre gratiile acestea ? încheie triumfătoare Elly.

În rucsacul ei, fata păstra o rochie primită în dar de la buna soţie a lui Preem Coocs. Cum Elly era la fel de înaltă ca femeile din Împărăţia Fermecată,

rochia îi venea de minune. Această rochie era de culoare verde, deoarece soţia lui Preem Coocs se născuse în Oraşul de Smarald, şi verdele rămăsese culoarea ei preferată, ca de altfel pentru toţi locuitorii.

Elly îşi puse rochia. Charly Black scoase din rucsacul său universal o sticluţă de tuş şi o pensulă şi zugrăvi cîteva riduri abia vizibile pe fruntea, pe obrajii şi pe bărbia fetei, astfel că peste cinci minute în faţa lor stătea o nevastă de fermier de prin partea locului, cam între două vîrste, cu nimic deosebit de acestea.

— Jur pe palmierii din Cura-Cusu că nici un spion de pe faţa pămîntului nu te-ar mai recunoaşte!... exclamă satisfăcut marinarul. Dar ia stai puţin... Ai nevoie de un pretext pentru a merge la oraş.

— Am şi găsit unul — zîmbi Elly. Nu-ţi fă griji din pricina asta!

Charly Black o legă pe fată de subsuori cu o curea lată, de care înnodă bine funia. Luînd coşuleţul în mînă, Elly se strecură printre gratii.

Tăietorul de Lemne ţinea sub observaţie cealaltă parte a turnului, să vadă dacă străjile nu se clintesc cumva de la postul lor.

Marinarul o cobora încetişor pe fată: din cînd în cînd, ca să nu se legene, ea se sprijinea cu mîinile şi cu picioarele de zidul măcinat de vreme al turnului. În cele din urmă, Elly simţi sub picioare pămîntul.

Hopul cel mare fusese trecut. Fata se descotorosi de curea şi de funie, pe care Charly Black le trase numaidecît sus, îi trimise acestuia o sărutare din vîrful degetelor şi o porni fără grabă în direcţia drumului.

Cu răsuflarea oprită, marinarul o urmărea din ochi şi nu se linişti decît în clipa cînd Elly, ajungînd la drum, porni cu pas sprinten pe pavelele de cărămidă galbenă, făcîndu-i cu mîna semne de bun rămas.

Dar Elly nu se duse de-a dreptul în oraş. Ochind o poiană mai acătării, fata se abătu într-acolo, culese un coşuleţ plin cu cele mai frumoase poame, după ce mai întîi pusese preţioasa pilă pe fundul coşului, şi abia pe urmă porni mai departe. Coşuleţul cu poame, pe care le ducea, chipurile, plocon lui Urfin Juce, îi deschise numaidecît poarta cetăţii.

Ce triste şi ce pustii erau străzile oraşului, cîndva înţesate de o mulţime veselă, cu caldarîmul şi zidurile scăpărînd în puzderia de smaralde şi cristale!

Slugile palatului îi arătară drumul spre bucătărie. La început, grăsanul Ballwol n-o recunoscu pe fată, dar după ce se dumeri cine este, se bucură grozav de tare.

Elly rămase în cămăruţa lui pînă la căderea nopţii, cînd bucătarul o călăuzi sub fereastra ce dădea în celula prizonierilor. Din fericire, fereastra nu avea gea-

muri, așa încît Eliy se porni să-i strige încetișor pe cei doi prieteni. Strădania ei de a-i trezi fu o treabă destul de anevoioasă, deoarece, după cum știm, oamenii cu conștiința împăcată dorm somn adînc chiar și atunci cînd se află după gratii. Primul se trezi Faramant, care prinse numaidecît a-l zgîlțîi pe Dyn Gyor...

Mare fu bucuria amîndurora cînd se dumeriră că mult rîvnita libertate li se înfățișează sub chipul Ellyei și al pilei de oțel! Temnicerii lor se aflau pe coridor, dincolo de ușă, așa încît, nestînjeniți de nimeni, ei se apucară, cățărîndu-se pe rînd unul în spinarea celuilalt, să taie gratiile. Peste zece minute treaba era făcută.

Primul care ieși din celulă pe fereastră, folosind, bineînțeles, drept scară, umerii amicului său, fu Dyn Gyor.

Veni rîndul Străjerului Porții. Hait, cearcă să ieși din celulă, cînd n-ai nici tu masă, nici tu scaun, nici tu cearșaf sau plapumă, ci un singur pat cu picioarele înșurubate în podea.

— Ce-i de făcut? șopti descumpănit Dyn Gyor, cătînd la prietenul său rămas în celulă. De-am avea măcar o funie...

— Funie, auzi, funie îi trebuie dumnealui! rosti batjocoritor celălalt. Să ai asemenea barbă și să te mai gîndești la funie!

— Zău că ai dreptate, am și uitat de ea! se bucură oșteanul.

Spunînd asta, Dyn Gyor își coborî frumusețea lui de barbă, iar Străjerul Porții, înșfăcînd-o bine și sprijinindu-și picioarele în zid, începu să se cațăre. Pe Dyn Gyor îl cam trecură sudorile, nu-i vorba, dar, încleștînd fălcile, rezistă pînă la sfîrșit acestei încercări. Prietenii se repeziră să-i mulțumească salvatoarei lor, îmbrățișînd-o plini de recunoștință.

Ballwol îi scoase pe tustrei în stradă, printr-o portiță dosnică, știută numai de el. Dat fiind că porțile orașului erau păzite cu strășnicie de Capetele de Lemn și de polițaii lui Urfin hotărîră, spre mai multă siguranță, să sară zidul. Și izbutiră de minune.

Îndată ce intrară într-una din fermele din apropiere, Faramant șopti cîteva vorbe la urechea stăpînului casei, după care omul trimise în mare grabă pe cei doi feciori ai săi, niște flăcăi din cale-afară de sprinteni, cu o anume poruncă în direcția nord-vest, iar el se duse la un vecin de-al său...

Întîlnirea întregului grup fusese fixată în rîpa unde începea galeria subterană. Într-acolo îi duse Elly pe cei doi prieteni eliberați.

În drum, trecînd prin fața turnului, Faramant strigă de trei ori, imitînd țipătul bufniței, iar Elly flutură coșulețul deasupra capului: acesta era semnalul că misiunea a fost îndeplinită și că cei de pe platforma turnului pot să o pără-

sească. Răspunsul — un strigăt gutural de cuc care însemna: „Semnalul a fost recepţionat şi descifrat!“ — veni îndată.

Elly, Dyn Gyor şi Faramant sosiră primii la locul stabilit fără a fi văzuţi de cineva.

A doua zi în zori, Ruff Bilan primi năprasnica veste a evadării celor patru prizonieri. Din ordinul său, o droaie de poliţai prinse a mişuna în toate părţile în căutarea fugarilor. Ei dădură buzna prin fermele din împrejurimi, luîndu-i din scurt pe oameni. Împotriva aşteptărilor lor, aceştia se dovediră deosebit de limbuţi, spunîndu-le că fugarii au fost văzuţi într-adevăr ţinînd drumul spre nord-vest, cu scopul vădit de a ajunge în Ţara Galbenă.

Aşadar, două plutoane de Capete de Lemn şi vreo trei duzini de poliţai plecară fără zăbavă în direcţia indicată. Soldaţii porniră într-un iureş de-a lungul drumului cu pavele de cărămidă galbenă, tropăind asurzitor, înghiontindu-se şi căzînd adesea grămadă unii peste alţii, în vreme ce poliţaii, cu praştiile în mînă, slobozeau grindini de pietre în orice tufă din marginea drumului care li se părea mai suspectă...

Din cînd în cînd, şeful poliţiei, care dirija personal întreaga acţiune, intra în fugă prin casele din apropiere şi îi lua pe oameni la întrebări. Instruiţi de prietenii lui Faramat, aceştia răspundeau la iuţeală, fără a sta o clipă pe gînduri:

— I-am văzut acum trei ore trecînd pe aici... i-am văzut acum două ore... i-am văzut acum o oră...

Zeul urmăritorilor sporea de la o clipă la alta, părîndu-li-se că acuş-acuş vor pune mîna pe fugari. Dar milele se perindau şi ele una după alta, în timp ce drumul din faţa lor rămînea mereu pustiu.

Poliţaii îşi ieşiseră cu totul din pepeni, zvîrlind nori de pietre asupra drumului şi pe marginile lui.

La un moment dat, şeful poliţiei se desprinse de grup şi o porni de unul singur înainte. Subalternii săi, zărind o făptură omenească fugind, îl şi fulgerară pe loc cu o grindină de pietre, încredinţaţi că nu poate fi decît unul dintre fugari.. Cu mîinile şi picioarele zdrobite, cu capul spart, şeful poliţiei se prăbuşi la pămînt. Poliţaii şi Capetele de Lemn se repeziră asupra prăzii, dar înlemniră pe loc văzîndu-şi isprava... Ce-i de făcut acuma? Cine să le mai comande?

Negăsind altă ieşire din situaţie, detaşamentul ridică rămăşiţele comandantului său şi se întoarse în Capitală. Cînd află Ruff Bilan de cele întîmplate, păli de groază. Pînă atunci mai trăsese nădejde că oamenii săi îi vor prinde pe fugari şi astfel va putea ascunde cîrmuitorului evadarea lor. Acum însă va trebui să-i

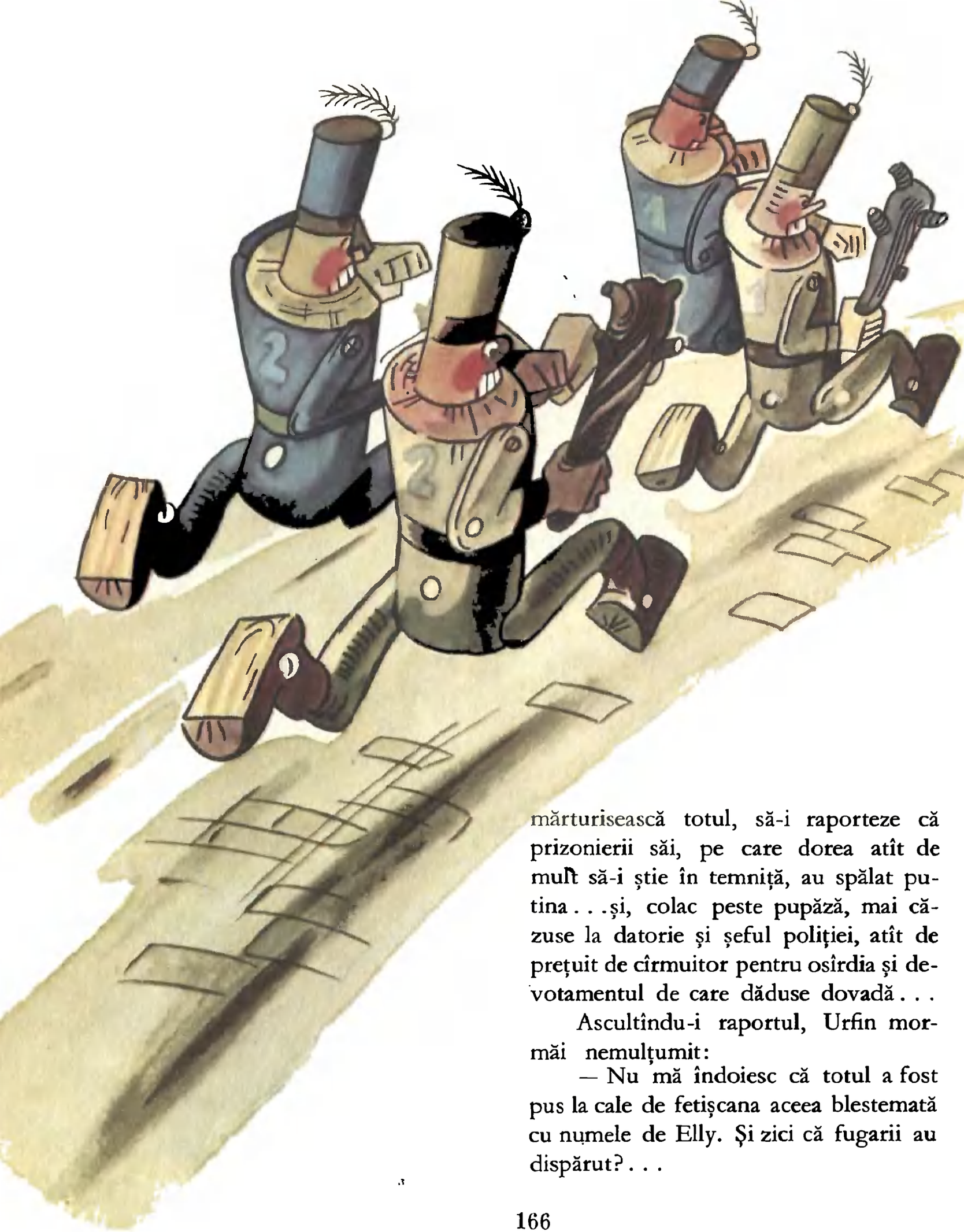

mărturisească totul, să-i raporteze că prizonierii săi, pe care dorea atît de mult să-i știe în temniță, au spălat putina . . .și, colac peste pupăză, mai căzuse la datorie și șeful poliției, atît de prețuit de cîrmuitor pentru osîrdia și devotamentul de care dăduse dovadă . . .

Ascultîndu-i raportul, Urfin mormăi nemulțumit:

— Nu mă îndoiesc că totul a fost pus la cale de fetișcana aceea blestemată cu numele de Elly. Și zici că fugarii au dispărut? . . .

— Fără urmă, preaputernice rege al Oraşului de Smarald . . .

— Mai scurt ! strigă furios cîrmuitorul.

— Am înţeles ! Şi asta s-a putut întîmpla, fiindcă urmăritorii au fost induşi în eroare. E un întreg complot la mijloc, după cum se vede.

Urfin nu se mai apucă să-l dreagă pe şeful poliţiei. Rămăşiţele lui fură aruncate în soba din bucătărie. Ballwol se minună văzînd flăcările ce ţîşniră din focoasa slugă a cîrmuitorului . . .

Încredinţîndu-se că Elly i-a eliberat pe Dyn Gyor şi pe Faramant, marinarul Charly Black luă comanda detaşamentului şi coborî scările. Toţi se străduiau să facă cît mai puţin zgomot. Tăietorul de Lemne se strecură cu multă greutate prin borta din tăblia uşii, în vreme ce pe Mogîldeţ, slab şi prăpădit cum era, îl trecură dintr-o dată, ferfeniţîndu-i cu totul straiele. Cum nu-şi văzuse prietenii de un car de vreme, Leul îi întîmpină cu negrăită bucurie, iar jalnica înfăţişare a lui Mogîldeţ îi stoarse lacrimi de milă.

Deoarece timpul nu le îngăduia să-şi manifeste prea îndelung simţămintele, hotărîră să se grăbească. Pentru orice eventualitate, Tăietorul de Lemne se înarmă cu o rangă zdravănă de fier, pe care o smulse din balustrada scării.

Pe cînd se apropiau de faimoasa fereastră ce dădea spre Împărăţia Minerilor, Charly Black îşi preveni prietenii de primejdie, căci n-ar fi fost de mirare ca vajnicul străjer al înălţimilor, călare pe dragonul său, să-i pîndească îndeaproape pe nepoftiţii oaspeţi şi să-i întîmpine cu cîteva săgeţi bine ţintite. Ajungînd însă pe

platforma de pe care admiraseră în ajun meleagurile de baştină ale acestor ciudaţi locuitori ai adîncurilor, marinarul scoase un strigăt de uimire: fereastra era astupată . . . Bravii meşteşugari potriviseră acolo cu multă dibăcie o bucată rotundă de stîncă, aşa încît nu mai rămăsese nici măcar o singură crăpătură . . .

Nici năprasnica fiară din ajun nu se mai afla în peşteră. Fie că zăcea în vreun loc mai ferit, după lupta din ajun, fie că fusese prinsă între timp de Mineri.

Dar dacă or mai fi hălăduind prin galerii şi alte dihănii asemănătoare? Numai că Charly Black nu se mai temea acum de o eventuală întîlnire cu un atare vrăjmaşi. Cu Tăietorul de Lemne, oricui i s-ar fi înfundat numaidecît . . . Alta era teama lui şi anume: ca nu cumva Minerii să le fi pregătit vreo capcană. De aceea răsuflă uşurat numai în clipa cînd, ieşind din galerie, dădu cu ochii de Elly, de Faramant şi de Dyn Gyor . . .

Acum, înainte de toate, trebuiau să facă ceva cu bietul Mogîldeţ, care se afla într-un hal fără de hal. Straiele fostului cîrmuitor, detronat de uzurpatorul Urfin Juce, erau ferfeniţă, paiele mucede curgeau de pretutindeni prin găuri, trăsăturile obrazului său se şterseseră, cît despre minte, ce să mai vorbim: umezeala carcerei subterane o scosese cu totul din funcţiune.

Aşadar, Elly se apucă de treabă. Fata demontă mai întîi capul şi îl agăţă de o creangă, ca să se usuce bine în bătaia soarelui şi a vîntului, apoi cîrpi şi spălă în pîrîu straiele, pe urmă le puse la uscat.

Cînd totul fu gata, Elly umplu cămaşa, pantalonii şi cizmele lui Mogîldeţ cu paie proaspete, pe care Faramant le aduse de pe un ogor din apropiere, cusu la loc capul, acum cu mintea bine zvîntată, după care treabă scoase pensula şi vopselele şi se apucă să-i deseneze ochii. De îndată ce fură gata, ochii prinseră a clipi vesel . . .

— Stai cuminte! strigă Elly, supărată.

— N . . .ic — şopti Mogîldeţ — fă . . .ma . . .re . . .ura!

Asta însemna: „Nu-i nimic, fă-mi mai repede gura!"

Cînd, în sfîrşit, fu gata şi gura, Mogîldeţ, pierzîndu-şi capul de bucurie, prinse a tropoti pe loc de mai mare dragul, strigînd:

— Ura, ura! Elly-mi dete ochi şi gura, şi-mi cîrpi din nou făptura! . . .

Băgînd însă de seamă că se cam face de rîs în calitatea lui de cîrmuitor, dănţuind ca un apucat în faţa supuşilor săi, Mogîldeţ se opri locului, cătînd ruşinat spre Dyn Gyor şi spre Faramant. Dar aceştia, delicaţi din fire, se prefăcură a nu-l vedea, continuînd, chipurile, o discuţie începută . . . Aşa încît Mogîldeţ răsuflă uşurat.

Veselia tuturor spori și mai mult în clipa cînd Charyl Black îi oferi în dar lui Mogîldeț un minunat sceptru din lemn de mahon, pe care îl cioplise în vreme ce Elly îl „lecuia“ pe ex-cîrmuitorul statului.

Primind sceptrul, Mogîldeț înălță fruntea, își scoase pieptul înainte și rosti cele ce urmează:

— Dragi prieteni! Mogîldeț al vostru și-a recăpătat înțelepciunea pierdută. Dovadă sînt minunatele idei care i-au năpădit mintea! Ascultați, așadar, ce vă spun: Pentru a lupta împotriva lui Urfin Juce avem nevoie de arme. Aceste arme ni le pot meșteri numai Clipușii. Dar cum Clipușii nu locuiesc în Țara Smaraldelor, ci în Țara Violetă, iar cum noi ne aflăm în Țara Smaraldelor, și nu în Țara Violetă, deoarece, din păcate, nu poți trăi deodată în două țări, nu ne rămîne decît o singură cale de urmat și anume: calea ce duce spre Țara Violetă a Clipușilor!

Furtunoasele aplauze care urmară întăriră întru totul temeinicia acestui raționament. Ele fură însoțite și de răgetul afirmativ al Leului, și de ham-ham-ul lui Toto.

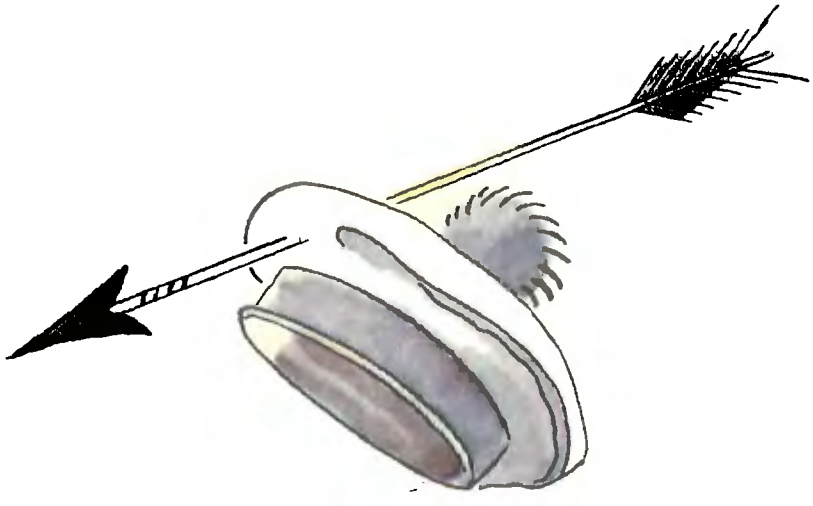

PARTEA a III-a

Victoria

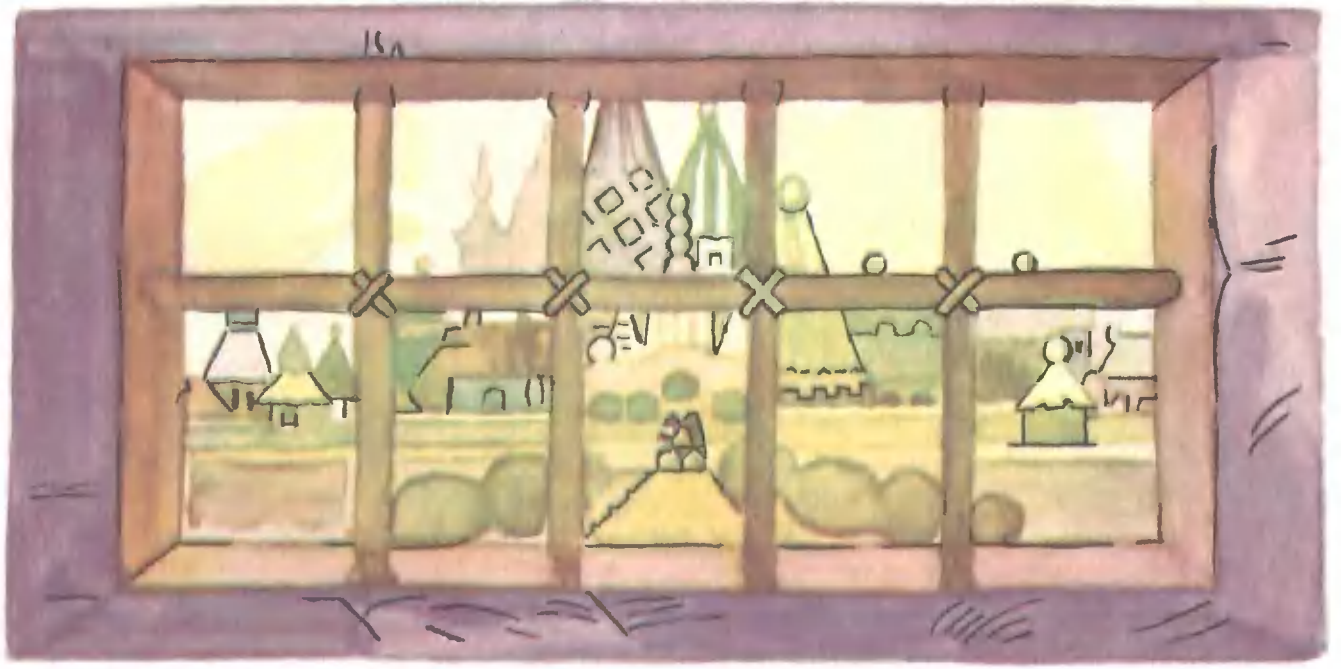

Spre răsărit

Enkin Fleed, guvernatorul Ţării Clipuşilor, era un bărbat mărunţel, îndesat cu o chică de păr roşcat şi zbîrlit. Venise în ţară în fruntea unui pluton de Capete de Lemn de culoare violetă, comandat de caporalul Elwed, şi o supusese cu uşurinţă, deoarece Clipuşii, deşi le mersese faima de fierari şi lăcătuşi, neîntrecuţi, erau mai paşnici chiar decît Mestecuşii, vecinii lor.

Punînd stăpînire pe Palatul Violet, Enkin Fleed alungă toţi slujitorii rămaşi încă de pe vremea Bastindei, lăsînd-o doar pe bucătăreasa Fregosa, mare specialistă în prepararea feluritelor bucate, fiindcă noul guvernator era şi un mîncău de mîna întîi.

Totodată, Enkin Fleed descoperi în el şi o mare pasiune pentru arme, neputînd trece indiferent pe lîngă un pumnal sau pe lîngă o spadă. Instalîndu-se, aşadar, în Palatul Violet, guvernatorul porunci locuitorilor să predea toate săbiile, pumnalele şi cuţitele, inclusiv cele de bucătărie, pe care le aveau asupra lor. Dăduse această poruncă atît de dragul noii sale pasiuni, cît şi de teamă ca nu cumva poporul să se răzvrătească împotriva sa şi să pună mîna pe arme.

Săbii, la drept vorbind, nu se prea găsiră, în schimb, în mormanul de fiare adunate la palat, guvernatorul descoperi două pumnale vechi, de o lucrătură nemaiîntîlnită. Scînteierea oţelului, cum şi meşteşugul cu care fusese gravat îl încîntară pe Enkin Fleed, aşa încît el porunci numaidecît să fie aduşi înainte-i meşterii fierari.

— Cine a făurit aceste pumnale? îi întrebă el, arătîndu-le armele.

— Sînt arme vechi, de pe vremea cînd ţara noastră mai purta războaie — răspunse starostele fierarilor.

— Aţi putea face şi voi asemenea pumnale?

— Am făurit noi lucruri mai grele — zise starostele. De pildă, l-am reparat pe luminăţia sa Tăietorul de Lemne, fostul nostru cîrmuitor, care avea un mecanism deosebit de complicat. Dar la ce vă trebuie asemenea pumnale, că doar carnea se taie mult mai lesne cu un simplu cuţit de bucătărie?

Enkin Fleed nu suferea să i se pună întrebări.

— Să-ţi ţii gura! ţipă el, furios, bătînd din picior, la care ţipăt Clipuşii prinseră a clipi mai dihai ca de obicei. Să-mi faceţi cinci . . . ba nu, zece pumnale ca acestea, dar fiecare să fie altfel gravat. Vă dau o săptămînă. Dacă într-o săptămînă armele nu vor fi gata, atunci veţi afla ce poate mînia lui Enkin Fleed!

Lăsînd baltă totul, meşterii se apucară să îndeplinească porunca şi, în ziua sorocită, aduseră guvernatorului cele zece pumnale. Enkin Fleed le aşeză pe o panoplie, în sala mare a palatului. Îi plăcu nespus de mult cum arată, dar se gîndi că panoplia va fi cu mult mai frumoasă dacă va cuprinde arme de tot felul.

De atunci, bieţii meşteri nu mai avură tihnă. Guvernatorul îi puse să făurească tot soiul de pumnale, de săbii, de paloşe şi iatagane, iar el stătea cu zilele în sala de arme, orînduindu-şi în fel şi chip colecţia. Uneori, înarmîndu-se pînă în dinţi, bondocul guvernator învîrtea cu străşnicie o spadă sau un iatagan, închipuindu-şi că se bate cu te miri ce monstru înspăimîntător sau cu un alt vrăjmaş de nebiruit, cînd, în realitate, de viteaz ce era, ar fi dat dosul şi din faţa unei oi. Căci, la drept vorbind, Enkin Fleed se simţea în siguranţă numai sub straşnica pază a fioroaselor Capete de Lemn.

Aşadar, Elly şi prietenii săi porniră spre răsărit. Era acelaşi drum pe care fata îl mai străbătuse cu un an în urmă, cînd pornise împotriva Bastindei. De data asta avea de-a face cu un nou vrăjmaş, în persoana lui Enkin Fleed şi a Capetelor sale de Lemn.

Deocamdată, armata lor viteză număra în rîndurile ei doi luptători de elită: Tăietorul de Lemne şi Leul Curajos, despre care nimeni n-ar fi avut curajul să

spună că ar preţui mai puţin decît mulţi soldaţi ai guvernatorului Ţării Violete.

Această armată înainta cu avînt şi bărbăţie spre răsărit, luînd în piept podişul stîncos ce despărţea Ţara Smaraldelor de cea a Clipuşilor.

Mărşăluind, Tăietorul de Lemne asculta cu negrăită încîntare tic-tac-ul inimii sale, care-i zvîcnea în cadenţa paşilor, iar Mogîldeţ rezolva în mintea-i primenită fel şi fel de probleme de aritmetică, pe care, le cerea lui, Elly i le servea una după alta.

Într-un tîrziu ajunseră la drumul început de Tăietorul de Lemne, cu intenţia de a-l construi pînă la Oraşul de Smarald. Aici, cu cîteva luni în urmă, îl găsise Kaggi-Carr, venind cu un răvaş din partea lui Mogîldeţ, şi tot aici zăcea barosul pe care Tăietorul de Lemne îl aruncase în mare grabă pentru a se duce val-vălătuc în ajutorul bunului său prieten. Barosul nu-l ridicase nimeni, căci nimeni, în afară de Tăietorul de Lemne, nu-l putea ridica.

Acesta înşfăcă numaidecît unealta şi începu s-o rotească deasupra capului, spintecînd văzduhul.

Elly dete un ţipăt şi se aşeză pe vine.

— Tot mi-a mai rămas nitică putere, nu-i aşa? spuse blajin Tăietorul de Lemne, privindu-şi prietenii.

— Acum să se ferească din calea noastră Capetele de Lemn! zise încruntat Mogîldeţ.

Ultimatumul

Aici, unde începea minunatul drum care ducea pînă la poarta Palatului Violet, armata vitejilor făcu un popas pentru a stabili tactica de luptă.

Kaggi-Carr vru să trimită în recunoaştere o amărîtă de vrabie care ciugulea prin apropiere sămînţă de iarbă, dar se răzgîndi la vreme, zicîndu-şi că o sarcină ca asta nu poate fi încredinţată oricui.

— Am să plec eu însămi în recunoaştere — declară ea — pentru a vedea cu ochii mei efectivul trupelor trimise încoace de Urfin.

Dar tocmai cînd se pregătea să-şi ia zborul, Dyn Gyor, înaintat între timp de Mogîldeţ la rangul de mareşal, îi făcu semn să mai aştepte.

— Trebuie să-l provocăm pe vrăjmaş la luptă — spuse el — pieptănîndu-şi cu grijă frumuseţea de barbă.

— Prefer atacul prin surprindere — ripostă Kaggi-Carr. Această tactică hotărăşte de cele mai multe ori soarta bătăliei.

— După mine, mareşalul are dreptate — interveni Mogîldeţ. Dacă nu-l scoţi pe vrăjmaş pe cîmpul de bătaie, el se poate baricada în palat, şi atunci, poftim de-l asediază... Cît despre asediu, asta nu-i o treabă uşoară, c-am mai trecut eu prin aşa ceva!

— Şi dacă Enkin Fleed nu va binevoi să iasă pe cîmpul de luptă, atunci? întrebă şeful statului-major, care nu era altul decît Charly Black.

— O să-i scriem o scrisoare care o să-l scoată din bîrlog — îi asigură mareşalul. Îl cunosc eu pe Fleed ăsta şi îi ştiu buba. Ambiţios ca el, nici că se află altul pe lumea asta.

Aşadar, mareşalul împreună cu ajutoarele sale se apucară să întocmească scrisoarea. Discutară mult în contradictoriu, în cele din urmă însă căzură de acord, şi aşternu pe un petic de hîrtie descoperit în buzunarele marinarului rîndurile misiv; iar Kaggi-Carr, luînd-o în cioc, porni deîndată spre tabăra vrăjmaşă.

Pentru a suta oară Enkin Fleed îşi tot aranja faimoasa panoplie, mutînd de colo-colo armele, cînd în sală intră bucătăreasa Fregosa.

— Domnule guvernator — spuse ea — a sosit un par... parmilitar îm... împipernicit şi vrea să vă vadă!

— Cine? urlă Fleed, tulburat din ale sale îndeletniciri.

— Un par... par... se bîlbîi bucătăreasa, trăgîndu-se speriată spre uşă — în sfîrşit, cineva care vrea să vă vadă negreşit...

— Să intre! porunci guvernatorul, înarmîndu-se pentru orice eventualitate cu un pumnal straşnic.

Uşa se deschise, şi în sală intră, călcînd semeţ, o cioară, văzînd pocitania, Ekin Fleed pufni în rîs:

— Tu... tu eşti îm... împipernicitul?

— Rog să-mi fie cu iertare — răspunse cu demnitate cioara, după ce sări pe masă şi depuse scrisoarea. Vin la dumneata, în calitate de parlamentar împuternicit din partea mareşalului Dyn Gyor.

Auzind aceste cuvinte rostite atît de răspicat şi cu atîta făloşenie de ciudatul parlamentar, Enkin Fleed înlemni. El rămase atît de uluit, încît începu să se bîlbîie şi să i se adreseze ciorii cu „ dumneavoastră ".

— Vedeți . . . vedeți dumneavoastră, eu, personal, nu pricep nimic! Cine este acest mareșal Dyn Gyor? Eu nu cunosc decît o singură armată, și anume a . . . armata stăpînului meu, atotputernicul rege Urfin Întîilea, comandată de generalul Laan Pyrot!

— Fă bine și citește acest ultimatum și te vei lămuri numaidecît — răspunse cu răceală Kaggi-Carr și, pentru orice eventualitate, se așeză pe dulap, cît mai departe de guvernator.

Enkin Fleed, despături scrisoarea și se apucă să citească. Dar pe măsură ce citea, obrazul i se împurpura tot mai mult, căci iată ce glăsuia acea scrisoare:

„*Ultimatum*

Noi, Mogîldeț cel Înțelept, cîrmuitor al Orașului de Smarald, și mareșal Dyn Gyor, comandant suprem al armatei de viteji, te poftim, stimabile Enkin Fleed, așa-numit guvernator al așa-numitului rege Urfin Întîilea, să binevoiești a-ți dezarma oștirea și a ne preda fără împotrivire Palatul Violet. În acest caz, singura pedeapsă ce o vei primi pentru trădarea patriei dumitale va fi aceea că, timp de zece ani, vei sfărîma pietre și vei pava cu ele drumurile Țării Clipușilor.

Dacă nu te învoiești a primi condițiile de mai sus, din cale-afară de avantajoase, după părerea noastră, te poftim să ieși pe cîmpul de bătaie pentru a ne înfrunta pe noi.

Deşi nu-ţi vom putea pune împotrivă decît un singur oştean, sîntem încredinţaţi de izbîndă, deoarece ne-am ridicat întru apărarea libertăţii şi împotriva aşa-numitului rege Urfin Întîilea.

În numele lui Mogîldeţ cel Înţelept şi al mareşalului Dyn Gyor, semnează acest ultimatum

Charly Black"

Isprăvind de citit scrisoarea, Enkin Fleed izbucni în hohote de rîs, zicînd:

— Auzi dumneata, armată cu un singur oştean şi o droaie de comandanţi! Cu această armată poftească dumnealor să mă înfrunte pe mine, guvernatorul atotputernicului rege Urfin Întîilea, avînd totodată neobrăzarea de a-mi propune să mă predau şi să mă duc la pietruitul drumurilor! Ha, ha, ha! Hei, tu, împipernicitule, du-te şi spune-le celor care te-au trimis că am să ies îndată pe cîmpul de bătaie, că am să fac una cu pămîntul oştirea lor, iar pe dumnealor am să-i pun să sfarme pietre şi să paveze drumurile!

Altceva nici că voia să audă Kaggi-Carr. După ce ea îşi luă zborul, Enkin Fleed îl chemă îndată pe caporalul Elwed şi-i porunci să-şi pună plutonul pe picior de război.

Între timp, Tăietorul de Lemne aştepta vrăjmaşul pe un tăpşan ceva mai întins, cam la o milă depărtare de Palatul Violet. Stătea de unul singur, la largul lui, cu dreapta sprijinită pe coada barosului, de departe părînd a nu fi un potrivnic din cale-afară de primejdios. Ceva mai încolo, Elly, Toto, Mogîldeţ, Charly Black, Dyn Gyor şi Faramant alcătuiau un grup paşnic, neînarmat. Numai Charly Black ţinea la îndemînă lassoul.

Leul Curajos şedea tupilat în spatele unui bolovan, fiind ascuns cu desăvîrşire ochilor, deoarece blana lui avea culoarea nisipului din jur. Se aşezase la pîndă acolo, pentru cazul cînd Enkin Fleed s-ar fi gîndit la vreun vicleşug.

Se auzi tropot de paşi. „Rap-rap-rap!" tropoteau pe drum picioarele Capetelor de Lemn.

Zărindu-şi vrăjmaşul stînd singur-singurel, soldaţii rînjiră, şi ochii lor de sticlă purpurie scînteiară sîngeros. În fruntea plutonului mărşăluia caporalul Elwed, ditai matahala cu obraz stacojiu, iar ca încheietor de pluton venea guvernatorul Enkin Fleed, ţinînd într-o mînă un paloş, iar în cealaltă un pumnal.

Unul contra unsprezece

Cum bucătăreasa Fregosa trăsese cu urechea la discuțiile care avuseseră loc între guvernator și cioară, vestea că soldații de lemn ai lui Urfin vor ieși să se bată cu armata de viteji se răspîndise cu iuțeala fulgerului prin împrejurimi. Așa că, după grămezile de bolovani din apropierea tăpșanului, răsăreau zeci și zeci de chipuri de Clipuși și Clipușe... Clipind mărunt, omuleții cătau cu nespusă dragoste la Tăietorul de Lemne, fostul lor cîrmuitor.

Enkin Fleed, în schimb, simți un fior rece străbătîndu-i șira spinării cînd îl recunoscu, la rîndu-i, pe Tăietorul de Lemne. Știa el ce poate acest voinic, totuși nădăjduia că cumpăna victoriei se va înclina de partea lui, fiindcă, mai întîi și mai întîi, Tăietorul de Lemne nu avea topor, iar apoi, fiindcă era unul contra unsprezece.

Așadar, vrăjmașii se aflau față-n față. Elwed dădu ordin soldaților să-l învăluiască pe Tăietorul de Lemne și să-l zdrobească cu măciucile, după care se trase deoparte.

Începu o luptă pe viață și pe moarte. Loviturile măciucilor curgeau cu nemiluita, lăsînd nenumărate semne adînci pe spinarea, pe pieptul și pe brațele Tăietorului de Lemne. Dar aceste lovituri, deși primejdioase, nu erau mortale pentru vajnicul luptător cu trup de fier. În schimb, loviturile barosului său făceau țăndări capetele și trupurile de lemn ale vrăjmașilor săi. Cele zece lovituri de baros date de Tăietorul de Lemne fură de ajuns pentru ca în locul plutonului de Capete de Lemn să rămînă un morman de lemne despicate, bune pentru foc.

Iată însă că ultimul soldat, înainte de a cădea fulgerat de barosul Tăietorului de Lemne, îi trase acestuia cu măciuca o lovitură atît de puternică în piept, încît peticul de metal, pus acolo de Goodwin după ce îi introdusese inima în coșul pieptului, se dezlipi și căzu în nisip. Vajnicul luptător se clătină pe picioare. Prin gaura rămasă, i se vedea inima roșie de pluș abia-abia ticăind... Mai înainte ca Tăietorul de Lemne să-și vină în fire, caporalul Elwed care pînă atunci stătuse deoparte, urmărind desfășurarea bătăliei, se furișă în spatele lui, și, ridicînd de jos o măciucă, îl izbi cu atîta sete în spinare, încît inima se smulse de la locul ei și căzu în nisip. Trupul viteazului oștean se frînse în două și el se prăbuși în țărînă, apucînd să șoptească doar aceste cuvinte:

— Inima mea, biată inima mea!...

Caporalul Elwed slobozi un urlet de triumf, iar Enkin Fleed prinse a țipa cît îl ținea gura:

— Mai dă-i una, ca să nu se mai ridice! Fă-l grămadă pe Mogîldeț! Zdrobește-l pe mareșal! Vezi să nu-ți scape fata! Ea este zîna lor și capul tuturor relelor!

Auzind asta, Mogîldeț, Charly Black și ceilalți păși înainte, făcînd zid în jurul Ellyei. Sări și Leul din ascunzătoarea lui, dar era prea departe de locul bătăliei. Haggi-Carr se repezi glonț la ochii caporalului, încercînd să-l orbească, însă truda îi fu zadarnică. Acesta venea dezlănțuit ca o furtună, rotind uriașa-i măciucă deasupra capului.

În aceeași clipă, de după un bolovan țîșni fulgerător un omuleț de-o șchioapă, unul dintre cei mai iscusiți meșteri fierari din Țara Clipușilor, și se trînti la picioarele namilei. Pierzîndu-și echilibrul, caporalul se duse de-a berbeleacul, dar cît ai bate din palme sări în picioare și înșfăcă măciuca, gata-gata să-l facă fărîmițe pe dușmanul său ivit în chip neașteptat. Deodată se auzi șuieratul lassoului... Lațul se încolăci în jurul brațelor caporalului. Charly Black, Faramant și Dyn Gyor smuciră cu nădejde de funie, și caporalul se prăvăli la pămînt cît era de lung. În aceeași clipă, de după pietre săriră zeci și zeci de Clipuși și Clipușe, care pînă atunci urmăriseră cu sufletul la gură desfășurarea luptei, și tăbărîră buluc asupra vrăjmașului, dezarmîndu-l și legîndu-l fedeleș. Alții se năpustiră asupra lui Enkin Fleed, smulgîndu-i din mîini paloșul și pumnalul, de care el, la drept vorbind, nici nu se încumetase să se folosească.

În felul acesta, stăpînirea lui Urfin Juce în Țara Clipușilor luă sfîrșit.

Deasupra capetelor guvernatorului și caporalului se ridicară, amenințători, puzderie de bolovani.

— Nu, nu așa — interveni Mogîldeț. Mai bine să-i judecăm.

Palid, tremurînd ca varga, Enkin Fleed căzu în genunchi, bolborosind:

— În... ultimatumul... dumneavoastră se spune că... dacă mă voi preda... îmi veți da... zece ani la... la pietruitul drumurilor... Mă predau!. Mă predau!...

— Ticălosule! rosti Dyn Gyor. Ai trădat de două ori: prima dată ți-ai trădat poporul, intrînd în slujba tiranului, iar a doua oară, chiar astăzi, cînd, după o luptă dreaptă, puneai la cale uciderea mișelească a unor oameni neînarmați. După părerea mea, n-ai să scapi numai cu pavatul drumurilor! Luați-i pe prizonieri!

Și fură luați.

Între timp, Elly se tot învîrtea, cu lacrimi în ochi, în jurul trupului neînsuflețit al Tăietorului de Lemne. De altminteri, fata nu-și pierduse cu desăvîrșire nădejdea, deoarece știa cum că Clipușii, meșteri fierari neîntrecuți, îl mai reparaseră odată pe bunul ei prieten, și atunci acesta se afla într-o stare mult mai de plîns decît acuma. Așadar, fata ridică de jos inima de pluș a bravului oștean, o scutură cu grijă de nisip și o puse bine ca s-o aibă în clipa cînd o fi din nou nevoie de ea.

Charly Black se aplecă deasupra Tăietorului de Lemne, spunînd:

— Jur pe capetele amicilor mei canibali de pe Cura-Cusu și pe cele trei mii trei sute treizeci și trei de capete ale idolilor lor, că un viteaz ca ăsta n-am pomenit de cînd sînt! Oare nu mai există nici o nădejde să-l salvăm?

— Cum să nu! răspunse Lestar, meșterul care se aruncase sub picioarele caporalului. Avem destulă experiență în ce privește repararea iubitului nostru cîrmuitor. În trei zile o să arate ca ieșit din fabrică... Bineînțeles — adăugă el — dacă nu s-or fi pierdut niscaiva piese mai importante. În cazul acesta, reparația va dura ceva mai mult.

Fremătînd de bucurie, mulțimea o petrecu în urale pînă la palat pe buna Zînă a Apei Izbăvitoare. Pe drum, Clipușii clipeau atît de iute, încît din ochii lor prinseră a se rostogoli lacrimi, care, desigur, nu erau decît lacrimi de bucurie. Ei se lăudară în fața Zînei că și-au respectat întocmai jurămîntul ce i-l făcuseră de a se spăla de trei ori pe zi cu apa izbăvitoare, ba s-au ținut de cuvînt chiar și în zilele cruntei stăpîniri a lui Enkin Fleed. Pesemne că asta i-a ajutat să se izbăvească în cele din urmă și de nesuferiții lor vrăjmași!

Tăietorul de Lemne iese din reparație

Bucătăreasa Fregosa, o femeie tare de treabă, arătă față de Elly o dragoste de mamă. Ajungînd la palat, ea o duse pe fată în baie și o îmbăie în cada uriașă, nicicînd folosită în trecut de Bastinda sau chiar de Tăietorul de Lemne, căci amîndoi, după cum știm, se temeau de apă mai mult ca de orice. Fregosa îi spălă fetiței și rochița, prăfuită de colbul atîtor drumuri străbătute, cum și funda cu care Elly obișnuia să-și lege părul.

Urmă la rînd Toto, căruia i se făcu o toaletă pe cinste . . . Cu blănița frumos pieptănată, el mîncă după aceea o străchioară plină cu lapte și se linse fericit pe bot, căci de la plecarea lor din Țara Mestecușilor nu mai pusese în gură așa ceva. Elly îi povesti bunei bucătărese toate peripețiile prin care trecuse în ultima vreme, iar Fregosa o ascultă, minunîndu-se din cale-afară că Zîna Apei Izbăvitoare este o fetiță ca toate fetițele și că îi place să fie alintată.

— Voi, Clipușii, sînteți oameni tare de treabă și trăiți în bună înțelegere — spuse fata.

— E drept că trăim în înțelegere — răspunse Fregosa. Iată, de pildă, tuturor acelora care au fost alungați de hainul guvernator, oamenii s-au gîndit să le construiască pînă și case, dar acum pesemne nu va mai fi nevoie, deoarece ei se vor întoarce ca să-i poarte de grijă iubitului nostru cîrmuitor, Da' ce tot vorbesc eu ! oftă bucătăreasa. Tăietorului de Lemne nu-i trebuie nimic. El nu mănîncă, nu bea, nu are nevoie de primeneli, ci doar din an în paști îți cere, colea, puțin ulei pentru căniță . . .

Toți așteptau cu nerăbdare ieșirea din reparație a Tăietorului de Lemne.

Și iată că, în sfîrșit, veni multașteptata clipă. Tăietorul de Lemne apăru vesel și strălucitor în fața prietenilor săi. Strălucea într-adevăr ca un soare, căci Clipușii se întrecuseră pe sine, vrînd să-și arate toată priceperea și dragostea față de iubitul lor cîrmuitor. El se sprijinea în coada de aur a unui coșcogeamite topor, purtînd la brîu o căniță de aur de toată frumusețea, umplută cu cel mai curat ulei din cîte sînt.

Atît toporul cît și cănița fuseseră făurite întocmai după modelele vechi. În afară de asta, Clipușii îi meșteriră și lui Mogîldeț un sceptru de aur, mult mai frumos decît celălalt, pe care, bietul de el, îl prăpădise în rîu în timpul inundației care îi surprinsese pe cînd călătoreau spre reședința Zînei Stella. Lui Mogîldeț îi păru nespus de rău să se despartă de sceptrul său de mahon primit în dar de

la Charly Black, aşa încît hotărî să se folosească de amîndouă. Treaba se dovedi însă destul de stînjenitoare, căci Mogîldeţ se împiedica mereu de ele, ba uneori mai şi cădea în nas . . .

Elly îi dădu o idee salvatoare. Fata îl sfătui să folosească sceptrele pe rînd, adică într-o zi sceptrul primit în dar de la marinar, în cealaltă, sceptrul dăruit de Clipuşi.

— Vai, cum de nu mi-a venit mie această idee, e atît de simplă ! se necăji Mogîldeţ.

— Nu ţi-a venit fiindcă n-ai avut timp să te gîndeşti la asta — îl linişti fata.

Lui Toto, Clipuşii îi făcură o zgardă de aur de mai mare dragul.

Dar cele mai minunate daruri le primi Elly: o pereche de pantofi de argint şi o căciuliţă de aur, copiate într-aidoma după pantofii şi căciuliţa de anul trecut, cu singura deosebire că aceste daruri nu erau fermecate. Deh, dacă Clipuşii nu cunoşteau farmecele şi vrăjitoriile . . .

Dar fata se bucură nespus de mult şi aşa. Ea le încercă numaidecît, ca să vadă cum îi vin.

Cum le plăceau nespus de mult obiectele din metale preţioase Clipuşii nu-i uitară nici pe noii lor prieteni. Astfel, Charly Black primi un picior de aur în locul celui de lemn, care se uzase între timp, Dyn Gyor — un pieptene din acelaşi metal pentru frumoasa-i barbă şi un baston de mareşal cu incrustaţii de aur şi pietre scumpe, Faramant — un creion de aur şi un registru cu coperte de aur în care să ţină evidenţa aprovizionării şi înzestrării armatei, iar Kaggi-Carr — cîte un ineluş de aur pentru fiecare picior.

Marinarul refuză darul, spunînd Clipuşilor că, în primul rînd, un picior de aur este mult prea greu pentru el, iar în al doilea rînd, că aurul fiind un metal moale se va toci prea repede pe pietrele drumurilor. El îi rugă pe Clipuşi să-i facă un picior de lemn, însă cît mai rezistent, drept care harnicii meşteri îi şi făuriră pe loc unul, folosind un lemn tare ca fierul, despre care spuneau că nu se va toci niciodată.

Dyn Gyor şi Faramant rămaseră încîntaţi de darurile primite. Dyn Gyor declară că singurul lucru care mai lipsea rangului său de mareşal era tocmai bastonul şi că, în privinţa bărbii, l-ar putea invidia toţi mareşalii din lume.

Cum bucuria lui Mogîldeţ nu cunoşte margini, el se porni să dănţuiască cu foc în jurul prietenului său de fier, ieşit din reparaţie, strigînd şi chiuind cît îl ţinea gura:

— Hip-hip-ura! Hip-hip-ura, că scăparăm de belea și că bunul nostru amic, iar e teafăr și voinic!

Acum nu se mai temea că-și poate știrbi autoritatea de cîrmuitor, deoarece Clipușii nu erau supușii săi.

Elly mîngîia cu duioșie umerii Tăietorului de Lemne sticlind ca oglinda.

Văzînd această privelişte, Leul fu cuprins de o emoție atît de puternică, încît prinse a lăcrima. Rușinat de slăbiciunea lui, el se apucă să-și șteargă ochii cu pămătuful cozii, udîndu-și-l, ceea ce îl sili să tragă o fugă pînă afară, și să-și pună coada la uscat în partea unde bătea soarele.

Peste cîteva zile, Elly, Charly Black și toți prietenii noștri țineau un consiliu de război, la care, bineînțeles, fură poftiți și cîțiva Clipuși. Consiliul dezbătu pe larg tactica ce urma a fi adoptată în lupta împotriva lui Urfin, pentru zdrobirea armatei Capetelor de Lemn. Clipușii, care puseseră stăpînire pe colecția de arme a lui Enkin Fleed, propuneau ca toate aceste arme albe să fie folosite din plin împotriva vrăjmașului.

— Sînt și eu de părere să folosim aceste arme în războiul nostru împotriva lui Urfin — spuse Dyn Gyor, pieptănîndu-și podoaba de barbă cu pieptănușul de aur primit în dar de la Clipuși.

— Fie-mi îngăduit să-mi spun și eu părerea în această privință — rosti cu modestie meșterul Lestar. După cum știm, săbiile și pumnalele sînt deosebit de folositoare în luptele ce se dau între oameni în carne și oase. În cazul nostru însă, mă întreb, ce ispravă vom face dacă vom împunge cu sabia un buștean? Părerea mea este că cele mai bune arme într-o asemenea luptă pot fi topoarele cu cozi lungi și măciucile de fier bine ghintuite. Pentru Capetele de Lemn ale lui Urfin, aceste arme vor fi deosebit de primejdioase.

— Bravo, minunată propunere! strigară într-un glas toți membrii consiliului de război.

Aici, Mogîldeț, supunîndu-și mintea la un nemaipomenit efort, spuse cu neștirbita-i demnitate dintotdeauna:

— Lemnul are proprietatea de a arde. Soldații lui Urfin au trupuri de lemn. Așadar, la foc cu ei!

Toți rămaseră uimiți de istețimea lui Mogîldeț.

În concluzie, îi încredințară lui Lestar sarcina de a se gîndi la întocmirea unui dispozitiv de aruncare a focului asupra armatei vrăjmașe. Dispozitivul nu putea fi altceva decît un tun mare și greu care să sloboadă flăcări. Dar cum anume să le sloboadă, asta nu știa nimeni deocamdată.

Ultimii soldați ai lui Urfin Juce

În timp ce Dyn Gyor și Charly Black îi pregăteau pe Clipuși pentru campania împotriva așa-numitului rege Urfin Întîilea, în Țara Smaraldelor se pregătea o răscoală împotriva lui. Din păcate, datorită faptului că atît în Capitală cît și în împrejurimi patrulau necontenit soldații și polițaii de lemn ai uzurpatorului, nu putea fi vorba de organizarea pe față a unei armate în vederea eliberării, ci toate pregătirile se făceau în mare taină și numai nopatea, în locurile cele mai ferite, cum ar fi crîngurile și poienile din păduri.

Aflînd de sosirea Ellyei în țară, Urfin se apucă cu nădejde să fabrice noi plutoane de soldați, mult mai înalți, mai voinici și mai fioroși decît cei dintîi. Alți cîțiva soldați din primele serii fură puși să învețe, sub îndrumarea fruntașilor, meseria de tîmplar, așa încît în atelier munca nu contenea nici ziua, nici noaptea.

De astă dată, Urfin nu se preocupă cîtuși de puțin de aspectul exterior al ostașilor săi, îndreptîndu-și toată atenția asupra supleței articulațiilor: urmărea ca mîinile și picioarele lor să se miște cît mai lesne cu putință, iar degetele să se încleștеze cît mai vîrtos pe arme. Cît despre trupuri, ele arătau ca niște bușteni ciopliți grosolan, fără pic de vopsea, fiindcă vopsitul ar fi luat și el destul timp.

Singura operație pe care Urfin o făcea cu mîna lui era cioplirea chipurilor, deoarece nici unul din tîmplarii săi, oricît s-ar fi străduit, n-ar fi putut să dea obrazului acea expresie fioroasă pe care o dorea regele. Dar cum zilnic ieșeau din mîinile meșterilor trei-patru soldați noi, fără a mai pune la socoteală caporalii, ale căror chipuri cereau o migală deosebită, Urfin abia se mai ținea pe picioare de oboseală.

El nu reușea să închidă ochii mai mult de două-trei ore pe noapte, din care pricină adeseori adormea în fața mesei de tîmplărie, scăpînd dalta din mînă. Obrazul i se scofîlcise, pielea era și mai neagră, ochii i se înfundaseră de tot în orbite, deasupra lor rămînînd doar sprîncenele-i negre, stufoase și veșnic încruntate. Dictatorul avea o înfățișare fioroasă și jalnică în același timp, ceea ce îi făcea pe curteni să se ferească înfricoșați din calea lui atunci cînd el avea răgazul să apară pentru cîteva clipe prin vastele săli ale palatului.

Numărul soldaților de lemn ai lui Urfin ajunsese la vreo două sute de capete, cînd, pe neașteptate, se întîmplă un lucru îngrozitor.

Stînd în fața unui nou pluton de soldați întinși pe dușumea, cu caporalul din lemn de mahon în flancul drept, Urfin vîrî mașinal mîna în bidonul cu praful miraculos pentru a le da viață, cînd deodată simți un sloi de gheață lunecîndu-i pe șira spinării. . . Bidonul era gol: pe fundul lui rămăsese doar un strat subțire de praf.

Cu inima ticăind iute-iute în piept, Urfin răsturnă bidonul pe masa de tîmplărie: din el căzu taman atîta praf cît să dea viață unui singur soldat, și bidonul acela era ultimul. Cuprins de disperare, Urfin începu să bată cu pumnii în bidon, doar-doar s-o mai scutura de acolo niscai pulbere de care avea nevoie, numai că truda lui rămase zadarnică. Urfin se repezi spre celelalte bidoane, le răsturnă cu fundul în sus, însă din ele nu căzură decît cîteva firicele de praf.

„S-a isprăvit!" își zise, îngrozit, cîrmuitorul. Miraculosul praf care-i dăduse atîta timp putere asupra oamenilor și lucrurilor nu mai exista, rămînîndu-i doar forța pe care reușise să o creeze între timp. . .

Absorbit cu totul de grija completării armatei sale de lemn cu noi și noi plutoane, el consumase picătură cu picătură toate rezervele sale, încredințat că acestea nu se vor sfîrși niciodată.

Durerosul soroc se împlinise.

Ce era de făcut? O, de-ar putea măcar, cu ce i-a mai rămas, să-i însuflețească pe acești zece soldați, în frunte cu caporalul, ultima completare a efectivului Capetelor de Lemn! Luînd, așadar, dramul de praf miraculos, Urfin îl împărți

în unsprezece părți egale, pe care apoi le presără peste trupurile oștenilor de pe dușumea.

Ca de obicei, praful prinse a fîsîi și pătrunse fumegînd în lemn. Urfin aștepta. Se scurseră zece minute, cincisprezece... Într-un tîrziu, soldații începură să dea semne de viață, aprinzîndu-li-se în ochi o luminiță abia ghicită. Peste alte zece minute, caporalul, care primise, ca de obicei, o doză mai măricică, încercă să se scoale de jos, dar nu izbuti. Urfin îi sări îndată în ajutor. Caporalul se ridică foarte anevoie și rămase în picioare, clătinîndu-se.

Infimele doze de praf miraculos se dovediră neîndestulătoare pentru a insufla viață masivelor trupuri de lemn.

Peste alte cincisprezece minute, cu chiu, cu vai se ridicară de jos și soldații. Urfin îi alinie în flanc cîte unul, dar alinierea se strică numaidecît, căci, de slabi și prăpădiți ce erau, soldații se clătinau pe picioare, ținîndu-se unul de altul ca să nu cadă.

Drumul pînă la ușa atelierului fu străbătut de noul pluton cam într-o jumătate de oră. Așadar, pentru a traversa curtea palatului ca să ajungă la poartă, le-ar fi trebuit pe puțin douăzeci și patru de ore...

Dar Urfin nu-și pierdu vremea să socotească timpul. Chemîndu-l pe șeful atelierului, el îi porunci scurt:

— La foc cu ei!

Acesta fu tristul sfîrșit al ultimului pluton din armata Capetelor de Lemn a lui Urfin Juce.

Victoria

Trecuseră cîteva săptămîni din ziua evadării lui Mogîldeț și a Tăietorului de Lemne. Sprintenii polițai, trimiși în recunoaștere în Țara Violetă, aduseseră vești de loc îmbucurătoare. Strecurîndu-se de colo-colo, la adăpostul întunericului, pitindu-se pe sub ferestrele caselor, prin șanțurile drumurilor și trăgînd cu urechea la tot ce vorbeau oamenii, ei aflară că împotriva lui Urfin va porni în curînd o armată alcătuită din cîteva sute de Clipuși, sub comanda lui Mogîldeț, a Tăietorului de Lemne, a soldatului Barbălungă, Dyn Gyor și a enigmaticului

Uriaș Picior de Lemn. Polițaii raportară că pregătirile inamicului sînt în toi, că a fost pusă la punct o anumită armă secretă, că Clipușii fac instrucție militară sub comanda lui Dyn Gyor...

Urfin, încolțit de spaime, își zise că nu mai poate amîna la nesfîrșit această stare de nesiguranță. El îi chemă la sine pe primul administrator al statului Ruff Bilan și pe generalul Laan Pyrot.

— Am de gînd să pornesc cu armata împotriva inamicului — declară el. A sosit timpul să le-arăt acestor uneltitori cine este cîrmuitorul Împărăției Fermecate!

Primul administrator al statului păli. Doar el fusese acela care îi interogase cel dintîi pe polițai și deci deținea mult mai multe informații decît cele pe care găsise de cuviință să le raporteze regelui. Prin urmare, dîndu-și seama de riscul unei asemenea tactici, Ruff Bilan începu cu multă precauție:

— Preaputernice rege și stăpînitor...

— Mai scurt!

— Am înțeles! Inamicul este puternic și mă gîndesc că poate ar fi mai bine să zăvorîm porțile orașului și să încercăm a-i ține piept...

— Ești un laș! strigă Laan Pyrot, rotindu-și ochii fioroși. Viteaza mea oaste e în stare să nimicească orice vrăjmaș!

— Bravo, generale! încuviință cîrmuitorul. Învață de la acest oștean ce înseamnă neînfricarea, stimabile administrator Ruff Bilan!

— Dar am primit știrea că acest Dyn Gyor...

— Să taci! Și-apoi, cum de mi te adresezi fără a-mi rosti întregul titlu?! Ori, după părerea dumitale, nu mai sînt rege?!

Luat din scurt, administratorul amuți descumpănit. Astfel hotărîrea de a-l lovi pe inamic rămase în picioare.

A doua zi, după ce fu ștearsă bine cu cîrpele de praful depus pe ea și după ce generalul îi ținu o scurtă, dar nespus de înflăcărată cuvîntare, oastea lui Urfin Juce, cu un efectiv de o sută șaizeci și trei de soldați, șaptesprezece caporali, plus bravul general de palisandru, se puse în mișcare pornind spre răsărit. Ea înainta cu un *rap-rap* asurzitor pe pavelele de cărămidă galbenă ale drumului, mișcîndu-și măciucile de cadența pașilor și sticlindu-și puzderiile de ochi fioroși, de toate culorile. Urfin o urma îndeaproape, în marginea drumului, călare pe credinciosul său Tropotilă.

Popasul de noapte îl făcură în plin cîmp; ostașii rămaseră în picioare, în aceeași formație, cu trupurile țepene și căutătura cumplită, ațintind întunericul.

18
COMPANIA
ARMATA ATOTBIRUITOARE
A LUI URFIN JUCE,
REGE AL ORAȘULUI DE
SMARALD ȘI AL ÎNTEGII
ÎMPĂRĂȚII FERMECATE

Urfin dormi prost, chinuit ca niciodată de vedenii, și se sculă mai obosit de cum se culcase. Deși presimțiri negre îi copleșeau inima, era prea tîrziu ca să mai dea înapoi.

Întîlnirea cu inamicul avu loc pe o cîmpie întinsă, dincoace de hotarele Țării Smaraldelor, mărginită la apus de cîteva ferme. Încă de departe, Urfin zări o lungă dîră violetă ce creștea necontenit. Era armata Clipușilor. În fruntea ei mărșăluia Uriașul Picior de Lemn, urmat de o fetișcană, de o mogîldeață-sperietoare, de Tăietorul de Lemne, de un pui de fiară neagră și de Leu, care își

tot rotea fioros coada, izbind-o năprasnic de coaste . . . Alături de Clipuși înaintau soldatul Barbălungă și Străjerul Porții.

Urfin nu se simțea la largul său. Ce n-ar fi dat el acum ca tot ce se întîmplase începînd din noaptea aceea de pomină, cînd uraganul adusese în grădina sa de zarzavat semințele ciudatei buruieni, să nu fi fost decît un vis, din care, trezindu-se, să se vadă iar în căsuța-i tihnită din al cărei prag se zăreau la orizont semețe piscuri albe scăpărînd în soare . . .

— Generale, dă ordin de retragere! strigă Urfin. Ne vom întoarce în Oraşul de Smarald, vom zăvorî porţile şi ne vom bate la adăpostul zidurilor! Aşa ne va fi mai lesne să rezistăm!

— Stînga-mpree-jur! tună Laan Pyrot.

Ordinul fu repetat de caporali.

Oastea se răsuci pe călcîie, însă Urfin începu deodată să tremure ca scuturat de friguri. Din spatele fermelor de culoare verde, din umbra grădinilor ieşeau pîlcuri-pîlcuri de oameni în straie verzi. Erau locuitorii Ţării Smaraldelor, care se răsculaseră împotriva lui.

În scurtă vreme, toţi aceşti orăşeni şi fermieri, înarmaţi cu tîrnăcoape, furci, coase, sau de-a dreptul cu parii zăplazurilor smulşi la repezeală, înţesară toată cîmpia, tăind astfel orice posibilitate de retragere.

Între timp, șirurile din față ale oastei Clipușilor se dădură în lături, descoperind un tun uriaș, cu țeava scobită într-un trunchi gros de copac de către vrednicii armurieri ai lui Lestar.

Zărind tunul, Capetele de Lemn înlemniră de-a binelea. Generalul Laan Pyrot deschise gura, dar rămase cu ea căscată, nefiind în stare să îngaime un singur cuvințel.

Tunul prînse a se zgîlțîi încet, apoi, din ce în ce mai tare, pînă cînd bufni din el o bubuitură asurzitoare, însoțită de un nor uriaș de fum și azvîrlind asupra Capetelor de Lemn puzderie de cîrpe aprinse, de cîlți și tot soiul de gunoaie.

Armurierii lui Lestar se aruncară cu burțile la pămînt. Praful de pușcă preparat după rețeta lui Chary Black, dovedindu-se deosebit de puternic, țeava tunului crăpă după primul foc tras asupra vrăjmașului. Dar acest singur foc fu de ajuns pentru ca armata lui Urfin să o ia la sănătoasa. Generalului îi scăpărau călcîiele mai abitir decît tuturor, și nici că se uita pe unde îl duc picioarele, singura lui grijă fiind să-și acopere capul cu mîinile, căci acum știa ce înseamnă focul pentru un Cap de Lemn.

Văzînd spaima iscată în rîndurile vrăjmașului, Clipușii se repeziră pe urmele soldaților, care-și aruncaseră cît colo armele. Ajungîndu-i din urmă, îi doborîră la pămînt și îi legară fedeleș unul cîte unul, de mîini și de picioare, stivuindu-i apoi la marginea cîmpului.

Urfin se gîndi să se salveze, luînd-o la fugă.

— Tropotilă, du-mă într-o goană în Orașul de Smarald! îi strigă el ursului, dar în aceeași clipă lassoul marinarului Charly Black i se înfășură în jurul trupului, trîntindu-l pe dictator la pămînt.

Tropotilă își pierdu deîndată acea înfățișare bătăioasă dintotdeauna, ba chiar făcu sluj pe labele de dinapoi, așteptîndu-i pe Clipuși să se apropie ca să se dea prins. Charly Black se apropie de Urfin și-i zise:

— Păcat de tine, amice! Cîte lucruri bune ai fi putu face pe lumea asta cu praful tău miraculos!

Fostul dictator îl fulgeră pe marinar cu o privire plină de ură, dar nu scoase un cuvînt.

În jurul lor, Clipușii și locuitorii Țării Smaraldelor se îmbrățișau fericiți, felicitîndu-se reciproc pentru victoria obținută, cîntau și dănțuiau de mai mare dragul.

Zărindu-l pe Mogîldeț, orășenii și fermierii se repeziră spre el și, luîndu-l în brațe, prinseră a-l purta de colo-colo strigînd cît îi ținea gura:

— Trăiască cîrmuitorul nostru Mogîldeț cel Înțelept! Slavă lui!

Iar Mogîldeț cel Înțelept, cu minunatul său sceptru în mînă, răspundea la aceste ovații, înclinînd cu multă demnitate capul într-o parte și alta.

Purta straie noi și o pălărie cu boruri largi, cu zurgălăi de aur sub ele, primită în dar de la Clipuși, așa încît slăvitul cîrmuitor al Orașului de Smarald se înfățișă dinaintea supușilor săi în minunate veșminte de sărbătoare.

Tăietorul de Lemne se bucură și el de o primire la fel de caldă. Toată lumea știa că acest viteaz alergase la prima chemare în ajutorul prietenului său, că împărțise cu el zilele de restriște în celula turnului-închisoare și că luptase fără preget împotiva lui Enkin Fleed și a Capetelor sale de Lemn, eliberînd Țara Clipușilor. Strălucea din cap pînă-n picioare, cu căniță-i de aur atîrnată la șold, cu uriașul său topor în mînă . . . Oamenii încercaseră în vreo două rînduri să-l ridice și pe el în brațe, dar se lăsaseră păgubași, așa încît, împărțind zîmbete în dreapta și în stînga, Tăietorul de Lemne se preumbla falnic printre locuitorii Țării Smaraldelor, care se străduiau să se apropie cît mai mult de el și să atingă măcar cu un deget scăpărătoru-i trup.

O mare mulțime de oameni fremăta în jurul Ellyei, care venea călare pe Leu. Oamenii știau că această fată de dincolo de munți și de Marele Pustiu este o zînă bună care le vizita pentru a doua oară țara, însoțită fiind acum de unchiul său, marinarul Charly Black. Locuitorii Țării Fermecate nu văzuseră niciodată marinari, deoarece țara lor nu se învecina cu nici o mare, însă își făcură o părere excelentă despre ei tocmai datorită acestui unic reprezentant al lor, care luptase cu atîta abnegație împotriva vicleanului Urfin Juce.

Totul le plăcea la el: și statura lui uriașă, și obrazul oacheș cu căutătura prietenoasă, ba chiar și piciorul lui de lemn, pe care, văzîndu-l, își închipuiră în mod greșit că toți marinarii din lume, fără nici o excepție, au, de bună seamă, un picior de lemn . . .

Elly și Charly Black mergeau alături și asupra lor se revărsa de pretutindeni o ploaie de flori; oamenii le strîngeau mîinile, iar femeile o îmbrățișau și o sărutau pe fată, fără a se teme cîtuși de puțin de Leu.

La rîndul său, acesta din urmă se bucura, de asemenea, de dragostea și de recunoștința locuitorilor, toți știind prea bine că el și nimeni altul își părăsise regatul la chemarea Ellyei, pornind în lungă călătorie spre Țara Mestecușilor și scăpînd ca prin minune de fioroșii tigri cu colți-baionetă; că apoi, împreună cu Charly Black și cu Elly, luase parte la eliberarea lui Mogîldeț și a Tăietorului de Lemne din faimosul turn-închisoare. Așa încît, fetițele, scoțîndu-și panglicile

din cozi, le împleteau în mițoasa coamă a Leului Curajos, astfel că acesta ajunsese să aibă o mie de cosițe.

Dyn Gyor, Faramant și Lestar avură și ei parte de toate onorurile cuvenite. Cu acest prilej, oamenii își aminteau de curajul și de abnegația de care dăduseră dovadă Dyn Gyor și Faramant, apărînd Orașul de Smarald în timpul invaziei Capetelor de Lemn ai lui Urfin, precum și de nemaipomenita faptă de vitejie a lui Lestar, meșterul cel scund, care se aruncase sub picioarele fiorosului Elwed, salvînd astfel viața Ellyei și a prietenilor ei . . .

Cît despre Kaggi-Carr, ea primi cele mai multe laude. Cine nu știa că, îndem-

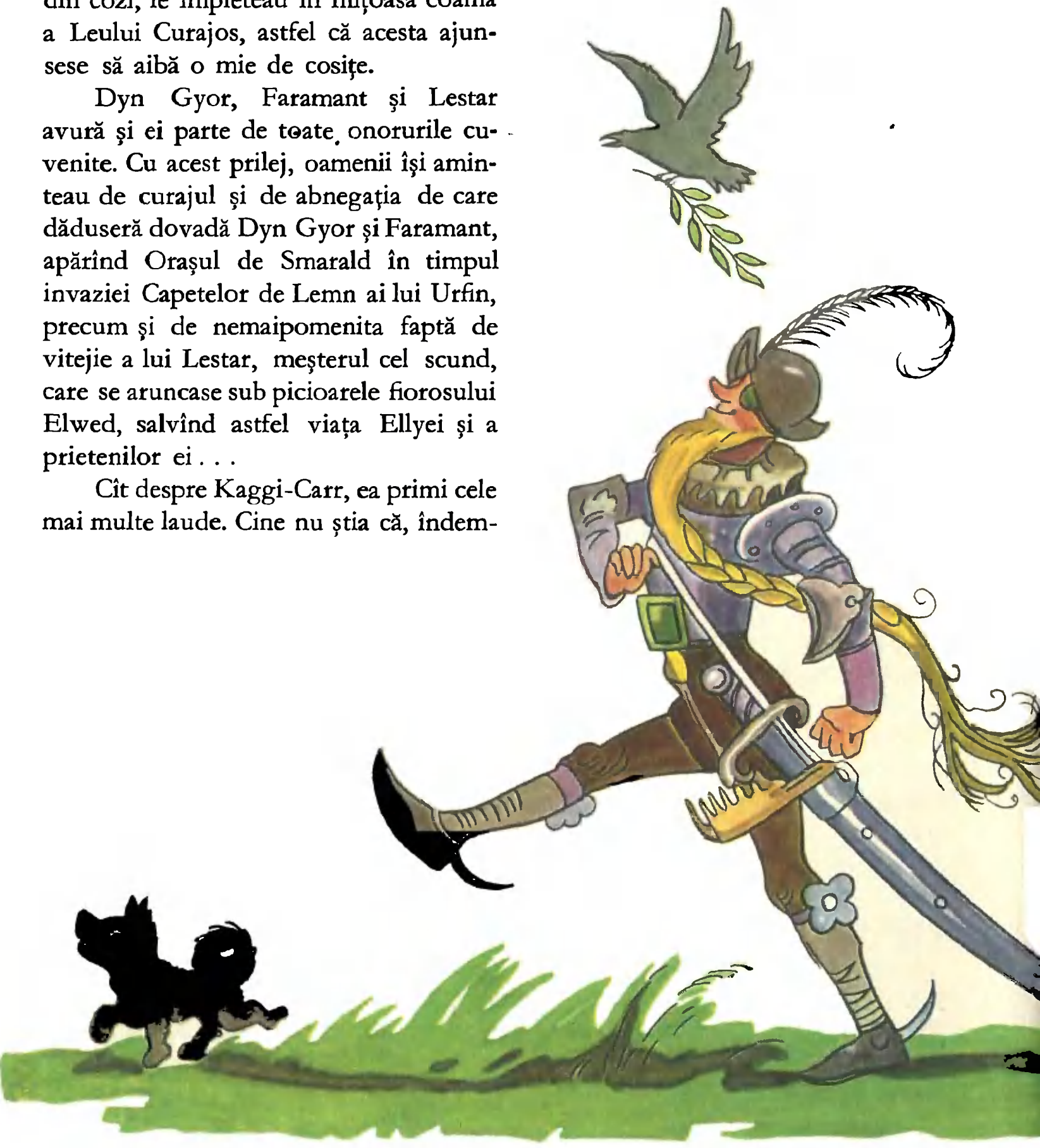

M J
L L T L

nat și povățuit de ea, pornise Mogîldeț în căutarea minții, fără de care adaos la persoana sa Orașul de Smarald n-ar fi avut cîtu-i lumea și pămîntul un atare cîrmuitor înțelept, fie el și umplut cu paie din cap pînă-n picioare!... Kaggi-Carr și nimeni alta zburase, înfruntînd noian de primejdii, peste munți și pustiuri, în depărtatul și necunoscutul Kansas în căutarea Ellyei și a unchiului Charly, singurii în stare să-l biruie pe tiranul Urfin...

Bineînțeles, fu sărbătorit și Toto, dar nu pentru că ar fi săvîrșit te miri ce acte de curaj, ci pentru simplul motiv că o iubea cu atîta devotament pe Elly, fiind gata oricînd să o urmeze pînă la capătul pămîntului, înfruntînd orice primejdie. Oamenii îl luau în brațe pe cățel, îl treceau din mînă în mînă, mîngîindu-i blănița moale și lăudîndu-l în fel și chip.

Plin de mîndrie și măgulit în sinea lui, Toto prinse a mîrîi, în gînd bineînțeles, zicîndu-și: „Ehei, de m-ai vedea tu acum, lăudărosule Hector!... Tu n-ai s-ajungi niciodată la asemenea cinste!"

Cîntecele, dansurile, uralele ținură pînă seara tîrziu. La căderea întunericului, Clipușii porniră și ei spre țara lor. Tăietorul de Lemne nu-i urmă, hotărînd să rămînă deocamdată cu Elly pînă în ziua plecării ei din Împărăția Fermecată.

Orășenii și fermierii Țării Smaraldelor își petrecură noaptea în cîmpie, împrăștiindu-se abia către ziuă pe la casele lor. Parte din ei îi escortară pe soldații și pe polițaii lui Urfin Juce, făcuți prizonieri.

Urfin nu era escortat de nimeni. Dimpotrivă, oamenii se fereau de el. Înconjurat de această răceală a lor, de atîtea priviri dușmănoase, fostul dictator se simțea mai stingherit decît dacă s-ar fi aflat după gratii. Urfin nu era legat, însă nici prin cap nu i-ar fi trecut să fugă. Unde să te duci, unde să te-ascunzi într-o țară în care se părea că pînă și pietrele din drum te urăsc de moarte?

Ochelarii verzi sînt obligatorii

În timp ce prietenii noștri se apropiau de Orașul de Smarald, Charly Black, cum era mult mai înalt decît ei, zări cel dintîi în fața porții un grup de oameni nu prea numeros stînd într-o atitudine ciudată. Curînd își dădură seama că, de fapt, stăteau în genunchi, iar cînd ajunseră în dreptul lor, îi recunoscură pe foștii

administratori și dregători ai fostului cîrmuitor. Auzind încă în ajun despre dezastrul armatei lui Urfin, ei se hotărîseră să se predea de bunăvoie, pentru a-și ușura în felul acesta pedeapsa ce pe drept o meritau.

Pocăiți, purtînd vechile și ponositele lor straie, ei stăteau în genunchi, cu ochii în pămînt, cu cenușă în cap, din rîndurile lor lipsind numai Ruff Bilan, primul care trădase orașul, deschizînd vrăjmașilor poarta.

Tot întrebîndu-i pe unii și pe alții, aflară că Ruff Bilan se făcuse nevăzut încă din ajun. Niște copii care se jucau în fața porții îl văzuseră pe trădător fugind în direcția turnului-închisoare. Nu încăpea îndoială că acolo se ascunsese . . .

Tăietorul de Lemne, marinarul Charly Black și Lestar porniră numaidecît spre turn, urmați de o mare mulțime de curioși. Dar nici în turn, nici pe platforma lui de sus nu dădură de urma fostului prim-administrator ai lui Urfin. Misterul fu dezlegat de cîteva petice de postav descoperite în spărtura din tăblia ușii de jos: strecurîndu-se anevoie pe-acolo, Ruff Bilan dispăruse în galeria subterană, de a cărei existență aflase, desigur, în timpul cercetărilor legate de evadarea lui Mogîldeț și a Tăietorului de Lemne.

— O să-l găsesc numaidecît — spuse Tăietorul de Lemne, izbind în pămînt cu coada toporului.

— Merg cu tine! se oferi Charly Black.

— Și eu! spuse Lestar.

Dar Tăietorul de Lemne refuză ajutorul celor doi.

El pătrunse singur în galeria pe care o mai străbătuse o dată cu Mogîldeț în ziua evadării lor, făcîndu-se nevăzut.

După o bună bucată de drum, îndrăznețul explorator ajunse în Peștera Monstrului. Ecoul pașilor săi de fier bubui prelung sub bolțile de piatră ale grotei. Curînd, cum ochii săi vedeau în întuneric tot atît de bine ca și la lumina zilei, zări silueta unui omuleț bondoc dispărînd într-o galerie subterană.

O frică oarbă îl mîna pe Ruff Bilan spre o moarte sigură. Alergînd pe urmele lui, Tăietorul de Lemne strigă:

— Întoarce-te, smintitule! Ai să te prăpădești!

Dar fugarul coti pe după un perete, mistuindu-se într-una din nenumăratele galerii săpate în masivul de piatră.

Tăietorul de Lemne îl căută multă vreme, însă fără nici un rezultat. Neputînd da de urmele fugarului, Tăietorul de Lemne se întoarse la ai săi. De atunci, nimeni nu l-a mai văzut pe Ruff Bilan, fostul prim-administrator al lui Urfin Juce . . .

Trebuie spus însă că Ruff Bilan nu părăsise palatul de unul singur, ci însoţit de bufniţa Huamoco, care, la fel ca el, nu se aştepta la cine ştie ce răsplată din partea învingătorilor. Locuitorii oraşului erau încredinţaţi că Huamoco îl ajutase pe Urfin în toate cîte le săvîrşise el, deşi, de fapt, în ultimele luni, dictatorul nu mai apelase la sfaturile bufniţei . . .

Cocoţată, prin urmare, pe umărul lui Ruff Bilan, Huamoco bombănea supărată:

— Întotdeauna am fost de părere că din Urfin ăsta n-are să iasă un vrăjitor mai de doamne-ajută. Spune şi dumneata, cum poţi fi vrăjitor dacă nu te îndestulezi zilnic cu o porţie respectabilă de şoareci, păianjeni sau lipitori. În această privinţă, Gingema putea sluji drept pildă. Cîtă vreme, Urfin n-a fost decît un impostor . . .

Huamoco nu se învoi în ruptul capului să-l urmeze pe Ruff Bilan în turnul-închisoare. Desfăcîndu-şi aripile, ea îşi luă zborul de pe umărul acestuia şi se îndreptă greoaie către pădurea din partea locului.

Ajungînd acolo, Huamoco se adăposti de minune în scorbura unui stejar uriaş şi ceru îndată tuturor bufniţelor şi ciufilor să-i plătească un bir destul de pipărat; căci, altminteri, spunea ea, fiind dumneaei un învăţăcel de seamă al Gingemei, va abate asupra capetelor lor năpaste cum n-au mai pomenit din moşi-strămoşi . . . Înspăimîntate de moarte, bietele păsări nu avură încotro şi începură a-i aduce la ziua sorocită şoareci şi păsărele, iar Huamoco, după ce se îndestula bine, aduna zburătoarele ciotcă în jurul ei şi se pornea să le înşire verzi şi uscate despre cîte şi mai cîte minuni săvîrşite, chipurile, în lunga ei carieră vrăjitorească.

Cînd Tăietorul de Lemne şi toţi ceilalţi se înapoiară la porţile oraşului, fură învăluiţi încă de departe de minunata strălucire a uriaşelor smaralde, pe care toţi o cunoscuseră pe vremuri în afară de marinarul Charly Black. Meşterii giuvaergii, cocoţaţi pe scări sau stînd la largul lor în coşuleţe suspendate, incrustau în poartă, şi în zidurile oraşului preţioasele nestemate, scoase din cămările palatului. Oraşul de Smarald îşi redobîndea, în sfîrşit, tîlcul numelui său!

Sub bolta de la intrare, grupul fu întîmpinat de Străjerul Porţii, purtînd o raniţă de culoare verde la şold.

— Rog toată lumea să-şi pună ochelari verzi! rosti cu severitate Faramant, întinzînd celor de faţă raniţa, doldora de ochelari. Fără asemenea ochelari, intrarea în Oraşul de Smarald este strict interzisă — urmă el. Această dispoziţie a dat-o Goodwin cel Mare şi Cumplit şi de azi înainte o vom respecta cu toată strictheţea, şi iată de ce. Plecînd de aici spre alte meleaguri, Goodwin ne-a prevenit să purtăm întotdeauna aceşti ochelari verzi, căci altfel mari nenorociri se

vor abate asupra capetelor noastre. Dispoziția lui a fost încălcată, iar ce-am pățit după aceea ați văzut cu toții!

Nimeni nu mai stătu pe gînduri. Charly Black își puse și el o pereche de ochelari verzi, din care clipă toate în jurul său prinseră a scăpăra într-o lumină feerică, ca de basm, în mii și mii de nuanțe.

— Jur pe colții dragonului — strigă el în culmea încîntării — că acum îi dau crezare Ellyei, care-mi spunea că Orașul de Smarald este cel mai frumos oraș din lume!

Tăietorul de Lemne și prietenii săi străbătură străzile răcoroase, aclamați de mulțimi de oameni veseli ca-n zi de sărbătoare, și ieșiră în piața palatului, unde fîntînile țîșnitoare fuseseră puse din nou în funcțiune.

Șanțul împrejmuitor era plin cu apă, ca altădată, iar podul ridicat. Și, la fel ca altădată, pe zidul palatului ședea Dyn Gyor, pieptănîndu-și mîndreța de barbă cu pieptenele de aur primit în dar de la Clipuși.

— Dyn Gyor! strigă Lestar. Deschide porțile!

De sus însă nu se auzi nici un răspuns. Soldatul Barbălungă, cătînd într-o oglinjoară de buzunar, își dichisea cu grijă, zîmbind, mîndreța de barbă.

— Dyn Gyor, n-auzi?! strigară înciudați oamenii într-un glas, iar Tăietorul de Lemne bătu cu muchia toporului în balustrada din fața șanțului.

Însă Dyn Gyor părea surd cu desăvîrșire. Auzind larma, pe una din ferestrele deschise țîșni Kaggi-Carr și prinse a cîrîi la urechea mareșalului:

— Ai asurrzit?! N-auzi, prrietenii te strrigă!

Dezmeticit, Dyn Gyor aruncă o privire grupului de jos.

— Ah, voi erați? spuse el. Iertați-mă, m-am cam luat cu treaba...

Acum, după ce armata lui Urfin fusese zdrobită și nici o altă primejdie nu mai amenința Orașul de Smarald, soldatul Barbălungă redeveni același uituc simpatic de odinioară.

Podul fu coborît, poarta se deschise și Tăietorul de Lemne împreună cu prietenii săi intră în sala mare a tronului, unde îl întîmpinase cîndva Goodwin cel Mare și Cumplit în chip de balaur cu zece capete...

Azi, în locul său, pe tron ședea cu fală Mogîldeț, avînd-o alături pe Elly, încălțată în pantofii de argint, cu căciulița de aur pe cap, pe Leu și pe Toto, cu zgărzile lor de aur la gît, și pe Kaggi-Carr, instalată ca la ea acasă pe speteaza tronului.

De o parte și de alta a sălii, curtenii, veseli, flecăreau între ei, bineînțeles numai acei curteni care nu trecuseră de partea lui Urfin. Erau din cale-afară de

mîndri şi cătau a se arăta care mai de care în ochii lui Mogîldeţ, aşteptînd, fără doar şi poate, din parte-i, binemeritata răsplată . . .

Mogîldeţ cel Înţelept coborî de pe tron şi făcu cinci paşi în întîmpinarea oaspeţilor, gest considerat de curteni drept semn al celei mai înalte preţuiri.

Îndată după aceea, în sală fu aşezat un lung şir de mese, care se acoperiră cît ai bate din palme cu tot soiul de bucate şi băuturi alese. Începu o petrecere pe cinste, zgomotoasă şi plină de veselie, care ţinu pînă noaptea tîrziu.

Locuitorii se preumblau pe străzi în straie de sărbătoare, amintindu-şi de zilele domniei lui Urfin ca de un vis urît.

La o săptămînă după asta avu loc judecata fostului cîrmuitor. Cei mai mulţi dintre vorbitori cerură să fie osîndit la muncă silnică, la ocnă.

— Prieteni — spuse Charly Black — oare nu socotiţi că ar fi nimerit să-l lăsăm să se perpelească de unul singur în mijlocul vostru?

— Are dreptate unchiul Charly — interveni Elly. Asta va fi cea mai grea pedeapsă pentru el. Să trăiască printre oamenii pe care a vrut să-i subjuge. Oamenii vor şti să-i amintească zilnic de toate uneltirile şi mîrşăviile lui puse la cale împotriva poporului.

— Bravo, Elly, sînt întru totul de acord cu tine şi cu unchiul tău! spuse Mogîldeţ.

— Şi eu! rosti Tăietorul de Lemne.

— Şi eu! făcu Leul Curajos.

— Şi eu, şi eu!... sări Toto.

Kaggi-Carr deschise pliscul să spună și ea vreo două vorbe, însă în clipa aceea mesenii prinseră a striga în cor cît îi ținea gura: „Ura! Trăiască Elly și prietenii ei!“

Cît despre Urfin, acesta, lăsat în voia sorții, porni încotro văzu cu ochii, însoțit de strigătele și huiduielile mulțimii.

Unul dintre meseni ridică problema soldaților și a polițailor de lemn ai fostului dictator. Ce vor face cu aceștia?

— La foc cu ei! strigă Kaggi-Carr.

Mogîldeț duse un deget la frunte, rugîndu-i pe cei de față să-l lase cîteva clipe să cugete. Toți amuțiră.

După îndelungată chibzuință, slăvitul cîrmuitor rosti:

— Nu, nu-i vom da pradă flăcărilor, ci, în cazul de față, ne vom lăsa călăuziți de un temeinic spirit gospodăresc. Din soldații aceștia de lemn va trebui să

facem niște muncitori vrednici și de folos obștei noastre. Iar după cum știți, avem destule de înfăptuit. M-am gîndit, că, fiind ei de lemn, fără doar și poate că se vor pricepe la cîte probleme ridică acest prețios dar al naturii, care este lemnul. Prietenii, zic să-i facem pădurari și grădinari de mîna întîia! Ei vor ști ca nimeni altul să îngrijească pădurile și livezile noastre! Bine ar fi dacă le-am putea vîrî în cap și olecuță de minte, dar, din păcate, capetele lor sînt deșarte.

Mogîldeț tăcu, încîntat peste măsură de cuvîntarea sa, de altfel destul de lungă.

Mesenii îl ascultaseră cu luare-aminte.

Tăietorul de Lemne spuse:

— După mine, am putea introduce în piepturile acestor soldați alte inimi mai bune.

— Cu neputință, deoarece ei nu au nici un fel de inimă — zise Mogîldeț.

— Atunci... nu știu nici eu ce-i de făcut — rosti mîhnit Tăietorul de Lemne.

Mogîldeț ceru iar un răgaz pentru adîncă cugetare. De data asta chibzui cam mult, mai bine de un ceas, muncindu-și în așa hal mintea, încît acele cu gămălie ieșiră toate cîte erau din țeastă, făcîndu-i pe prieteni să se uite la el cu un soi de groază amestecată cu milă.

Într-un tîrziu, Mogîldeț se lovi cu palma peste frunte, glăsuind:

— Am găsit!

La care exclamație cei de față oftară din rărunchi, ușurați.

— Care va să zică — urmă Mogîldeț — dacă aceşti soldați de lemn nu au nici minte, nici inimă, e la mintea cocoșului că întregul lor caracter se află întipărit în trăsăturile obrazului. Nu de florile mărului le-a zugrăvit Urfin asemenea chipuri fioroase. După mine, ar fi de ajuns să le schimbăm expresia feței, întipărindu-le pe chip zîmbetul cel blajin, și atunci vor avea cu totul altă purtare.

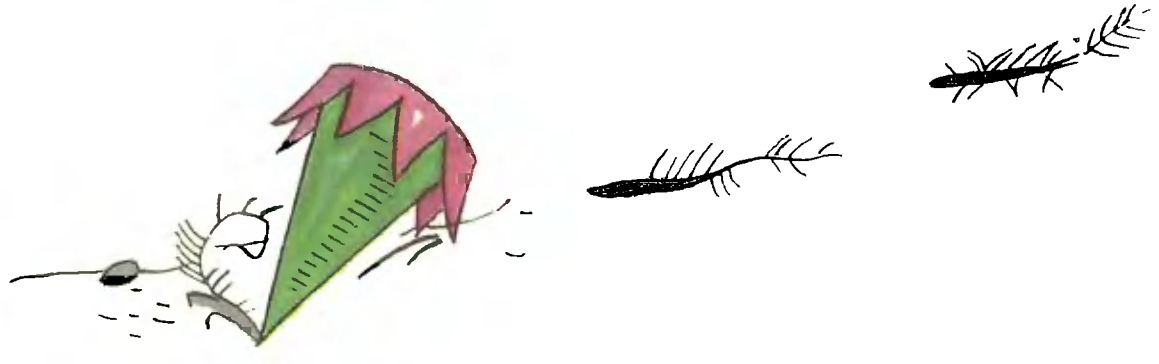

Propunerea lui Mogîldeț păru tuturor cît se poate de întemeiată. În orice caz nu strica să facă o încercare.

Hotărîră ca prima experiență să se efectueze asupra generalului Laan Pyrot. Generalul fu adus în fața completului de judecată.

— Ascultă, generale — i se adresă Mogîldeț — te simți vinovat pentru toate nelegiuirile cîte le-ai făptuit în calitatea dumitale de general?

— Nu! răspunse prompt bravul general. Le-am săvîrșit îndeplinind ordinele regelui meu!

— Da' ia spune, dacă te-am lăsa liber și ți-am înapoia soldații, ce-ai face?

Generalul își luă o mutră atît de fioroasă, încît copiii care se aflau în mulțimea adunată în piață țipară de spaimă, iar Toto, zbîrlindu-și blănița, mîrîi asurzitor.

— Ce-aș face? întrebă el cu o voce de bas răgușit. Ar face războaie, aș prăda, căci acesta este scopul suprem al vieții mele!

— Luați-l de aici! strigă Mogîldeț.

Generalul fu dus îndată în atelierul de tîmplărie al palatului, unde-l aștepta cel mai iscusit sculptor în lemn al Orașului de Smarald. Operația dură destul de mult, cam vreo trei ceasuri încheiate, dar nimeni nu părăsi piața, deoarece toată lumea era curioasă să vadă rezultatul acestei experiențe unice în felul ei.

Și iată că de pe pod coborî un bărbat vesel, cu fața zîmbitoare, în care oamenii reușiră să-l recunoască pe fostul general numai după culoarea lemnului de palisandru.

Laan Pyrot trecu în pas de dans prin mulțime și se opri vesel în fața completului de judecată.

— Mi se pare că ați binevoit să mă chemați? întrebă el cu o voce nespus de plăcută.

— Întocmai — răspunse Mogîldeț. Cu cine avem onoarea?

— Cu cine aveți onoarea? Hm... Într-adevăr, cum m-o fi chemînd? Zău dacă știu...

O dată cu expresia feței, se schimbase cu desăvîrșire și caracterul acestui om, el uitîndu-și pînă și trecutul.

— După cîte știm, te cheamă Laan Pyrot — spuse Mogîldeț.

— Ah, da, Laan Pyrot mă cheamă! Cum de-am putut uita?!

— Laan Pyrot, profesor de dans! spuse Elly, căreia îi plăcură din cale-afară atît pașii de dans cît și gesturile plin de grație ale fostului general.

— Întocmai, întocmai, sînt profesor de dans! exclamă vesel Laan Pyrot. Unde mi-or fi elevii? Sînt tare nerăbdător să începem lecțiile noastre.

Şi Laan Pyrot, îngînînd un cîntecel şi dănţuind vesel, părăsi piaţa, urmat de o droaie de băieţi şi fete . . .

Cînd zarva se mai potoli, mulţimea hotărî în unanimitate să-i acorde lui Mogîldeţ următorul titlu onorific:

— Mogîldeţ Întîilea, cel mai înţelept cîrmuitor al Oraşului de Smarald.

Cuvînt de încheiere

Trecură cîteva zile. Capetele de Lemn, acum pădurari veseli și vrednici cum nu se mai află alții pe lume, fură trimiși în nesfîrșitele păduri din Țara Mestecușilor, primind totodată ordinul de a stîrpi în drum tot neamul tigrilor cu colți-baionetă, sarcină de care se achitară cît se poate de bine.

Veni și ziua plecării Ellyei și a unchiului Charly Black din Orașul de Smarald. Acum, calea spre Țara Mestecușilor fiind ferită de orice primejdie, nu mai aveau de ce să zăbovească.

Mogîldeț, Tăietorul de Lemne și Leul hotărîră să se despartă de Elly la poarta orașului, după cum fuseseră sfătuiți de Charly Black, care le arătă pe drept temei că, cu cît o vor însoți mai departe pe buna lor prietenă, cu atît despărțirea le va fi mai grea.

Leul Curajos, Tăietorul de Lemne și Mogîldeț o invidiară pe Kaggi-Carr, deoarece cioara se gîndea nu numai să-i însoțească pe cei doi pînă în Țara Mestecușilor, dar chiar să străbată din nou împreună cu ei Marele Pustiu.

— Elly — spuse într-un tîrziu Mogîldeț — ia din vîrful pălăriei mele acest smarald minunat. . .

Oarecum mirată, fata îi îndeplini rugămintea și îi întinse cîrmuitorului smaraldul.

— Nu pentru mine te-am rugat să-l scoți. Dă-l Uriașului de peste Munți. Va fi darul recunoștinței mele.

Emoționat, Charly Black luă prețiosul dar și îl ascunse într-unul din nenumăratele sale buzunare.

Cu lacrimi în ochi, Elly mîngîie obrazul rotund și atît de drag al lui Mogîldeț, îmbrățișă trupul de fier ce sclipea în soare al Tăietorului de Lemne, își trecu mîna prin coama mițoasă a Leului Curajos, șoptindu-le tuturor cuvinte dragi de rămas bun.

Pentru ultima dată, cei trei cîrmuitori ai Împărăției Fermecate o îmbrățișară pe Elly, pe Toto și îi strînseră bărbătește mîna lui Charly Black. Aceștia din urmă își luară un călduros rămas bun de la Faramant, încredințîndu-i totodată cele trei perechi de ochelari verzi. Străjerul Porții puse ochelarii într-un anume sertăraș după care zise:

— Am să-l păstrez pînă la întoarcerea voastră.

— Crezi că ne vom mai întoarce? zîmbi Elly.

— Mai știi? surîse Faramant.

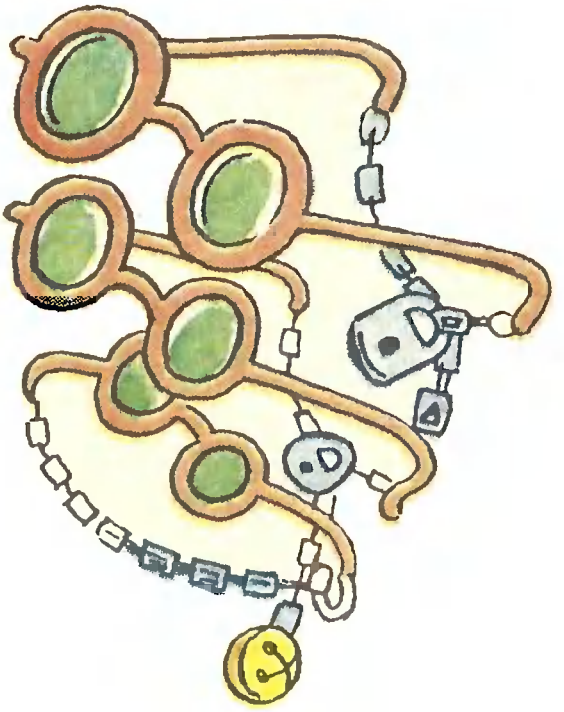

CUPRINS

Tîmplarul singuratic 5

Partea întîi

PRAFUL MIRACULOS

O buruiană ciudată..... 14
Ambițioasele planuri ale lui Urfin Juce 23
Nașterea armatei de lemn..... 30
În marș 37
O privire aruncată în trecut..... 43
O nouă urzeală..... 44
Povestea ciorii Kaggi-Carr..... 52
Asediul Orașului de Smarald..... 54
Trădarea 62
Tăietorul de Lemne nimerește în captivitate 66
Noul cîrmuitor al Orașului de Smarald 78

Partea a doua

ÎN AJUTORUL PRIETENILOR

O scrisoare ciudată..... 88
Prin pustiu 97
Prizonierii stîncii negre..... 104
Ajutor nesperat 107

Valea strugurilor miraculoși..... 110
Pe drumuri de munte..... 115
Cînd un jurămînt este călcat în picioare 124
Întîlnirea cu Leul Curajos..... 130
Eliberarea Mestecușilor 132
Cum au fost alungați tigrii cu colți-baionetă 139
Alte griji 142
Nemaipomenita aventură din peșteră.. 145
Împărăția Minerilor 152
Întîlnirea călătorilor noștri cu Mogîldeț și cu Tăietorul de Lemne..... 158

Partea a treia

VICTORIA

Spre răsărit 172
Ultimatumul..... 174
Unul contra unsprezece 179
Tăietorul de Lemne iese din reparație.. 183
Ultimii soldați ai lui Urfin Juce 186
Victoria 188
Ochelarii verzi sînt obligatorii!..... 198
Cuvînt de încheiere 208

Redactor responsabil: ALEXANDRINA ȚIMPĂU
Tehnoredactor: CONSTANȚA VULCĂNESCU

Dat la cules 21.06.1966. Bun de tipar 27.02.1967. Apărut 1967 Comanda nr. 7196. Tiraj 23.140. Hîrtie tipar înalt A. de 100 g/m² 700×900/16. Coli editoriale 15,67. Coli de tipar 13,25 A.T. 17.216. C.Z. pentru bibliotecile mici 8S—93—R.

Tiparul executat sub comanda nr. 145 la Întreprinderea Poligrafică „ARTA GRAFICĂ" — Calea Șerban Vodă, 133 — 135 București Republica Socialistă România